

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He would own her.

UNDERWORLD
KINGS

RUTHLESS

Arrangement

USA Today Bestselling Author

JORDAN MARIE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ACIMASIZ BIR DÜZENLEME

YERALTI DÜNYASI KRALLARI

JORDAN MARIE

A Ruthless Arrangement Copyright

© 2021 by Jordan Marie Tüm hakları

saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bir erişim sisteminde saklanması veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilmesi dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, gruplar, işletmeler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

UYARI: Bu kitap cinsel durumlar, şiddet ve diğer yetişkin temaları içermektedir. 18 yaş ve üzeri için tavsiye edilir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

Blurb

1. Bones
2. Belle
3. Killian
4. Belle
5. Killian
6. Killian
7. Belle
8. Killian
9. Belle
10. Killian
11. Bones
12. Killian
13. Belle
14. Bones
15. Killian
16. Killian
17. Belle
18. Killian
19. Belle
20. Killian
21. Belle
22. Killian
23. Belle
24. Killian
25. Belle
26. Killian
27. Belle
28. Killian
29. Killian
30. Belle
31. Killian

32. [Belle](#)
33. [Killian](#)
34. [Belle](#)
35. [Belle](#)
36. [Killian](#)
37. [Belle](#)
38. [Killian](#)
39. [Belle](#)
40. [Killian](#)
41. [Killian](#)
42. [Belle](#)
43. [Killian](#)
44. [Killian](#)
45. [Belle](#)
46. [Killian](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog İki Jordan'ın](#)

[Erken Erişimi](#)

[YazarAyrıca Jordan](#)

[Marie Hakkında](#)

Killian O'Leary elde ettiği her Şey için mücadele etmek zorunda kaldı.

Aile içinde yükselmek için soyadına güvenmiyordu. Babası onu hiçbir zaman gerçekten kabul etmediği için kimse onu bu konuda sulayamazdı. Dış dünyanın bildiği kadarıyla Killian sadece uzak bir kuzen, gelecek vaat eden ve kendini Boston'un kralı ilan edene kadar çalışan bir hiç.

Yine de babasına hesap vermek zorunda.

Bunu yapmak hayatını tehlikeye attığında, Killian'ın dünyası alt st olur. Şimdi, kurduğu hayatı korumak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmelidir.

Bunun anahtarı olarak grdğu tek kişi Belle Tate'tir. Belle masumdur, ancak Killian'ı cinayetle suçlayan adamın kızı olarak onun intikamını alacaktır.

Bu mükemmel bir plan.

Sorun Şu ki, Killian O'Leary olduğunuzda planlar asla hayal ettiğiniz gibi yürümez.

Krallığını geri almak için Belle'i kullandığını sanıyordu. Belle, onu sahiplenebilecek ve ona yepyeni bir dünya verebilecek tek kişi olabilir.

BÖLÜM 1

BONES

"Sana söyledim, artık bu boku yapmıyorum. Kendi kulübüm var, endişelenmem gereken kendi işlerim var," diye homurdanıyorum telefonda.

Bacağımı masama doğru kaldırıp düzeltiyorum ve mürekkep kaplı elime bakıyorum. Sol elimin her parmağında siyah bir harf var. C-E-S-S. İrlanda argosunda şans anlamına gelen bir kelime. Phoenix sokaklarındaki o çocuktan şu an olduğum yere geldiğimi biliyorum. Kendi kendini yetiştirmiş bir adam, Phoenix Warriors'ın başkanı ve başkalarının dalga geçemeyeceği bir adam. İşte ben buyum. Geçmişimi ve bulunduğum yere gelmek için yaptığım angarya işleri geride bıraktım. Kimse beni rahatsız etmeyi düşünmez. Bu yüzden Donovan Tate'ten gelen bu telefon çok sinir bozucu.

Donovan, Philadelphia'daki İrlanda mafyasının büyük bölümlerinden biri olan O'Leary'lerin yardımcısıdır. Eskiden - kendimi kırıntılar ve para için dilenirken bulduğum zamanlar - O'Leary'ler kötü haberd. Ayrıca ABD topraklarının çoğuna sahiptiler ve İtalyan mafyasını güçten düşürmüşlerdi. Bu kanlı bir savaştı ve ben kazanan tarafta kalmak için elimden geleni yaptım. O günlerde onlar için kırımı yırttım ve onlar da benim bağlantılarımı genişletirken ceplerimi doldurdular. Bu cennette yapılmış ve cehennem ateşinde dövülmüş bir eşleşmeydi. Benim için işe yaradı ve aynı bağlantılar kulübüm için de işe yaradı.

Sorun şu ki, bir kez mafya için çalıştığınızda, gitmenize izin vermiyorlar. Bu da her zaman geri çağrılacağım anlamına geliyor. İyi bir kadında gözüm var ve yaşılanıyorum. Yaşadığım hayatla kırk beş yaş çok eski. Geçmişim hakkında konuşmaktan zevk almak istiyorum, geçmişimde sürünmek değil.

İşte bu yüzden bu çağrıya içerliyorum.

"Beni dinle, Bones. Bunu yaparsak ikimizin de hayatı kurtulur."

"O'Leary'lere karşı gelirsek ikimiz de kargaları beslemiş oluruz. İlk seferinde paçayı kurtardığımız için şanslıydık, orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, bakışlarım otomatik olarak mürekkebe geri dönüyor. Cess.

Şansımın tükenmesi ne kadar sürer?

"Bu seferki basit olacak dostum. Sana söylüyorum Orla yardım edecek."

"Orla? Hâlâ O'Leary'nin kaltağı mısın? Ölmek mi istiyorsun?" "Orla benim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki aileyi terk et."

"Bildiğim tek şey, o aletin seni öldürteceği ve beni de senin yanına gömdürmemesini tercih ederim."

"Kendine bir iyilik yap ve Killian aradığında ona üzgün olduğunu söyle."

"Nakliye nedir?" Mırıldanıyorum.

"Bir van Gogh seksen milyona satıldı, Bones. Seksen milyon." "Ve?"

"Teslim etmeleri gereken beş tane var. Tek yaptığımız onları yüklemek ve koruyor gibi görünmek. İki tanesini kaldırıyoruz ve domuzların doğrudan Killian O'Leary'ye giden yolu takip etmelerini sağlıyoruz."

"Dur bakalım. Polisleri Ryan O'Leary'nin çocuklarından birine mi götüreceğiz? Kafan mı güzel senin?"

"Yavaşla, Bones. Killian onun değil. O ve Orla'nın sadece iki kızları var. Bu adam aileden bir general. Rütbesi yükselmiş. Sanırım uzak bir kuzen gibi bir şey, yakın bir şey değil. Onu Desolation'a götürdüğümde telefonda konuşurken duydum. Harabe'deki bazı adamlarla buluşması için onu Kasap ve Şirket'e götürdüm. Fazladan kas gücü arıyor. Aile reisini birkaç kez ararsak Bay O'Leary'nin yolunu kesip seninle gelmeye ikna edebiliriz. Birlikte, Killian'ın dikkatsiz davrandığını gösterebiliriz. Yakalanır ve yukarı gönderilirse, yaşlı adam bağlarını koparacak ve onu rüzgarda asılı bırakacak ya da ölümünü kiralayacaktır. Her iki durumda da Killian bizim için bir sorun olmayacak."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun," diye çıkışıyorum.

"Öyle olacak. Orla konuşmaların kayda alınmasını sağlayacak. Killian'ın suçu üstlenmesini sağlamak için onları doğru kişilere vereceğiz."

"Neden Killian'a karşı bu kadar sert? Neden onun yolundan çekilmesini istiyor?"

"Söylemedi. Adamın annesinin ona saygısızlık etmesiyle ilgili bir şey. Orla ona kim olduğunu hatırlatmak istiyor."

"Esas adamın karısı olmak yerine aile için şoförlük yapmayı seçeceğini düşündüğün kadın bu mu?" Donovan Tate'in bu kadar aptal olup olamayacağını merak ederek gülüyorum.

"Biz birbirimizi seviyoruz. İşin içine aşk girince diğer şeylerin bir önemi kalmıyor."

O orospu çocuğu gözlerimi devirdiğimi duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

"Tüm bunları planlarken, bazı tabloları aldığımız gerçeğini nasıl saklamayı düşünüyordunuz?"

"Bir yangın," diye gülüyor, sanki çok basitmiş gibi. Sanırım öyle olabilir ama korkunç bir şekilde de patlayabilir. İşler kötüye gitmeye başlarsa, kıcımlı kurtarmak için Donovan Tate'i kullanacağım - belki de bunu yine de yapacağım. Bu pisliğe para vermek yerine tüm parayı almak çok daha kolay olurdu.

"Tamam, yapacağını yap. Eğer kendi tarafında halledebilirsen, Killian'ın aramasını kabul ederim, ama beni kızdıracak tek bir şey yaparsan, bunun yapacağın son şey olmasını sağlarım," diye homurdanarak telefonu kapattım.

Oturup tekrar parmaklarımdaki mürekkebe bakıyorum. Bu işi başarmak için elimden gelen tüm şansa ihtiyacım olacak. Yine de, o kadar para mı? Bu parayı kıcımlı bir plajda, ayak parmaklarım kumda, soğuk bir bira yudumlarımlarken ve yanımda kıvrımlı sarı saçlı bir tanrıça varken bir yere koyabilir.

Rella Masters bana hiç zaman ayırmadı. Bu hayatın içinde olan bir adam istemiyor. Güzel kıcımlı hayatının geri kalanında elmaslar içinde tutmaya yetecek kadar parası olan bir adamı geri çevirdiğini göremiyorum. Gülümsüyorum. Rella'nın bacaklarının arasına gireceğim ve eğer iyi davranırsa onu *çok fazla* yalvartmayacağım.

BÖLÜM 2

BELLE

"Bu mu?"

Bu ses tonunu tanıyarak babama bakıyorum. Kötü bir ruh hali içinde ve böyle olduğunda bunu etrafa yaymayı seviyor.

"Çorba, baba."

"Bir adam çorba içerek açlıktan ölebilir, Belle," diye yakınıyor.

"İçine et koydum," diyorum ona, kâsemi alıp kanepeye doğru yürürken.

Bazen neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Babamı ve Boston'ı yıllar önce toz içinde bırakmalıydım. Bunu yapmamamın tek nedeni, onun tek başına hayatta kalamayacağını bilmem. Babam çok karanlık biri ve içinde pek iyi bir şey yok. İrlandalı O'Leary klanı için çalışıyor. O bir şoför ve sanırım mafya için çalışacaksan, sahip olunacak en iyi iş bu - çünkü muhtemelen ölmeyeceksin. Yine de, eğer babamla ilgiliyse, bunun iyi bir şeye yol açmayacağını biliyorum. Kötü bir baba oldu ama annem gittiğinde yetimhaneye gitmemi ya da daha kötüsünü engelledi. Sanırım ona borçluymuşum gibi hissediyorum - kuaförlük işim başımızın üstünde bir çatı ve masada yemek tutsa bile.

Yemek konusunda hiç şikayet etmez.

"Eğer bir adam bütün gün çalışıyorsa, eve geldiğinde gerçek et yemeyi hak eder.

Belki bir biftek ya da tavuk bile olabilir."

"Dondurucuda hamburgerimiz vardı. Çekimin tamamını kirayı karşılamak için kullanmak zorunda kaldım ve sen bu ay katkıda bulunmadın," diye hatırlatıyorum.

"Bazı faturalarım vardı," diye mırıldanıyor. Söylemediği şey ise bahisçisine borçlu olduğu. O'Leary çetesi için çalışan bahisçiyle aynı bahisçi. Acaba babama ödedikleri paranın çoğunun onlara geri döndüğü gerçeğine gülüyorlar mı? Muhtemelen bu yüzden hala onlarla çalışıyor.

"Üzgünüm baba. Market alışverişi için tekrar maaş alana kadar beklememiz gerekecek. İşten aldığım bahşişler bizi ucuza da olsa doyurmaya yeter."

"Para sorunumuz bitmek üzere Belle. Evet, efendim! Senin ihtiyar güzelce oturmak üzere. İkimiz de bir ada sahilinde domuz gibi yaşıyor olacağız. Bekle ve gör."

"Baba, ne planlıyorsun?"

"O küçük güzel kafanı yormanı gerektirecek bir şey yok," diyor. Dudakları, nedense beni daha da korkutan kolay bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir zamanlar babam muhtemelen yakışıklı bir adamdı. Şimdi, zevk aldığı eğlenceler ona zarar vermiş. Koyu renk saçları artık daha gri. Dişlerinin rengi solmuş ve birkaç tanesi eksik. Sanırım ya O'Leary'ler sürücülerinin görünüşü konusunda seçici değiller ya da babamın eksik dişleri arkada ve gülümsemediği sürece gizleniyor. Kötü işlerle uğraştığı gerçeğini fark etmemelerinin tek nedeni bu. Dikkatli davranıyor. Evde yapmıyor ama kullandığına dair işaretleri ya da giderek arttığını görmemek için tamamen aptal olmak gerekir.

"O'Leary'lere karşı gelme baba," diye uyarıyorum onu.

Bana doğru yürüyor ve çok geç, öfkesini görüyorum. Karnımda sinirler uçuşuyor ve neredeyse korkudan boğulana kadar içimi tedirginlik kaplıyor. Gözümü kırpmıyorum. Her türlü korku izini saklamak için elimden geleni yapıyorum. Ona herhangi bir zayıflık ya da panik belirtisi göstermenin kötü olacağını bilecek kadar babamla uğraştım.

"Beni geçmek için endişeleniyorsun, Belle. Sen sadece bunun için endişelen," diyor yumuşak bir sesle. Başımı sallayıp konuyu kapatmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum. Kapıdan çıkıp gitmeliyim. Kurtarılmak istemeyen insanları kurtarabileceğimi düşünmem de neyin nesi?

"Ryan O'Leary'ye karşı gelersen ikimiz de ölürüz ve bunu sen de biliyorsun," diye cevap veriyorum.

"Ryan O'Leary Tanrı değil!" diye bağırıyor, yüzünün rengi kızarıyor ve öfkesini ele veriyor.

"Boston'da," diye bastırıyorum.

İkimizi de öldürtecek bir şey yapacağından gerçekten korkmam dışında neden zorlamaya devam ettiğimi bilmiyorum. Babam bu kadar aptal olabiliyor. Sanırım gitmememin bir nedeni de bu. Eğer gidersem, kimse onu kontrol altında tutmaya çalışmayacak ve sonunda ölecek. Onu durdurmak için bir şeyler yapabileceğimi bilerek onun ölümüyle uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Elini kaldırıyor ve eli titriyor -öfkeden mi yoksa içki ihtiyacından mı, tam olarak bilemiyorum. Vuruşunu bekliyorum. Bana vurduğu anda geri dönüşü olmayacağını hep söylemişimdir. Çekip gitmek zorunda kalacağım. Bir parçam şu anda bunu yapmasını diliyor. Bu bana ayrılmak için bir sebep verirdi; suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmesine izin vermemek için bir sebep.

Sonunda bana vurmadı. Nefesinin altında küfrederek uzaklaştı. Kapıyı çarptı ve ben bir kase çorbanın etrafında kıvrılmış, babamı kurtarmak için çok geç olup olmadığını merak ederek oturmak zorunda kaldım.

BÖLÜM 3

KILLIAN

"Saygısızlık etmek istemem ama efendim, bu iş için tanımadığım birini kullanmak içime sinmiyor. Ruin'in bizi temasa geçirdiği adamlarla gitmeyi tercih ederim."

Sesimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bu adama saygı borçluyum. Bana çok şey verdi. Bazıları bunu böyle görmez. Bazıları bana verdiğinden çok daha fazlasını borçlu olduğunu söyleyebilir. Bence yanılıyorlar. Doğum koşullarım beni ben yapmaz. O'Leary ailesinde general pozisyonuna ulaşmak zor yoldan kazandığım bir şey - sadece soyadımdan dolayı değil.

"Killian'ın büyükbabam Mac'in adı olduğunu biliyor muydun?"

Burnumu sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi destekliyorum. Ryan O'Leary bu ruh halindeyken geri dönüşü yok.

"Evet, efendim."

"Telefondayız, Mac. Burada sadece ikimiz varız. Babana ne olduğunu söyleyemez misin?"

Sesinin tonu düştükçe İrlanda aksanı daha da belirginleşiyor. Bana Mac demektedir ısrar ediyor. Hatta tüm organizasyonun çoğu bende Mackenzie gibi bir isim olduğunu düşünüyor. Oysa bu sadece İrlandaca'da oğul anlamına gelen bir kelime. Bugünlerde yaşlı adamı bu kadar duygusal hissettiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Yine de yol bulmak cehennem gibiydi.

"Bunun akıllıca olacağından emin değilim. Karınız-"

"Orla bu telefonda değil," diye tersleyerek onu hayal kırıklığına uğrattığımı belli ediyor.

"Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Sana ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçlu olduğumu biliyorum. Sana minnettarım, dostum."

"Birinin geldiğini duyuyorum."

"Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Ben bir çalışanım." "Belki de başlamamızın zamanı gelmiştir," diyerek kafamı karıştırıyor.

"Neye başladın?" Keşke gelirken durup bir kahve alsaydım diye düşünerek soruyorum.

"Herkes senin benim oğlum olduğunu söylemeliyiz. Londra'ya gelebilirsin. Burada işler daha iyi. Büyük işler başarabilirsin."

"Burada iyi gidiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Benim yönetimim altında, uzun zamandır ulaşamadığımız toprakları ve bağlantıları kazandık. Desolation'da iyi müttefikler edindim."

"Evet, ama-"

"Orla seni affetmez."

"Bunun önemli olduğundan emin değilim. Bu işi halledin. *Kemikçiyle* buluş. Yaptığı işte iyidir. Geçmişte aile için iyi çalıştı. Donovan Tate'in uzaktan akrabası ve bu nedenle aile içinde olan işlerin orada kalacağını biliyor."

Kaşlarımı çatıyorum, hâlâ mutlu değilim. Ailenin özel işler için tuttuğu ve kendisine Bones diyen serbest bir kas adamına sahip olmanın ironisi tüm bu olanları daha da kötü hissettiriyor. İçgüdülerim bana bu saçmalığı kabul etmememi söylüyor. Ancak neden yapmamam gerektiğine dair en ufak bir kanıtım yok ve eğer bu adam geçmişte iyi çalıştıysa. Belki de herkes haklıdır ve ben aklımı kaçıyorumdur.

"Eğer istediğinizin bu olduğundan eminseniz, efendim."

"Evet, öyle. O zaman Londra'ya gitmeni istiyorum. Seninle görüşmem gereken bir iş teklifi var."

"Eğer istediğin buysa," diye tekrarlıyorum. Birkaç dakika daha konuşuyoruz ve telefonu kapatıyoruz.

Kendimi telefona bakarken buluyorum, her şeyin değişmeye hazırlandığı hissinden kurtulamıyorum - ve bu daha iyisi için değil.

Bir fırtına geliyor. Bunu içimdeki her şeyle hissediyorum. Buna altıncı his de diyebilirsiniz ama fırtınaya kapılacağımdan neredeyse eminim. Masamın üzerindeki dosyaya bakıyorum. Ekstra kas gücü için işe almam gereken adamın resmini görmek için açıyorum. Kâğıt üzerinde bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünüyor. Donovan Tate tarafından önerildiği gerçeğini görmezden gelerseniz, aile için bir caddie - ya da şoför, iyi olmalı.

Peki, neden her şey yanlış geliyor?

Parmaklarımı masama vuruyorum. Donovan'ı görmem gerek. Ancak bugün izin aldı. Güya kendini iyi hissetmiyormuş. Akşamdan kalma olduğuna dair şüphelerim var. Onu görmek ve Bones hakkında sorgulamak istiyorum. Daha da ötesi, Donovan'ın uyuşturucu mu kullandığını yoksa sarhoş mu kaldığını görmek istiyorum. Bir süredir ona güvenmiyorum. Yine de, işini aldı çünkü

uzun zaman önce Ryan'ın hayatını kurtarmıştı. Kanıt olmadan şüphelerimle ona gidemem.

Hayır, Donovan'ı ziyaret edip bu işi çözmemin zamanı geldi. Bu ekstra gücü işe almak Ryan'ın istediği şey olabilir ve o ailenin lideri. Yine de neden her şeyin yolunda gitmediğini bilmem gerek.

BÖLÜM 4

BELLE

Haftada sadece bir gün izin aldığınızda, yapılacak dağ gibi iş varmış ve bunları yapmak için kesinlikle yeterli zaman yokmuş gibi hissediyorsunuz. Bu sabah listemdeki işlerin çoğunu halletme umuduyla saat yedide kalktım. Şu anda neredeyse öğlen oldu ve yaptığım tek şey market alışverişi. Marketteki fiyatlar acil durumlar için ayırdığım bakiş paramın çoğunu tüketti. Babama biraz tavuk ve domuz eti almayı başardım. Sadece biftek olmadan yaşamak zorunda kalacak. Otobüs durağına yaklaşırken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp çantalarımı alıyorum. Bir gün zengin olacağım ve kendi arabam olacak. Soğuk rüzgârın yırtık ceketime çarptığını hissediyorum ve söz konusu arabanın çok daha sıcak bir yerde olacağını aklıma not ediyorum. Sanırım bu boş bir hayal, ama hayal etmek güzel. Gerçek yeterince iç karartıcı.

İnsanların arasından geçerken, yeni evimin de bir şehirde olmamasını tercih edeceğimi aklıma not ediyorum. Sadece Bisküvi adında bir köpek ve belki birkaç tavuğun bana eşlik edeceği, kırdaki küçük bir kulübe. Bedava yumurtayı kim sevmez ki? Cüzdanım şu anda buna bayılırdı. Kapıma kadar geldim ve tam apartmanın kapısını açmak için şifreyi girmek üzereyken marketten aldığım plastik poşetlerden biri ortadan yırtıldı. Konserve ürünleri betona sıçradı ve her yere yuvarlandı.

"Fudge-nuggets," diye tıslıyorum, eğilip yuvarlanan kutuları yakalamaya çalışıyorum. Bu noktada, yatağa dönmenin daha iyi bir seçenek olup olmayacağını merak ediyorum.

"Fudge-nuggets?" diye soruyor derin bir ses. Tam boyuma doğru doğruluyorum. Belli ki erkek sesi yüzünden tenim karıncalanıyor. Sahip olduğum her sinir ucunu ateşe veren bir şey var.

Yavaşça dönüyorum. Şimdi, kafamda, adamın kendisinin bu sesle yaşamasının mümkün olmadığını düşünüyorum. Bu ses, bir ormanda duran çıplak bir Jason Momoa'yı çağırıyor, dick gururla sallanıyor, sabah güneşi bir işaret gibi parlıyor, gel seni zevk almama izin ver diyor. Döndüğümde yanıldığımı fark ediyorum. Gördüğüm şey daha da iyiydi. Koyu renk, dalgalı saçları var ve sadece açık kahverenginin ipuçlarını taşıyor. Kuaförde de yapılmamış.

Bir kuaför olarak bunu söyleyebilirim. Hayır, bu adamın saçları melekler tarafından öpülmüş. O da fit. Bir gram bile fazla yağı olduğunu sanmıyorum. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama belli ki bu adam bir yolunu bulmuş. Bir saniyeliğine ona bakıyorum ve az önce kıcımla -ki kıcımda bir gramdan fazla yağ var- bu adamın önünde havaya doğru eğildiğimi fark ediyorum. Siz utancınızdan ölebilseydiniz, ben muhtemelen oracıkta öldürdüm.

"Ben... uh... ucuz çantalar," diye mırıldanıyorum, söz konusu yırtık nesneyi bir kukla gibi tutarak.

Bana bakıyor ve sırtıyor. Bazı kızların sahip olmak için can atacağı dolgun dudakları, mürekkep siyahı ve ışıltılı gözleri var. Gamzeleri parmaklarımın onlara dokunmak için kaşınmasına neden oluyor. Neyse ki bu dürtüye direnmeyi başarıyorum.

"Bundan nefret ediyorum," diyor eğilip konservelerimi toplarken. Market alışverişini kendisinin yaptığından şüpheliyim. Takım elbisesi muhtemelen benim tüm yıl boyunca bakkala harcadığımdan daha pahalı. Konservelerimi toplamasına yardım etmek için acele ediyorum. Sonra, işim bittiğinde onları koyacak bir yerim olmadığını fark ediyorum. Elimdeki diğer iki torbada yumurta ve ekmek gibi ezilebilecek şeyler var. "Onları ben taşıyım," diye gönüllü oluyor, belli ki ikilemimi görmüş.

"Ben...uh..."

Yani, o çok seksi, hatta *mega* seksi. Bana yardım etmekte de çok iyiydi. Yine de, şehrin kabataslak bir yerinde yaşıyorum. *Son derece* pahalı bir takım elbise giyiyor. Kötü bir haber olmadığı sürece bu mahallede böyle şeyler olmaz.

"Benimle güvende olacaksın küçüğüm," diye mırıldanıyor.

"Sadece... Yani, adını bile bilmiyorum. Yabancı tehlikesi falan," diye mırıldandım.

"Ben Killian," diyor ve bana gülümsüyor. Bir an için beynim donuyor.

"Ben Belle," diye mırıldanıyorum, ne hissettiğimden emin olamadan gözlerini kaçırıyorum.

Sesi bana garip şeyler yapıyor. Bana bakarken gözlerindeki ifade de beni geriyor. Şifreyi giriyorum ve Killian'ı merdivenlerden yukarı, babamla paylaştığım birime götürüyorum. Üçüncü kattayız ve muhtemelen onu bu konuda uyarmalıydım.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, omzumun üzerinden ona bakarak. "Asansör bozuk."

Killian etrafına bakınıyor ama hiç de nefes nefese kalmış gibi görünmüyor. Belli ki benden çok daha iyi durumda ve ben bu merdivenleri bütün gün kullanıyorum.

"Asansör ne zamandır bozuk?" diye soruyor.

"Emin değilim. Taşındığımızda kırılmıştı."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda "Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye soruyor.

Anahtarlarımı arıyorum, bulduğumda rahat bir nefes alıyorum. Kapıyı hızla açıyorum, kendimi suçlu hissediyorum çünkü bu adam iki poşet dolusu ağır alışveriş malzemesini -söz konusu poşetlerden faydalanmadan- iki kat merdivenden yukarı taşımış.

"Üç yıl," diye cevap veriyorum düşünmeden. "Sakıncası yoksa onları masanın üzerine koy," diye talimat veriyorum, eşyalarımı sobanın üzerine koymak için neredeyse koşarken, masada ona kucak dolusu ıvır zıvırını koyabileceği kadar yer bırakmak istiyorum.

"Sanırım üç yıldan sonra bir daha asla geri dönmeyecek kadar kırılmadı," diye mırıldanıyor, kutuları ve eşyaları masanın üzerine bırakırken.

"Özür dilerim?" Tamamen kaybolmuş bir halde mırıldanıyorum; uzun boylu yabancıya bir kez daha bakıp onu seyrederken beynim beni terk ediyor.

"Asansör mü?" diyor, kaşları mükemmel bir kavis çizerek yukarı kalkıyor.

Beynim la-la diyarından çıkıp nihayet ziyarete geldiğinde yüzüm anında ısınıyor. "Oh, evet. Muhtemelen. Taşınmak için para biriktiriyordum. Babam şu anda taşınmak istemenin aptallık olduğunu söylüyor."

"Baban mı?"

"Evet, burayı onunla paylaşıyorum. İşler yolunda giderse yakında buradan ayrılacağımızı söylüyor. Onu daha sıcak bir yere taşınmaya ikna etmeyi umuyorum."

"Boston'u sevmiyor musun?"

"Ben Balık burcuyum," diye açıkladım. Sanırım bu her şeyi anlatıyor, ama görünüşe göre anlatmıyor çünkü adamın kafası çok karışmış görünüyor.

"Balık burcu mu?"

"Evet. Burç mu? Astroloji mi?"

"Ah...," diyor Killian ve bunun sonunda anladığı anlamına geldiğini düşünüyorum, ama anlıyormuş gibi görünmüyor - gerçekten değil.

"Balık burcu bir balık burcudur. Suyu severiz. Okyanus ya da göl kenarında yaşamayı çok isterdim. Gelirimizle en fazla bir dere umabilirim ve bu da benim için sorun değil. Sadece havadaki tatlı su kokusunu duymak istiyorum. İçinde tuz olmasa bile umurumda değil."

"Anlıyorum. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben bir kuaförüm. Bundan zevk alıyorum. Bir gün kendi salonuma sahip olmayı umuyorum ama bu çok ileride olacak. Plan yapmak her zaman iyidir,

hedefler gerçekten. Bu size üzerinde çalışabileceğiniz bir şey verir." "Ve senin hedefin bir güzellik salonu sahibi olmak mı?"

"Evet. Yani, bence bu gerçekçi. Hedefimin bir gün milyarder olmak olduğunu söyleyebilirim ama bunun ulaşılabilir olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Gülüyorum.

"Anlıyorum. Baban kim?" diye sorduğunda benimle birlikte gülmesini bekliyordum ama oldukça ciddileşti. Omurgamda küçük bir ürperti dolaşıyor ve tepki olarak kollarımı ovuşturmama neden oluyor.

"Benim babam kim?" Papağan gibi konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama adamın yüzünde kafamda alarm zillerini  aldırان bir ifade var.

Dudakları seğiriyor ve gözlerinin kenarında küçük gülme çizgileri beliriyor. "Evet. Baban kim?"

"Adı gibi mi?"

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. "Adı gibi," diye tekrarlıyor.

"D-Donovan?" Cevap veriyorum ama daha çok bir soru gibi. Bu adamı anlayamıyorum. Bir an iyi biri gibi görünürken, bir an sonra ondan korkutucu bir elektrik alıyorum. Bunu anlamak çok zor. Keşke bu sabah ikinci kahveyi i meseydim. Çok fazla kafein beni gerginleştiriyor ve bu adam bunu kendi başına yapmayı başarıyor.

"Baban Donovan Tate mi?" diye soruyor ve şu anda tüm vücudunun alarm durumunda olduğunu hayal ettiğimi sanmıyorum. Birkaç dakika önce hayranlıkla izlediğim gülme çizgileri şimdi tamamen kaybolmuş ve o da tetikte görünüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, keşke bunu itiraf etmek zorunda kalmasaydım.

"O burada mı?" diye soruyor adam ve iyi bir adam olduğuna dair tüm benzerlikler artık yok olmuş gibi görünüyor.

"Hayır."

Dudağımı ısıırıyorum. Gerektiğinden fazla bilgi vermek gibi bir alışkanlığım var ama şu anda bunun akıllıca olduğundan emin değilim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Bilseydin bana söyler miydin?" diye soruyor, doğrudan bana bakarak. "Emin değilim."

"Emin değil misin?"

"şu anda biraz korkutucu görünüyorsun. Ayrıca, babam pek iyi arkadaşlarla takılmaz, bu yüzden gerçekten emin değilim."

Beni inceliyor. Gördüklerinden hoşlanmadığından neredeyse eminim ama ifadesi bunu ele vermiyor.

"Ve şu anda nerede olduğunu bilmediğinize emin misiniz?"

"Eminim," diyorum ona. Tam olarak yalan söylemiyorum. *Çoğunlukla* nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından eminim.

"Eve geldiğinde, ona benimle olan randevusunu kaçırdığını söyle. Randevularını kaçıran erkeklerden hoşlanmam. Bu akşam sekizden önce ofisimde olması gerekiyor. Anladın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Neyi anlamıyorsun?" diye soruyor ve bu sefer sanki bana kızıyormuş gibi konuşuyor.

"Bunlardan herhangi biri, sanırım. Yine de ona söyleyeceğim."

"Güzel." Kapıya doğru yürüdü, hareket etmeden önce kapıya baktı, sonra tekrar bana baktı. "Bu sürgüyü kilitle."

Sadece ona bakıyorum.

"Sürgüyü kilitle. Anladın mı?"

"Elbette," dedim. Ona sürgünün çalışmadığını söyleyebilirim. Kilitlediğinizde, sanki hiç kilitlemeye çalışmamışsınız gibi açılıyor. Ama söylemem. Gerçekten umursadığını sanmıyorum ve gitmesini tercih ederim. Ne kadar seksi olduğu önemli değil, kesinlikle korkutucu hisleri var ve eğer babamla bir ilişkisi varsa, bu onun büyük B ile kötü haber olduğu anlamına gelir.

BÖLÜM 5

KILLIAN

Belle Tate beklenmedik bir komplikasyon.

Koyu kumral saçları ve ışıltılı yeşil gözleriyle bana annemi hatırlatıyor. Onda uzun zamandır unuttuğum bir masumiyet var. Annemi mutlu olduğu zamanlarda, özellikle de Noel'de gördüğümü hatırlıyorum. Babamın her zaman karısını bize tercih etmesine rağmen, annemde hiç azalmayan bir neşe vardı. Seçimlerini onaylamasam da annemi severdim. Ryan O'Leary'yi kenara itmesi için ona bağışmak, artık onun yan parçası olmayacağını bilmesini sağlamak istediğim çok zaman oldu.

Onu sevdi. Onu severken öldü. Bu yüzden ondan nefret ettiğim zamanlar oldu. Bu nefret hiçbir zaman ona olan sevgimden daha ağır basmadı ama zaman zaman onunla olan ilişkiyi acımasız hale getirdi. Sonuçta, sanırım ben de daha iyi değilim. Bana oğlum demesine layık olduğumu kanıtlamak için yaşlı adamın örgütüne girmeye çalıştım. Bunca zamandır hiç demedi. Şimdi, onun aramasını istemediğim bir noktadayım.

Hayat neyse odur. İnsanlar seçimlerini yaparlar ve bu seçimlere göre yaşamak zorundadırlar. Hayatta gri alanlar yoktur - insanlar varmış gibi davranmak isteseler bile. Sadece siyah ve beyaz vardır. Seçimler vardır ve her seçimin sonuçları vardır. Ryan O'Leary ile olan ilişkim kesinlikle siyah ve beyazdır. O beni sır olarak saklamayı seçti, ben de ona izin vermeyi seçtim. Dış dünyaya göre ben kuzeni Paulie'nin karısı Helen'in oğluyum. Hamileyken dul kaldı. Gerçeği üç kişi biliyor ve onlardan biri öldü. Bu sır benimle ve Ryan O'Leary ile birlikte ölecek. Olması gereken de bu.

Yine de Belle Tate'in gözlerinde o ışığın parladığını görmek sevdiğim bir şeyi hatırlatıyor, unuttuğum bir şeyi. Donovan Tate'in konut kompleksindeyim, hangi boktan dairede yaşadığını bilmiyorum. Keşke Belle'inki olmasaydı. Tate'e organizasyonun akrabasını kullanmak yerine farklı bir yol izlemeye karar verdiğini bildirmek için buradayım. Yapmam istenen bu değildi ama bana doğru gelen bu. Emirlerle uymadığım için başıma gelecek her türlü sonuca katlanacağım. Yine de, şu açık ki

Donovan Tate bu anlamaya ve kendisini ve kızını yaşadıkları bok çukurundan çıkarmak için elde edeceği ekstra gelire güveniyor. Donovan'la işim olmadı. İki alt düzey adam için araba kullanıyor. Bunlara bosun dediğimiz adamlar. Temel olarak emirlerimi yerine getirirler ve hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olurlar.

Umurumda olmamalı. Benim altın kuralım, altımda çalışan adamların özel hayatlarına asla karışmamaktır. Ancak Belle ile tanıştıktan sonra kendi altın kuralımı çiğnemek üzereyim.

Bu Bones ve ekibine Donovan'la birlikte işi vereceğim. Onlara deme yapacağım ve bu işi bitecek. Bunu yapmamın da tek bir nedeni var.

Belle Tate.

Arabamı O'Leary Shipping'in kapalı otoparkına çekerken başımı sallıyorum. Bir kızın beni bu kadar etkilemesine izin vermek aptalca ama lanet olsun ki yaptığım şey bu değil. Belki de söz konusu kadınlar olduğunda Ryan O'Leary'nin sahip olduğu aptallığın bir kısmı bende de vardır.

Özel asansrme doğru yürüyorum, güvenlik görevlilerine başımla selam veriyorum ve yukarı ıkıyorum. Donovan Tate kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bunu mahvetmeyecektir. Zaten bunu onun için yapmıyorum ve beni kızdırırsa asla ikinci bir şansı olmayacak.

Beni hayal kırıklığına uğratırsa, içinde büyüdüğü dünya için fazla saf olan küçük, kıvrımlı bir kızıl kafa bile onu kurtaramaz.

BÖLÜM 6

KILLIAN

Kapının alındığını duyduğumda telefonumu masamın üzerine bırakıyorum. Bu Donovan olsa iyi olur. Randevusuna gelmediğinde hiç etkilenmemiştim ve evine gittiğimde orada olmadığını görmek durumu daha da kötüleştirdi. Bir toplantın varsa, geç kalamazsın. Benimle olmaz.

"İçeri gel," diye emrediyorum. Sandalyemde arkama yaslanıp Donovan'ı izliyorum, bir saniyeliğine kapı aralığında beklerken. Kaslarım beklentiyle geriliyor. Tüm bunlarda bir gariplik var ve bu beni geriyor ama zayıflık göstermiyorum. Bu yüzden olduğum yerdeyim. Sadece sıkılmış, boşa harcadığım zamandan ve bu toplantıdan rahatsız olmuş gibi görüldüğümünden emin oluyorum.

Donovan içeri giriyor ve görünüşü şüphelerimi doğruluyor. Yanakları her zamankinden daha çukur, gözlerinin altındaki torbalar uyumadığını haykırıyor ve kıyafetleri darmadağınık. Şoför olarak aldığı paraya göre, onu sokaktan yeni almışız gibi ortalıkta dolaşmasına imkan yok. Eğer bu aile için çalışıyorsanız görünüş önemlidir. Bu adamın Ryan O'Leary'nin güvenini kazandığında kim olduğundan emin değilim ama bugünlerde aynı kişi olmadığı açık. Bu işte hataya yer yok. Bir şişenin içine düşmek ya da daha kötü bir şey yapmak, baştan savma bir işle sonuçlanır. Şu anda gördüğüm şey bu adamın böyle olduğunu haykırıyor. Arkasını dönüp tüm parasını bahisçisinin eline geri verdiğini, onu kıt kanaat geçinirken kızını da rüzgarda savrulmaya terk ettiğini duydum. Bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

"Bay O'Leary, efendim, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor, bana göre fazla kendinden emin bir ifadeyle. Ancak fark ettiğim şey, şapkasının altında saklı olmasına rağmen elini yumruk yapıp sıkması, bırakması ve tekrar yapması. Ayrıca gözlerimin içine bakmayı reddediyor. Aslında doğrudan bana değil başka bir yere bakıyor: "Bir önceki toplantımızı kaçırdığım için özür dilerim. Orla O'Leary için yapmam gereken bir iş vardı ve bu öncelikliydi."

Bu haber şaşırtıcı ama bunu belli etmeyi reddediyorum. Ortaya çıkmaması bir saygısızlık işareti ve bu nedenle ona küçümseyici bir el sallıyorum. Özü benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Otur ve bana Bones'tan bahset," diyorum masaya doğru eğilerek. "Bu iş zaten planlanmışken neden onu işe alayım ki?"

Donovan, "Akrabayız efendim, uzaktan akrabayız ama işleri halletmek için birlikte iyi çalışırız," diyor. "Geçmişte Bay O'Leary için iyi giden birkaç işte birlikte çalıştık."

"Hangi işte çalışıyordun?" diye soruyorum. Benden önceyse ve bu adam akıllıysa, ayrıntıları paylaşmayacaktır. Eğer detayları benimle paylaşırsa, bu işle ilgili detayları paylaşmaması gereken biriyle paylaşmakta sakınca görmeyebilir.

"Siz... uh... burada olmadan önceydi, efendim," diyor. Öylece bırakıyor ama bu hoşuma gidiyor. Aile işlerini tartışmaması gerektiğini biliyor. Bu en azından biraz profesyonellik gösteriyor.

"Bones ne iş yapıyor?" Bir dirseğimi masaya dayayıp onu dikkatle izliyorum ve uyarı zillerinin çalmasını bekliyorum. Aileyle olan geçmiş deneyimlerine bakmadan onları işe almak istemiyorum. Hayır demeliyim ama Belle'in yaşadığı o fare deliğinden çıkmasına yardım etmek istiyorum.

"Bones'un kendi ekibi var, Phoenix Warriors, batıda yüzde birlik bir MC kulübü." Tekrar ellerini birbirine vurmaya başladı ama bunu benden saklamak için ellerini aşağıda tutuyor ve masama siper etmeye çalışıyordu. Belli ki soru sormamı beklemiyordu.

"Kaç tane çekiyor?" diye sordum. Sinirleri tavan yapmaya başladığında çenesinin kasılmasını izliyorum. Sakladığını sanıyor ama konuştuğunda eksik dişlerini ve diğer dişlerinin aldığı hasarı görebiliyorum. Kızı daha iyisini hak ediyor. Rehabilitasyona ihtiyacı var, alışkanlığını daha da kötüleştirmesi için ona para sağlayacak bir işe değil. Ama biz bunu yapmıyoruz. Ürüne bulaşacak kadar aptalsan, bu senin suçun. Sadece bu işi kaldıramayacak adamların ayıklanmasına yardımcı oluyor.

"Daha fazlasına ihtiyacınız yoksa bu sefer sadece o ve ben olacağız efendim."

Açıkça hayır demem için bir neden bulamıyorum. Sadece içgüdülerimle hareket edemem. Ryan O'Leary bu ikisini kendisi istedi ve benim içgüdülerimden daha fazlasına ihtiyacı var. Sanırım geçmişteki işlerini sorabilirim. Donovan hakkında bilgi almak zor olmayacaktır. Birileri bir şeyler anlatacaktır.

Masamın üzerinden Donovan'a bir dosya uzatıyorum, yağlı elleri dosyayı kapınca hemen geri çekmek istiyorum.

"Her şey orada. Bones gözden geçirsin. Pazartesi öğleden sonra saat beşte benimle burada buluşacak. Geç kalmadığından emin olsa iyi olur. Yoksa ben

iş." Donovan'a dik dik bakıyorum ve o da baskıya dayanamayıp ellerini sinirli bir şekilde kot pantolonuna siliyor.

"Anlaşıldı, Bay O'Leary, efendim." Başını sallıyor, heyecanını yüzünden uzak tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Bones'u uyarın, eğer üçümüz dışında herhangi biri bu bilgiyi alırsa, bu ikinizin de tartışacağı son şey olur," diyorum, sesimdeki zehir gün gibi açık. Gözdağı vermek için bağırmama gerek yok. Sadece tehditlerimi yerine getiriyorum. Donovan'a karşı duyduğum hoşnutsuzluğu göz önünde bulundurursak, bu işte bir şeyler ters giderse kendimi tutmayacağım. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Donovan başını sallayarak, "Kristal, efendim," diye cevap veriyor.

Bana efendim deme şekli sinirlerimi bozuyor. Bunun bir saygı göstergesi olduğunu anlıyorum ama ses tonundaki bir şey bana herhangi bir şekilde saygı göstermekten hoşlanmadığını söylüyor. Bu bariz bir şey değil, sadece küçük bir huzursuzluk damlası. Adamdan genel olarak mı hoşlanmıyorum yoksa O'Leary otoritemi sarsmak için devreye girene kadar bu iş baştan sona planlandığı için mi bilemiyorum. Her iki durumda da, bu iş benim kışımı tehlikeye atıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

BÖLÜM 7

BELLE

Babam bir şeyler anlatıp dururken dilimi ısıırıyorum. Ne olduğundan bile emin değilim. Onu otuz dakika önce susturdum. Telefonu çaldığında neredeyse rahatlıyordum. Koridordan odasına doğru giderken telefonu kaptı. Bunu sadece işle ilgili olduğunda yapar. Başka zaman olsa, hemen o anda cevap verirdi. O'Leary'lerle ilgili olduğunda, benim yanımda konuşmaz. Başlangıçta bunun nedeni benim hiçbir şey bilmemi ya da yaptığı hiçbir şeyle ilişkilendirilmemi istememesiydi, ama şimdi daha çok ne kadar sık çalıştığını duymamı istemiyor, bu yüzden kumarda haftada ne kadar kaybettiğini bir araya getiremiyorum. Kapıyı sonuna kadar kapatmıyor, bu da beynimin onun söyleyeceklerini duymam gerektiği konusunda çılgılık atmasına neden oluyor. Killian'la tanışıp gözlerindeki tehlikeli parıltıyı ve konuşurken etrafınızdaki her santimetrekareye hükmetme şeklini gördüğümünden beri endişeliyim. Babam kulübedeki en keskin alet değil ve eğer Killian'ı karşısına alırsa -ki bu ona bir dolar kazandıracaksa deneyeceği bir şey- ona nefes aldırılmaz. Bu konuda endişelenmemeliyim ama endişeleniyorum.

Konuşurken beni göremeyeceği şekilde buzdolabının kenarında duruyorum. Sessiz kalmıyor ve odasına girmeden önce durdu. Yine de beni onu gözetlerken yakalarsa, pişman olacağımı biliyorum.

"Bones, işte bu dostum. Orla her şeyi ayarladı. İhtiyar Ryan'ın bizi seçmesini sağlayan o. Onu benim uzak bir aile akrabası olduğuma ikna etti, tabii buna inanabilirsen."

Dilimi ısıırıyorum, nefesim ciğerlerimde ağırlaşıyor. Orla kim?
Bu kulağa hiç de iyi gelmiyor.

"Orla, Killian'a tuzak kuracak bir şeyi olduğunu söylüyor. Biz onunla buluşana kadar ne olduğunu söylemeyecek."

O zaman anlaşıldı. Orla, Ryan O'Leary'nin karısı. Onları tanımıyorum ama babamın birçok kez onun özel şoförü olarak hizmet ettiğini biliyorum. Bunu anlamak benim için zor, ama Killian'a ihanet etmeye yardım ediyorsa, bu kötü. *Gerçekten kötü.*

"Hayır dostum, o bu iş için iyi. Yemin ederim. O kadın bana karşı gelemmez. Birbirimize aşığız."

Ne oldu? Tanrım, babam o kadar mı sayıklıyor?

"Sana söylüyorum, işte bu! Hazır mısın?" diye heyecanla soruyor babam.

Babam aşık mı? Birasını ve bahislerini seviyor. Yapabildiği duygusal derinlik bu kadar. Orla O'Leary'nin babamda kendi standartlarını karşılayacak bir şey bulmasına da imkan yok. Neden bulsun ki? Ryan O'Leary ile her şeye sahip ve maddi şeyler aşk olmasa da, bir mafya ailesinin reisiyle evli. Onu aldatmanın ne demek olduğunu biliyor olmalı, özellikle de babam gibi biriyle.

Aklıma Killian geliyor. Uzun boylu, karanlık, düşünceli ve ölümüne seksi Killian. Beni geriyordu. Tehlike ondan dalga dalga yayılıyordu. Yine de onda beni çağıran bir şeyler vardı ve bir kadına zarar vermenin onun doğasına aykırı olduğunu hissediyordum.

"Benimle güvende olacaksın, ufaklık."

İçim titrerken sözleri kafamın içinde yankılanıyor. O yanımda dururken hiçbir şey olmayacağından hiç şüphem yok. Bu bana Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdun yanında durmasını hatırlatıyor. Kimse bir canavarın yanında duran kız için endişelenmez. Hikayedeki kurt iyi adam değil ve ben de hayal görmüyorum. Killian O'Leary'nin de iyi biri olmadığına eminim. Yine de onun için endişeleniyorum. Onu gafil avlamak için plan yapıyorlar. Açıklayamadığım bir şey var, bu bana pek iyi gelmiyor.

Eğer babam ona karşı gelir ve yakalanırsa, başımız belaya girecek. Babamın zarar görmemesini istemekle Killian'ın planladıkları her neyse onun altında kalmamasını istemek arasında sıkışıp kaldım. Tek taraflı konuşmayı dinlemeye devam etmeye çalışıyorum ama casusluğumdan belirli bir şey çıkmıyor.

Telefondaki kişiye onlarla daha sonra konuşacağını söylediğini duyuyorum ve hızla yapmam gereken işe geri dönüyorum. Tabağını hazırlamak için acele ediyorum, onu yatıştırmak için yiyecekleri üst üste yığıyorum. Köfte ve patates püresi ile biraz mısır yaptım. Bu onun en sevdiği yemek. Onu ısıtmak istiyorum, böylece belki planladığı şey hakkında konuşmasını sağlayabilirim - daha çok onu bundan vazgeçirmek için. Kalbim nasıl tepki vereceği ihtimaliyle çarpıyor. Son zamanlarda ekstra nefret dolu davranıyor. Ondan korktuğum zamanlar oluyor ve bu da beni sürekli tetikte tutuyor.

Parasını kumarda kaybettiğini biliyorum. Bana bunu kabul etmeyi reddediyor. Bu da bana neden kumar oynamak üzereymişiz gibi konuştuğunu merak ettiriyor.

Büyük ikramiye. Bunun kumarda büyük ikramiyeyi tutturmakla ilgili bir kendini kandırma olduğuna inanmak istedim. Bu konuşmadan aldığım tüm ipuçları ve söylediği küçük şeyler doğruysa, kimse kazanmayacak. Nasıl bittiğinin bir önemi olmayacak. Killian O'Leary'yi geçmek iyi olmayacak. Eğer babam paranın onu kazdığı çukurdan çıkaracağını düşünüyorsa, yanılıyor. O para lekeli olacak ve muhtemelen onun ve belki de benim ölümüm anlamına gelecek. Yemekle dolu bir karnın babamı yumuşatması ve onunla konuşmayı kolaylaştırması için dua ediyorum.

"Güzel kokuyor Belle kızım," diyor ve bir sandalye çekip zayıf gövdesini içine oturtuyor.

"Köfte yaptım," diye mırıldanıyorum, önüne bir tabak koyuyorum.

"İşte bir kız babasına böyle davranmalı," diyor ellerini birbirine sürterek. "Bana bir bira getir," diye emrediyor. İçimden mırıldanıyorum çünkü kendi birasını da alabilirdi ama aldırımıyorum ve ona buzdolabından bir tane getiriyorum - üstünü açıp yanına koyacak kadar ileri gidiyorum.

Midem takla atarken fazla yiyemeyeceğimi bildiğimden küçük bir tabak hazırlıyorum. Telefon konuşmasını duyduktan sonra kafamda milyonlarca soru dolaşüyor. Ayrıca, kalan yemekleri bir ya da iki gün boyunca onun için saklamam gerekiyor. Bir kez daha, bahşişlerim istediğim kadar uzağa gitmedi. Bu bir savurganlıktı ve bu da bakkal parasını çok daraltıyor. Eğer onun istediği gibi yemezsek, günlerimi onun kızı olarak yapmadığım şeylerle ilgili şikayetlerle dolduracak.

Masada onun yanına oturuyorum, çatalımı elime aldığımda ellerim titremeye başladı bile, olaylara nasıl yaklaşacağımı düşünürken küçük ısırtıklar alıyorum.

"İşler nasıl?" İlgisiz olmaya çalışarak soruyorum ama sesim cılız çıkıyor. Yemeğini ağzına tıktırırken başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Güzel. Bu iş, Belle, çok büyük olacak!" diye övünüyor, çiğnerken sırıtıyor.

"Ben... Ben... ah... kulak misafiri oldum," diye kekeliyorum, tabağımdaki yiyecekleri iterken başımı kaldırmıyorum. "Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmek sana düşmez."

"Sen benim babamsın. Seni önemsiyorum. Endişelenmeden edemiyorum," diye karşı çıktım. "Kendime ve aileme iyi bakıyorum. Yemek yememizin sebebi benim.

bizim masamız ve bizim yediğimiz gibi yiyoruz, değil mi?"

Vay canına.

"Ben de çalışıyorum

baba." "Üç kuruş için."

Öfkemi kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yaparak cevabımı ısıırıyorum. Burada ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum - her ne kadar ona izin vermemek için yanıp tutuşsam da.

"Bu tam olarak doğru değil baba. Sadece O'Leary'lerle karşı karşıya gelmeden endişeleniyorum ve bu iyi bir şey değil. Sonunda ölebilirsin." Onunla birlikte ölebileceğimi eklemekten itiyorum. Nedense bunun onu rahatsız edeceğini hiç sanmıyorum. Yumuşak davranma planımı unuttum ve bu da babamın öfkesinin kabarmasına neden oldu. Bu günlerde fazla bir şey gerekmiyor, bu yüzden tehlikeli olduğunu biliyordum. Yine de sessiz kalamazdım. Oynadığı sadece onun hayatı değil.

"Burnunu benim işime sokmayı ve dinlemeye hakkın olmayan konuşmaları dinlemeyi bırakmalısın," diye homurdanıyor

"Killian O'Leary güçlüdür. Ona karşı gelersen, intihar etmiş olursun!" Ben daha başımı kaldıramadan eli yüzüme çarpıyor ve beni sandalyemden düşürecek kadar sert bir tokat atıyor. Mühür yüzüğü yüzümdeki deriyi kesiyor ve ılık kan damlalarını hissediyorum. Şok içinde yüzümü tutuyorum, derim aldığım darbeden dolayı yanıyor.

Babamın bana vurduğu gerçeğini hazmetmeye çalışıyorum. Son birkaç yıldır, alkol ve kumar bağımlılığı arttıkça, ona duyduğum sevgiyi yavaş yavaş öldürüyordu ama bana vurmaya cüret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Başımı eğmiş, yerdeki bir noktaya bakıyor, ne hissettiğimi anlamaya çalışıyor ama kelime bulamıyorum. Ağzımda kanın bakırımsı tadını alabiliyorum ve vuruşuyla dudağımı da patlattığını fark etmeye başlıyorum - ya öyle ya da kesikten tahmin ettiğimden daha fazla kan sızıyor. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Nefes bile almıyorum. Eğer sadece söylenmesine ve bana haddimi bildirmiş gibi davranmasına izin verirsem, bırakır ve kaçabilirim.

"Kendi işine bakmalısın, Belle. Killian O'Leary sorun olmayacak çünkü Bones ve benim işimiz bittiğinde o ölmüş olacak."

Bu haberi verdikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi yemeğe geri dönüyor. Bu enerjiyi nasıl bulduğumu bilmiyorum ama orada oturmaya devam ediyorum, konuşmuyorum ama yemek yiyormuş gibi davranıyorum. Yüzümde hissettiğim kanı durdurmak için bir yemek peçetesi kullanıyorum ama babama bakmıyorum ve ayağa kalkmıyorum. Babamın yeniden başlamasını istemiyorum. Sonunda gittiğinde, başka bir şey söylemeden gitti. Hasarı incelemek ve ağlamak için odama gitmeden önce temizlik ve artıkları bir kenara koyma işlerini yapıyorum...

Kalbimin eskiden sevdiğim babamı hatırlayan son parçası için ağlıyorum çünkü o adamın artık var olmadığı çok açık.

BÖLÜM 8

KILLIAN

Asansörden indiğimde, önümdeki manzaraya bakıyorum. En güvendiğim müttefikim E-Z, iki güvenlik görevlimle birlikte ofisimin dışında duruyor. Önlerinde diz çökmüş, kolları arkadan bağlı iki adam var. Hepsi büyük bir şeffaf plastik rulonun üzerinde. İç çekiyorum. Bu, işimin gerçekten nefret ettiğim kısmı.

E-Z'nin uzun saçları sallanıyor, kolları mürekkeple kaplı. Bir podyuma aitmiş gibi görünüyor. Saçları, çıktığım kadınların çoğundan daha iyi durumda ve daha güzel. Önündeki erkekleri döven bir adama benzemediği kesin-ama ben öyle olduğunu biliyorum. Gerçek adı Ezra olan E-Z, kirli işleri başkalarının yapmasına izin verecek biri değil. Bunun kanıtını parmak eklemlerindeki kesikten görebilirsiniz. O *güzel* bir S.O.B., ama geldikleri kadar sert. Klanın savaş lordu ve bu pozisyona gelmek için çok çalıştı. O baş infazcı, bu yüzden tüm ailenin güvenliği ondan geçiyor ve önümde durmasının bir nedeni de bu.

"Bak Killian, sana bir hediye getirdim." E-Z önündeki plastik üzerindeki adamlara eliyle işaret eder.

İkisinin de gözleri şişmiş ve burunları kırılmış. Kollarında ve yüzlerinde kesikler var. E-Z'nin sorgulamalarında ne kadar yaratıcı olduğunu hayal edebiliyorum. Normali bu, gerçekten. E-Z ve adamları, onlarla uğraşma sırası bana gelmeden önce alabilecekleri tüm bilgileri aldıklarından emin olmak için onları zorluyorlar.

"Daha önce gönderdiğim tüm dosyalara baktınız mı?" E-Z kollarını kavuşturmuş, arkalarında durarak soruyor.

"Anladım. Bu pisliklerin O'Leary'nin kumarhanelerden gelen parasına el attığını gösterecek çok şey var," diye homurdandım. Bu şaşırtıcı bir plan değil. Her zaman tepeden kaymağını yemeye çalışan bir aptal bulunur. Ancak bunu O'Leary'nin parasıyla denemek intihardır.

"Görünüşe göre bunu öyle bir şekilde yapıyorlardı ki, O'Leary bu operasyondan sen sorumlu olduğun için sadece senin yaptığını varsayabilirdi."

"Öyle," diye itiraf ediyorum ve bu beni yakıyor. Benim gibi yükseldiğinizde, nefret edenleri beklersiniz. Ancak bu durum, kabullenilmesini kolaylaştırmıyor. "Bu

Bana karşı gelmek aptallıktır," diye gürlüyorum, çömeliyorum ve pisliklerin yüzüne bakıyorum. Ölümünün yaklaştığını görmelerini istiyorum. Bu iki salağı birkaç yıl önce işe almıştım. Başımı sallıyorum. Bu şekilde yanmaktan hoşlanmıyorum. Onları ailenin birkaç güvenilir üyesinden tavsiye -ya da en azından O'Leary ailesinin tavsiye versiyonu- aldıktan sonra işe aldım. Bunun gözümünden kaçmasından nefret ediyorum ama bu gece bitecek. Onları tekrar gözden geçirdim. Onları görmenin beni ne kadar iğrendirdiğini bilecek kadar yüzümü net gördüklerinden bile emin olamıyorum. Muhtemelen beni sadece şişmiş göz kapaklarının küçük yarıklarından görebiliyorlar. "Beyin için bok." Ayağa kalkarken başımı sallıyorum.

"Anlaşılan senin yumuşadığını düşünüyorlar, Killian. Belki de masa başına geçtiğinden beri başparmağını kışına sokup oturduğunu ve güzel görünmeye çalıştığını düşünüyorlardır?"

"Siktir git, E-Z," diye homurdanıyorum, gözlerimi devirerek. Silahımı ceketimin altındaki kılıfından çıkarıp elime alıyorum. Bir kez daha eğilip silahımın namlusunun yüzünü sıyrmasına izin veriyorum. "Öleceğini biliyorsun. Tek soru ölümünün hızlı mı yoksa yavaş mı olacağı. Gerçekten henüz karar vermedim. O yüzden ağzını açmadan önce bir düşün. Bana bu planın içinde başka kimin olduğunu söyle çünkü bunu tek başına yapacak kadar zeki olmadığına eminim."

"Ya hatırlayamayacak kadar aptallar ya da ortaklarından vazgeçemeyecek kadar aptallar," diye cevap veriyor E-Z sessizliklerinde. "Son yirmi dört saat içinde onları anlamsızca dövdük. Size verdiğimden başka bir şey bulamadık."

"Geri kalanını da bulacağız. Onları sıçan yuvalarından çıkaracağız," diye homurdanıyorum, onları avucumun içine alma dürtüsü neredeyse baskın çıkıyor.

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdanıyor içlerinden biri, çenesini şişirerek, hâlâ cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi. Bu neredeyse övgüye değer, ama o bir hırsız ve yalancı. İkisine de tahammülüm yok.

"Şüphesiz, ama oraya ilk sen varacaksın. Koltuğumu sıcak tutmayı unutma," diye karşılık veriyorum, nişan alıp iki adamı da tam isabetle vuruyorum, ellerime ve plastik muşambaya kan sıçırıyor.

Güvenlik görevlilerinden biri bana bir bez uzatıyor. Ellerimi ona siliyorum ve adamlar temizlemeye başlarken onu plastiğin üzerine bırakıyorum. Bu işin harika bir parçası değil ama yaşadığım hayatın bir gerçeği. E-Z ve ben iş konuşmaya başlarken iki güvenlik görevlisi de cesetleri toplamaya başladı.

"Birileri seni hedef almış gibi görünüyor, Killian."

"Öyle görünüyor. Bu ilk kez olmuyor," diye hatırlatıyorum ona. İlk değil. E-Z yolun her adımında benimle birlikte oldu. Benimle ilgili her şeyi biliyor.

"Ortaya çıkarılana kadar dikkatli olmalısın," diye uyarıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Zaten yapıyorum," diye onu temin ediyorum.

"Bu hayat artık eskimeye başladı," diye mırıldanıyor Ezra. "Bisikletime atlayıp her şeyi geride bırakmak istediğim günler oluyor."

"Kimse bu hayattan kurtulamaz, E-Z - en azından nefes almadan," diye cevap veriyorum, ona zaten bilmediği bir şey söylemiyorum.

"Evet, sadece kızgınlım. Patronun fazladan adam tutması beni gerçekten rahatsız ediyor. Özellikle de aile bu iki pislik gibi güvenlik ihlallerine maruz kalırken," diye mırıldanıyor ve adamların temizliği bitirmesini izliyor. Cesetleri emniyete aldıktan sonra servis girişinden çıkarıp garajın arkasından aşağı indirecekler. Kanıtlardan kurtulmak için özel bir yöntemimiz var. İşleri bittiğinde hainlerden geriye bulunacak hiçbir şey kalmayacak. "Bu iş evde yapılmalı," diyor E-Z, bir eliyle saçlarını tararken. Haberleri duyduğundan beri bu konuda çok heyecanlı. Onu suçlayamam. Benim dışımda, kirli işleri yapacak adamları seçen kişi o, bu yüzden yaşlı adam onun etrafından dolaşmaya karar verince, bunu kişisel olarak algılamadan edemiyor. Yalan söyleyemem. Ben de kişisel alıyorum.

"Anlıyorum. Ben de pek mutlu değilim. Yaşlı adam bu Bones denen adama güveniyor. En azından geçmişte onun için işler yaptı."

"Bundan hoşlanmıyorum. Bir de üstüne beni İtalya'da istiyorlar. Uçmaktan nefret ediyorum.

Bu işin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için burada kalmam gerekiyor."

"Oraya gidip İtalyan kadınlarının tadına baktıktan sonra cennette olacaksın," diye şaka yaparak sırtını sıvazlıyorum. "Asla eve dönmek istemeyebilirsin." Uçaktan iner inmez ellerinin dolu olacağını bildiğimiz için ikimiz de gülüyoruz. Kadınlar E-Z'ye akın ediyor ve o da bunun her dakikasından keyif alıyor.

"Bunu tartışamam, ama bu yeni ekip işleri berbat ederse, onlara bir ders vermek için çağrılan kişi ben olmak istiyorum" diyor ciddi bir şekilde.

"Bu işte bana yardım etmesi için başka kimseyi çağırmazdım," diye onu temin ederken asansörün yanında bir ses duyuyorum. Dinlemek için başımı çeviriyorum ama başka bir şey duymuyorum. Yine de kontrol etmem gerekiyor. "Bunu sen de duydun mu?" Dikkatim dağılmış bir halde mırıldanıyorum.

"Hayır..."

"Geri döneceğim," diyorum ona, hızla hareket ederek. Araştırmak için koridorda yürümeye başladım. Asansöre ulaşıyorum ve kimseyi göremiyorum. Beni bu kadar ürküten şeyin yaklaşan iş olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Her zaman aşırı temkinliyimdir ama bu anlaşımda bana ters gelen bir şeyler var. Bittiğinde memnun olacağım.

BÖLÜM 9

BELLE

Küçük, modası geçmiş gardırobumdan çıkarabildiğim kadar güzel giyindim. Kıvrıkcık saçlarımın üstesinden gelebilmek için saçlarımı geriye doğru at kuyruğu yapmaya karar verdim. O'Leary Shipping'e -şehrin dışında eski bir depo-giriyorum ve milyonuncu kez aklımı yitirip yitirmediğimi merak ediyorum. Burada neyi başarmayı umduğumu bilmiyorum. Berbat görünüyorum. Dudağım babamın yüzüğünden dolayı kesilmiş ve yüzüm de morarmış. Zaten Killian O'Leary'nin tipi değilim. Nasıl göründüğümü umursadığından şüpheliyim ama yine de kendimi mahcup hissediyorum.

Kendime her zaman, babamın öfkesi bana saldırmasına neden olursa hemen ayrılacağımı söyledim. Ondan tek bir yumruk yedikten sonra suçluluk duymadan çekip gidecektim. Görünüşe göre o kadar basit değilmiş. Hâlâ planladığı aptalca plan için endişeleniyorum. Bu işin dışında kalmak benim için daha güvenli olabilirdi ama hiçbir şey yapmadan duramıyorum. Killian'a karşı tam olarak ne planladıkları konusunda endişelendiğim için bütün gece uyuyamadım. Her ne ise, babam Killian'ın öleceğinden emin. Adam için neden bu kadar endişelendiğimi anlayamıyorum ama kesin olarak bildiğim bir şey var. Eğer hiçbir şey yapmadan durursam, onun kanı benim ellerimde olacak.

Killian ölürse ve ben hiçbir şey yapmazsam bununla yaşayamam. Muhtemelen iyi bir adam değildir. Babam *kesinlikle değil*. Onların savaşları beni ilgilendirmemeli ama ilgilendiriyormuş gibi geliyor. Elbette bunu yapmak babamın ölüm fermanını da imzalamak anlamına gelebilir. Gerçekçi olmak gerekirse, bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Sadece denemem gerektiğini biliyorum.

İşte buradayım, O'Leary'nin iş yerine geldim ve kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Yüzüm bu kadar sert görünmeseydi kendimi daha iyi hissederdim. Denedim ama kesinlikle sert bir darbe aldığımı söyleyebilirsiniz. Hasarın bu kadar sarsıcı görünmemesi için birkaç kat kapatıcı uyguladım, ancak cildimde olmaması gereken mor tonlarını hala görebilirsiniz. Kimse fark etmesin diye koyu renk bir gözlük takıyorum. Elbette içeride takmanın normal olmadığını biliyorum ama numara yapacağım. O eski söz neydi? Başarana kadar numara yap.

Planım bu.

Soğukkanlı, sakın ve toparlanmış görünmeyi umarak cesurca ön kapıdan içeri giriyorum. Ön bankoya doğru kararlı bir şekilde yürüyorum. Bankonun arkasında bir resepsiyonist bilgisayarında bir şeyler yazıyor, tırnakları klavyede şakırdıyor. Kendimi desteklemek için bankonun kenarına tutunuyorum - dizlerimin kırılmasından korkuyorum.

"Merhaba, Killian ile konuşmam gerekiyor... Bay Killian, lütfen." Sesim sinirlerimden dolayı biraz titriyor. Kendimi toparlamak için bir an derin nefes alıyorum. Buraya gelerek onun kışını kurtarıyorum. Beni öldürteceğinden şüpheliyim... *Değil mi?* Babamdan bahsetmemeye çalışacağım - gerçi bu bilgiyi nereden edindiğimi anlamamak için aptal olmak gerekir. Bu da demek oluyor ki, babamın hayatı için yalvarmam gerekecek. Sadece Killian'ın merhamet göstereceğini umabilirim. Boşuna çabalıyorum, biliyorum. Yine de, hiçbir şey yapmazsam, babamdan daha iyi olamam.

"Adınızı öğrenebilir miyim, bayan?" diye soruyor başını bile kaldırmadan. "Belle Tate," diye yanıtlıyorum boğazımdaki yumruyu yuttuktan sonra.

"Üzgünüm, Bayan Tate. Bugün kimseyle görüşmeyecek. Günün geri kalanında bir müşterisiyle toplantıda olacak. Size daha sonraki bir tarih için randevu ayarlayabilir miyim?"

Masanın üzerinde bir telsiz sesi duyuluyor ve Sierra'nın, muhtemelen onun, telsize cevap vermesi isteniyor.

"Ne oldu?" *Sierra* soruyor, bana aşırı hoş bir gülümseme veriyor, ta ki radyodaki adam Vince'le ilgili bir sorun olduğunu söyleyince gülümsemesi bozulana kadar. Vince her kimse, kadın için önemli biri olduğu açıkça görülüyor çünkü başka bir şey söylemeden neredeyse kaçıyor.

Kaçtığı kapıya bakıyorum. Sonra bakışlarım asansöre geri dönüyor. Özel bir şeye benzemiyor, anahtar kartı paneli ya da şifre için tuş takımı yok. Ne yapacağımı düşünürken zamanın azaldığının farkındayım. Killian'ın ofisini tek başıma bulmam hiç hoş değil, bunu anlıyorum. Yine de babam aptal planını uygulamadan önce ne kadar zamanım olduğundan emin değilim.

"Neden bir asansör olsun ki? Sadece iki kat var," diye mırıldanıyorum, hızla asansöre biniyorum ve Sierra masasına geri dönmeden önce kapı kapatma düğmesine dokunuyorum. "Bu çılgınlık. Ona ne söylemem gerekiyor? Merhaba Bay Killian, beni hatırladınız mı? Konserve ürünlerimi daireme taşımış ve beni ölümüne korkutmuştunuz. Çok seksi olduğunu düşünmüştüm ama korkutucuydun. Buradayım çünkü sanırım babam ve arkadaşı

seni mahvedeceğim. Lütfen bana ve her geçen gün beyin hücrelerini kaybeden babama merhamet edin."

Başımı sallıyorum, başka bir şey söylememek için dudaklarımı büzüyorum. Kendimi tamamen kaybettim. Sadece buraya gizlice girmekle kalmadım, şimdi de kendi kendime konuşuyorum.

Asansörden çıktım ve köşeyi döndüm. İzlerimi kaybetmeden duruyorum, saklanmak için duvara yaslanıyorum. Bir şeyin üzerinde duran beş adam görüyorum, ikisi silahlarını çekmiş, bunlardan biri de Killian.

Uzun saçlı bir adamın Killian'a bir hediyeden bahsetmesini dinliyorum. Elleri arkadan bağlı, plastik üzerine diz çökmüş iki adamı işaret ediyor. Bu ikisinin O'Leary'lerden çaldığını açıklıyor.

Her şeyi içimde büyüyen dehşetle izliyorum. Gördüklerime gerçekten inanamıyorum. Sanki Sopranos'tan bir sahne gözlerimin önünde cereyan ediyor. Kalbim çılgınca çarpıyor.

Killian yavaşça eğiliyor, elindeki silahtan bir parıltı geliyor. Ne dediğini tam olarak duyamıyorum ama sesi kızgın geliyor. Onu daha iyi duyabilmek için biraz öne eğiliyorum.

"Geri kalanını bulacağız. Onları sıçan yuvalarından çıkaracağız," diyor Killian.

Kimin geri kalanı? Babamdan mı bahsediyor? Killian onun neyin peşinde olduğunu zaten biliyor mu? Dizlerinin üstündeki adam Killian'a cehenneme gitmesini söylüyor. Kahretsin. Buradan defolup gitmeliyim.

Killian ona orada görüşeceklerini söyler. Sonra, iki el silah sesi duyulmadan önce bir anlık ürkütücü bir sessizlik oluyor. Titremeye başladığımda çığlık atmamak için ağzımı kapatıyorum. Aman Tanrım. Buradan hemen çıkmam gerek. Killian gibi bir adamı ikna edemezsin. O ikisini soğukkanlılıkla vurdu. Eğer buradan gitmezsem, muhtemelen sıradaki ben olacağım. Ayrıca, artık ne söylediğimin bir önemi olmadığına ikna oldum.

Eğer Killian'ı babam hakkında uyarırsam... *Ona işkence edecek ve hiç düşünmeden öldürecek.*

Kaçmak için çaresizce etrafıma bakındım. Merdivenleri gösteren bir işaret var ve ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde oradan çıkıyorum. Bunun asansörden daha güvenli olacağını düşünüyorum. Killian'ın asansörü duyma ihtimalini göze almak istemiyorum. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyor ve eğer geri döndüyse merdivenleri kullanarak resepsiyon görevlisinin masasını atlatabilirim. Ana lobide merdiven yoktu. Şansım varsa, arka girişten çıkarlar.

Killian'a babam hakkında hiçbir şey söyleyemem. Eğer söylersem, onu öldürür. Ondan çok ama çok uzak durmalıyım.

BÖLÜM 10

KILLIAN

Ben bilgisayarımdan başımı kaldırıırken Sierra ofisime girdi. Her sabah yaptığı gibi bana telefon mesajlarıyla dolu bir kahve uzatıyor. Kahvemden büyük bir yudum alıyorum, kafeine ihtiyacım var. Sierra'nın dudaklarında sanki bana bir şey söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi bir gülümseme var. Kahvemi bırakmamı beklediğini biliyorum.

"Ne oldu Sierra?" Mırıldanıyorum. Ondan yeterince hoşlanıyorum ama bugün gerçekten yalnız kalmak istiyorum.

"Geçen gün bir ziyaretçin vardı, Killian. Belle Tate, sanırım? Seni görmek için süslenmiş, seksi, küçük bir kıvıllı saçlı," diye cevap veriyor Sierra. Bekliyor, yanıtlamam için bana bakıyor. Kadın ziyaretçi kabul etmiyorum, özellikle de işteyken ya da işimle ilgili birinin yanındayken. Belle'in buraya gelmesi beni şaşırttı. Babası bir golfçü olduğuna göre, ne tür bir iş yaptığımızı ve ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor olmalı. Güvende kalmak istiyorsa burada ya da babasının yanında görünmemeli bile.

İlk düşüncelerim bunlar, sonra kırmızı kafanın güvenliği hakkında endişelendiğim için sinirleniyorum. O benim için bir hiç.

"Neden bana söylemedin?"

"Rahatsız edilmemesini istediğiniz için onu yukarı gönderemedim ama kız sizi göremediği için gerçekten üzgün görünüyordu."

"Hangi gün?" Kaşlarımı çatarak soruyorum, neden burada olduğuna dair kafam karışıyor. Beni isteyerek araması için herhangi bir neden düşünemiyorum.

"Vince'in garajda bayıldığı gündü. Ona sürekli daha iyi beslenmesini söylüyorum çünkü şekeri çok düşüyor," diye yakınıyor. Vince'in uzun süredir kız arkadaşı ve sürekli onun sağlığı için endişeleniyor. "Doktor bunun günlük aktivitelerini engellemeye başlayacağı konusunda onu uyardı ve bakın ne oldu. Beni ve Joe'yu ölümüne korkuttu. Aptal adam söz dinlemiyor. Onu komaya girebileceği konusunda uyarmıştım! Sadece kendisi izleyerek kontrol edebileceğini sanıyor. Sonra da kendini kötü hissediyor ama görmezden geliyor. Bu adamı hiç anlamıyorum. Artık tüm malzemelerini çantamda taşıyorum ve tekrar olması ihtimaline karşı özel bir beslenme çantası taşıyorum. En azından bu şekilde, o reddetse bile ben hazırlıklı olacağım."

Onu sadece yarım yamalak dinliyorum. Günlerimi gözden geçiriyor, zihinsel olarak o gün neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyorum. E-Z'nin kumarhaneden para aşırın hainleri getirdiği gün olduğu aklıma geliyor. Hay sikeyim. E-Z ile *konusurken* bir ses duyduğumu sandığımı hatırlıyorum.

Belle olabilir mi?

"Sierra, lütfen bana onun yukarı gelmediğinden emin olduğunu söyle."

Öne doğru eğildim ve yüzümdeki ifadeden hoşlanmamış olmalı ki küçük bir adım geri çekildi. Onunla her gün çalışıyorum, bu yüzden öfkemi gördü, ama Belle'in beni birini öldürürken izleme olasılığı bana pek iyi gelmiyor. Birkaç gün önce tanıştığım kadın böyle bir şeyi kaldıramayacak kadar masumdu. Yani polisi ya da başka bir şeyi aramaya çalışabilir. *Kahretsin*. Bu büyük bir karmaşa olabilir ve benim bunun için zamanım yok.

"Tabii ki hayır. Ofisinde E-Z olduğu için rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin." Başımı sallıyorum, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı gidiyor.

"Mesaj falan mı bıraktı?" Mırıldanıyorum, kafamda onu çoktan kovmuş ve bugün tamamlamam gereken işleri düşünüyorum.

"Hayır, tam o sırada telsizden Vince'i aradılar, ben de yardıma gittim. Geri döndüğümde çoktan gitmişti." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. O kadar aptal olamaz. Tüm güvenlik görevlileri benimle meşgulken Belle'i ofiste yalnız bırakmak, asansörde ya da koridorlarda hiç göz olmadığı anlamına geliyordu. Belle binada istediği kadar dolaşabilirdi, üst kattaki ofisim de dahil olmak üzere.

"Kahretsin! Yukarı mı geldi?" Hırıltıyla sordum. Ya duyduğum gürültü oysa? Ya her şeyi gördüyse? Bu, bırakmayı göze alamayacağım bir yarım kalmış iş. Eğer oradaysa, onu susturmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Lanet olsun.

"Kesinlikle hayır. Güvenlik onu bulurdu." Cevabından emin görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Sierra'nın güvenliğin benimle ve E-Z ile birlikte cesetleri yok ettiğinden haberi yok.

"Joe'ya söyle, o günkü yayınları hemen ofisimdeki bilgisayara göndersin," diye emrediyorum, öfke ve hayal kırıklığımı kontrol edemedim bağırarak. Belle etrafı gözetlemeye başlarsa ne yapacağımı bilmiyorum. Ben masumları öldürecek biri değilim ve Belle Tate de kesinlikle öyle.

Tanrım.

BÖLÜM 11

BONES

Saat sabahın dördü ve Donovan'ın bu işin ne kadar basit olacağından bahsetmesini dinlemekten çok sıkıldım. Tam bir salak. Bu işte hiçbir şey basit değildir. Bir adam basit olduğunu düşünerek gardını düşürdüğünde, ya kendini yerin dibinde, solucanlarla beslenirken ya da ömür boyu hapiste bulur. Orla ve yeğenlerinin bizi varlıklarıyla kutsamalarını bekliyoruz ve beni asıl rahatsız eden şeyin de bu olduğunu biliyorum. Bugün bu lanet konseri yapmaya hazırız ve yapmam gereken son şey burada zamanımı boşa harcamak.

Bu kadının zengin ve mafya olan kocasını neden Donovan gibi biriyle aldattığını düşünüp duruyorum. Bir şeylerin peşinde. Ryan O'Leary ile evliyseniz, genel olarak aldatma kendi ölüm fermanınızı imzalar, ama aile ağı içinde lanet bir caddie ile yatmak? Tanrım, bu deliliğin kişileşmiş hali. Hayır, Orla O'Ryan'da daha fazlası var.

Bundan eminim.

Bütün bunlardan elimi yıkamalıydım. Çıkış yolumu ödeyecek param var. Oyunlar için çok yaşlıyım.

Donovan bunun sıradan hayatından kurtulması için piyango bileti olduğundan emindir. Bir mafya ailesinin reisinin karısını beceriyor. Günleri sayılıdır. Kahretsin, Orla'nın yaptığını yapacak bir kadın, aynı zamanda işler sarpa sardığında sizi otobüsün altına atacak türden bir kadındır. Burada oturmuş Donovan'ın alkol ve yaptığı diğer saçmalıklar yüzünden son beyin hücrelerini de yakıp yakmadığını merak ediyorum. Yaptığımız son işten zar zor sıyrıldık, biri öğrenir diye yıllarca nefesimizi tuttuk. Kıçım yeni açılmaya başlamış gibi hissediyorum ve yine de buradayım - aptal piç kurusu

-Donovan'ın planlarına geri dönüyor gibiyim. Görünüşe göre paranın cazibesini asla geri çeviremiyorum.

Orla sonunda iki adamla birlikte içeri girdi. Donovan'la konuşurken adamların yeğenleri olduğunu öğrendim. Donovan'ın alnından öptükten sonra masaya oturuyor. Gözlerimi devirmek istiyorum ama onun yerine biramdan bir yudum alıyorum. Yanındaki adamlar bize şüpheyle bakıyor ve boş boş onun tarafında mı yoksa O'Leary'nin tarafında mı olduklarını merak ediyorum. Her iki şekilde de olabilir. Yeterince fırlat

Para elden ele dolaşır ve sadakatler değişir. Orla masanın üzerine bir poşet içinde bir silah koyuyor. Ona ve plastiğin içine özenle sarılmış haline bakıyorum. Killian O'Leary'nin sırf bir tür hafiflik ya da saygısızlık yüzünden asılı kalmasını istediğine inanmak benim için çok zor.

"Bu Killian'ın. Üzerinde onun parmak izleri ve hatta biraz kan lekesi var. Yakın zamanda ateşlenmiş, bu yüzden ellerinde GSR olacak. Özensiz biri. Almak zor olmadı. Bunun müzedeki korumaları öldürmek için kullanılması gerekiyor."

Sessizce izliyorum, başından sonuna kadar plan hakkında konuşulanları dinliyorum. Bu lanet keşif gezisinde kan dökmeyeceğime çoktan karar verdim. Güvenlik görevlilerinin ölümü Donovan'ın üzerine kalacak. Ben kas gücü olmak ve kârdan payımı almak için buradayım. Bunun ötesinde, bütün bu zavallı grup beni kazıklamaya çalışırsa şaşımam. Kıçımın korunduğundan emin olduğumu bilmiyorlar. Beni satmaya çalışırlarsa, hepsini bekleyen büyük bir sürpriz var. Onun oyununu oynamakta tereddüt etmeyeceğim. Kahretsin, bu lanet oyunu ben icat ettim.

"İstedığınız belirli bir resim var mı peki?" Konuşmasının sonuna geldiğinde soruyorum. Bu kadın da en az kocası kadar kurnaz. Benim kitabımda işbirlikçi bir kadından daha tehlikeli bir şey yoktur. Babasının işini devralmak isteyen yeterince hor görülmüş kadın gördüm. Bu tanım Orla O'Leary'ye mükemmel uyuyor. Yetkili olmak istiyor ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazır.

"Peki ya onlar?" Sanki onlarla ne yapacağımızı çoktan söylemiş gibi sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Tablolar Donnie'ye bırakılacak."

İğrenç. *Donnie*? Bu bok çok eski. Donovan'a karşı bir şeyler hissetmesine imkan yok. İşe yararlığını aştığında onu kendi elleriyle öldürecekmiş gibi hissediyorum.

"Almak için para aldığımız resimleri alacağız ama biri yok edilecek," diyor Donovan, sanki hepimiz aptalmışız gibi yok edilmenin etrafında parmakla tırnak işareti yaparak. "Biz kaçarken gizemli bir şekilde düşecek ya da geride kalacak. Diğerleri kaybolacak."

"Siz ikiniz her şeyi planlamış gibisiniz," diye cevap veriyorum, ikisi arasında bakışarak. Neden burada olduğumdan emin değilim. Yapılması gerektiğini biliyorum ama bu aile dalga geçilecek bir aile değil. En ufak bir dikkatsizlikle işler sarpa sarabilir.

"Var," diyor Donovan, Orla'nın eline uzanarak. Orla ona gülümsüyor. Belki de tatlı görünmeye çalışıyor ama bana buz gibi soğuk geliyor.

"Ryan O'Leary, çivilemek için can attığınız Killian'ın neden müzeye bile gitmediğini sorduğunda ne olacak? Daha da iyisi, emir komuta zincirinde bu kadar yüksekte olan biri Los Angeles'ta olması gerekirken nasıl başka bir yerde görülmez? Binlerce mil uzakta."

"Sen o konuda endişelenme," diyor Orla sırtarak. "Zaten hallediliyor." Sesi sıkılmış gibi geliyor. Kadın kesinlikle soğuk. Yeğenleri daha çok beynimizi dağıtmaya hazır korumalar gibi görünüyor. Kollarını kavuşturmuşlar. Silahlarını da minik aletlerini tuttukları kadar sıkı tuttuklarına şüphe yok. Tanrım, bu ikisinden daha eski iç çamaşırlarım var.

Bakışlarım bir kez daha Orla'ya kayıyor. Kendi kanımdaki kötülüğün bana göz kırptığını görebiliyorum. O acımasız ve Donovan, aşağılık yardımcı, onun kendisine aşık olduğunu düşünüyor. Bu gülünç. Estetik ameliyatı ve düz dişleri kalbinin karasını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Her gün aynada bana geri yansıdığını görüyorum. Gerçek doğasını benden saklamasının hiçbir yolu yok. Aynı kumaştan kesilmişiz.

Biramdan bir yudum alıp başımı sallıyorum. "İçimden bir ses asla senin kötü tarafında olmak istemediğimi söylüyor."

Aldığım tek yanıt bir gülümseme oluyor ve beni rahatlatmak yerine daha da şüphelendiriyor.

"Tamam, hadi şu lanet gösteriyi yola koyalım. Müzenin güvenliğini sağlamak için harcadığımız para bir yere kadar gider," diye çıktım, kalkıp bu işi bitirmeye hazırdım. Bu lanet şeyin yapılmasını ve bitmesini istiyorum. Kışımı kulübe park edeceğim, gözüme kestirdiğim kadına sahip çıkacağım ve kulübümün dizginlerini başkan yardımcısına devredeceğim. Sonra da defolup gideceğim.

Rio'yu düşünüyorum. Bir adam Rio'da güzelce kaybolabilir.

BÖLÜM 12

KILLIAN

Saat gece yarısını biraz geçiyor. Yarın soygun var ve içimdeki bu önsezi duygusu giderek büyüyor. Görmezden gelemiyorum ya da itemiyorum. Ne yazık ki, ne olduğuna da bir türlü karar veremiyorum. Sorunun ne olabileceğine dair bir fikrim olsaydı, herhangi bir şey olmadan önce onu şimdi düzeltiyor olurdum. Yaşlı adam bir şeyleri değiştirmek için devreye girmiş olsa da bu yüzden başım belada.

Masamda otururken kahvemden bir yudum alıyorum. Acı tat dilimi kaplarken yüzümü buruşturuyorum. Tadı kötü. Sierra'nın normalde kullandığı ithal kapsülleri kullandım. Sade içerim ama bu normalden daha da acı. Sierra bir süredir sağlıklı yaşam peşinde ve eğer kafeinsizle değiştirdiyse ona *gerçekten* kızgınlığımı gösterebilirim. Bir içki daha alıyorum. Tadı hâlâ aynı ama o kadar da kötü değil. Belki de sadece benim yüzümdendir. Uyumadım ve tüm bu olanlar yüzünden çok gerginim.

Bilgisayarımı açıyorum ve güvenlik ekibinin bu akşam bıraktığı e-postayı buluyorum. Daha önce ilgilenecektim ama Orla'nın yeğenleri ailede daha fazla sorumluluk almak için uğradılar. O kadar genç ve aptallar ki onlar için sorumluluk almayacağım. Serseri mayın gibiler ve bu benim organizasyonumda istediğim bir şey değil. Onlar hakkında Ryan'ı aradım. Onunla bu konuda konuşmak istiyorum.

Joe'nun güvenlikten gönderdiği görüntüleri izliyorum. Dindar bir adam değilim ama Belle Tate'in sorun çıkarmaması için dua ediyorum. O sabah erken saatlerde olanları gözden geçirmekten çabucak sıkılıyorum. Yine de meraktan biraz izliyorum. Sadece Sierra'nın kız kardeşi Rhoda ile telefonda çok fazla zaman geçirdiğini öğreniyorum. Doğru zamanı bulana kadar ileri sarmak için fareye tıklıyorum.

Belle'in içeri girip Sierra'yla konuşmasını izliyorum. Sanırım onu görene kadar kıvrımlı kırmızı kafanın ne kadar muhteşem olduğunu görmezden gelmiştim. Kıvrımlarını saran kıyafetiyle çok seksi görünüyor ama koyu renk güneş gözlüğü takmış, ilk tanıştığımızda bu onun tarzı gibi görünmüyordu. Yakınlaştırmayı deniyorum. Yüzünün büyük bir kısmını göremiyorum ama dudağındaki kesiği görebiliyorum. Daha fazlasını görebilmek umuduyla kareyi donduruyorum. Daha da yakınlaştırmaya çalışıyorum, ama yaptıkça grenli bir hal alıyor.

"Neden buradasın Belle?" Kendime soruyorum. Aklıma bir şey gelmiyor. *Biri seni incitti mi?* Bu dudağını ve o büyük gözlüklere olan ihtiyacını açıklar. Neden yardım için bana geldiğinden emin değilim ama bir parçamın bundan hoşlandığını itiraf edebilirim.

Muhtemelen çok fazla.

Sierra, Vince'in bayıldığını söylediği sırada radyoyu açar. Kalkıp kapıdan çıkıyor ve Belle'i resepsiyon masasında bırakıyor. Çevreyi korumakla görevli beş kişilik güvenlik ekibinden ikisinin yukarıda benimle birlikte olduğunu biliyorum, bu yüzden diğer ikisi ve Sierra Vince'e yardım ederken içeri sızabildiğini varsayıyorum. Tüm bunlar binayı tamamen savunmasız bıraktı. Belle'in buraya kötü bir niyetle geldiğini sanmıyorum. Dairesinde babasını sorarken onda böyle bir kötü niyet görmemiştim.

Yine de insanlar sizi her zaman şaşırtacaktır.

"Arkani dön ve evine git Belle," diye mırıldanıyorum, sanki beni gerçekten duyabilirmiş gibi - sanki geçmişe dönüp ona istediğimi yaptırabilirmişim gibi. Belle kapıya bakıyor.

"Orospu çocuğu..."

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Bir baş dönmesi dalgası beni altına çekmeye çalışıyor. Silkeleniyorum ve onun asansöre doğru ilerleyişini izlerken bir kahve daha içiyorum. Kalbim kulaklarımda çarpıyormuş gibi hissediyorum. Belle konusunda neden bu kadar kontrolsüz hissettiğimi bilmiyorum. Hatta soğuk ve nemli terler döküyorum.

Söylediklerini kaçırmamak için bilgisayarımın hoparlörünü açıyorum ve bunun bana neden orada olduğuna dair bir ipucu vermesini umuyorum. Ofisime gelmesinden umudumu çoktan kesmiştim, umarım her şeyi görmemiştir.

"Neden bir asansör olsun ki? Sadece iki kat var," diye mırıldanıyor ve hızla asansöre biniyor. Orada olmaması gerektiğini biliyormuş gibi düğmeye dokunuşunu izliyorum.

"Arkani dön, Belle!" Kendi kendine konuşmaya başlamadan önce tekrar mırıldanıyorum. "Burada olmamalısın ufaklık," diye neredeyse inleyecektim.

"Bu çılgınlık. Ona ne söylemem gerekiyor? Merhaba Bay Killian, beni hatırladınız mı? Konserve malları daireme taşımış ve beni ölümüne korkutmuştunuz. Çok seksi olduğunuzu düşünmüştüm ama korkutucusunuz ve bu görünüşünüzden daha korkutucu."

Onu dinlerken sırtıyorum. Şimdiye kadar tanıdığım kadınlardan çok farklı. Çekici ama bana göre değil. O aydınlık, benim dünyam ise kesinlikle karanlık. Yine de, aynı zamanda güzel ve sevimli. Hayatımda Belle gibi bir kız olsaydı ne farklı olurdu diye düşünerek, geriye dönüp farklı bir yol seçebilmeyi dilememe yetiyor. Ancak bu aptalca bir düşünce ve bunu biliyorum. Masumlar ve benim gibi adamlar birbirine uymaz, hiçbir dünyada uymaz. Bunun için bir kanıtı ihtiyacım varsa, burada oturmuş Belle'in güvenlik kamerası görüntülerini izliyor ve onu nasıl susturacağımı düşünüyor olmam yeterli bir kanıt.

Boynumun arkasını ovuyorum, avucum oradaki soğuk tere değiyor. Bunların hepsi Belle yüzünden olamaz. Belki de daha önce yediğim sandviç kötüydü. Bu benim şansım olabilir. Gıda zehirlenmesi için zamanım yok.

Belle'in söylediği bir şeyi kaçırmışım, o yüzden biraz geri sarıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken, seksi olduğumu düşündüğünü söylediğini tekrar dinliyorum. Tekrar konuşmaya başladığı kısma doğru eğiliyorum.

"Buradayım çünkü babam ve arkadaşının seni mahvedeceğini düşünüyorum..." diye başını sallıyor ve atkuyruğu saçlarını sağa sola savuruyor. Güzel ağzını bir öpücükle yakalamak için onu kullanmanın nasıl bir şey olacağını kısa bir süre düşündüm. İkili oynadığımı biliyordum. Yine de onu gelip bana söylemeye iten neydi? Bu onun babası ve bana söyleyerek onu tehlikeye atıyor. Ne yapacağım konusunda bir seçeneğim yok gibi.

Asansörden iniyor ve içimden ona arkasını dönmesini söylüyorum. Beni ve E-Z'yi orada dururken görebileceğini bildiğim noktaya geldiğinde -bu kısım kasıtlı olarak kameranın görüş alanının dışında olsa da- hızla geri çekiliyor ve köşeye saklanıyor. Her şeyi gördüğü ve duyduğu çok açık; özellikle de vücudu sarsıldığında ve elini ağzına götürdüğünde.

Hay sikeyim! Onunla uğraşmak zorunda kalacağım.

Merdivenlere doğru koşmasını izliyorum ve sonra kamera onun boş resepsiyonu geçip binadan çıkışını gösteriyor.

Lanet olsun. Donovan'ın kızını alıp tutmam gerekecek - bir yandan da lanet çenesini kapalı tutabilmesi için dua edeceğim. Ama önce E-Z'yi bulup geri getirmeliyim. Bu soygunda, Donovan ve Bones'ta bir şeyler var. Derhal yardımına ihtiyacım olacak.

Ayağa kalktım, görevli güvenlik ekibine şirket jetini çalıştırmalarını söylemeye hazırdım. O lanet müzeye gidip ne olduğuna bakmalıyım.

devam ediyor. Uçaktan Ryan O'Leary ve E-Z'yi arayacağım. Chicago'daki müzeye hemen gitmem gerekiyor. Tek sorun şu ki, ben plan yaparken bile tüm dünya yer değiştirmeye ve oda etrafımda dönmeye başlıyor. Görüşüm bulanıklaşmaya, kenarları kararmaya başladı.

"Siktir!" İnliyorum, tam yere düşerken ve sonra... *her şey kararıyor.*

BÖLÜM 13

BELLE

Kafamın içinden çıkmaya çalışıyorum. Düşüncelerimi durdurmam gerekiyor ama her şey kontrolden çıkmış gibi geliyor. Babam tamamen M.I.A. Kız arkadaşı Orla ile gideceğinden bahsetti. Yine de açıklamasını istemedim. O da detay vermedi. Yani, onun yanında olmak istediğimden değil. Bana vurduğu geceden beri onunla gerçek anlamda konuşmadım.

Yapmam gerektiği *gibi* babamdan -Killian'dan- kaçmak yerine, kendimi küçük daireye kapatıyorum ve duygularımı en sevdiğim dondurma şeklinde yiyorum. Mantıklı gelmeyebilir ama yaptığım şey yine de bu.

Beynim aşırı endişe ve duygu yükünden dolayı ağırlaşıyor. Babamın bana vurduğunu, bir mafya patronuna ihanet ettiğini, Killian'a ihanet ettiğini ve şimdi de bir kız arkadaşı olduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar çok kafa karıştırıcı ve hiçbirini hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Babam belli ki aklını kaçırmış. Keşke birine güvenebilseydim. Ancak kimse yok ve Killian'a da yardım edemem, bu çok açık. Onu görmek için geri dönmek kesinlikle söz konusu değil.

Silahın patladığını duyduğum ve Killian'ın o adamları öldürdüğü anları hatırladıkça sanki hâlâ oradaymışım gibi sıcıyorum. Bana onunla güvende olacağımı söyleyen adamın, hiçbir şey olmamış gibi iki canı acımasızca aldığına inanamıyorum.

Ona babamdan bahsetseydim, öfkesini benden çıkarır mıydı? Beni vurur muydu? Vurmazdı demek istiyorum ama saflık ettiğimi biliyorum. Bundan emin olmamın hiçbir yolu yok.

Televizyonu açıyorum ve izleyecek başka bir romantik komedi buluyorum. Aksiyon yok, korku yok, kaygı ve paniğimi artıracak hiçbir şey yok. Sona doğru geliyor ve kız sonunda erkeği sevdiğini kendine itiraf ediyor. Keşke gerçek hayat da filmlerdeki kadar basit işlese. Killian'ın sesinin ne kadar seksi olduğunu ve beni merdivenlerden daireme kadar takip ederken kalbimin nasıl çarptığını düşünüyorum. Başımı sallıyorum. Killian'dan ne kadar etkilendiğimi düşünemiyorum. Olsa olsa, onun bir katil olduğunu hatırlamam gerekir.

Her şeyi görmezden gelip sadece filme odaklanma zamanı. Farkına bile varmadan arka arkaya üç film izlemiş oluyorum. Başımı kanepenin koluna yasladığımda gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. Uykuya dalmadan önce esniyorum.

Kapıya doğru koşarken valizimi arkamda yuvarlayacağım. İşte bu kadar. Özgürlüğüm. Karnımda kelekler uçuşuyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken kalbim sızlıyor. İlk ve tek uçuşum ve beni buradan, her şeyden uzaklaştırıyor.

"Belle!" Adımın söylenmesiyle döndüm. Killian bana yetişmek için koşuyordu. Koyu renk saçları darmadağın ve ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum. "Belle, bekle!" Dolgun dudaklarından dökülen isminin sesine bayılıyorum.

"Killian? Burada ne yapıyorsun?" Gözyaşlarımı silerek sordum yüz.

"Gitmene izin veremem. Seni seviyorum. Lütfen gitme!" Yüzündeki hüüzün Yüzü beni öldürüyor. Beni seviyor mu? Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Killian..."

"Aptalca davrandım ama artık gözlerim tamamen açık ve benim için ne ifade ettiğini biliyorum. Eğer bana bir şans verirsen, seni asla bırakmayacağım. Aşkını kazanmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Lütfen Belle," diyor yanıma yaklaşarak. "Beni bırakma."

"Killian-"

"Her şeyi telafi etmem için bana bir şans ver, Belle. Bana bir şans ver. Benden kurtulmana izin vermeyeceğim."

"Killian, dur."

"Belle, karımı özledim. Seni seviyorum. Beni tamamlıyorsun..."

"Sus," diye bağıriyorum. "Bana merhaba dedin."

Kollarına koştum. Beni sıkıca sarıyor, güçlü kolları beni kendine çekiyor. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kalbim doluyor. Öpücüğünde kendimi kaybediyorum, beni vücuduna öyle sıkı sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Ama sorun değil. Havaya ihtiyacım yok. Dünyada başka hiçbir şeye ihtiyacım yok çünkü Killian'ın sevgisine sahibim.

Ona benim için ifade ettiği her şeyi söylemek istiyorum ama bunu yapamadan güçlü bir el onu benden koparıp alıyor. Orada öylece durdum, aniden yalnız kaldım. Polis memurları Killian'ın etrafını sardı ve onu tutukladı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Yontulmuş yüzünde daha önce hiç görmediğim vahşi bir öfke dalgası var.

"Efendim, direnmeyi bırakmanız gerekiyor. Cinayetle tutuklanıyorsunuz." Gözleri gözlerime takılıyor ve oradaki kafa karışıklığı içime bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Sanki derin karanlık sırrımı anında biliyormuş gibi içimi yakıyorlar.

"Beni siz mi ihbar ettiniz?" diye bağırarak mücadele eden memurlardan uzaklaşıyor.

"Yapmak zorundaydım. Yapılacak en doğru şey buydu. Ben... Ben çok üzgünüm." Orada öylece durdum, kendimi çok çığ ve savunmasız hissediyordum.

"Belle! Neden?"

Kendimi açıklamaya çalışıyorum, gözyaşlarım yine yüzümden aşağı akıyor. Tüm vücudum titriyor, o kadar soğuk hissediyorum ki, bir daha asla ısınamayacağımı bildiğim bir şekilde kemiklerime sızıyor. Onu teslim etmek zorundaydım. Yapmak zorundaydım! Öfkesinin hiddete dönüşmesini izlerken kollarımı kendime doladım. Babamın tüm öfke nöbetlerinde bile, hiç kimsenin bu kadar kızgın göründüğünü görmemiştim.

"Çok üzgünüm, Killian. Seni seviyorum...Seviyorum...."

Bir anda kelepçeleri kayboluyor ve yanında duran memurun kılıfından bir silah çıkarıyor. Silahı bana doğrulttuğunda etrafımda zaman yavaşlamış gibi görünüyor. Çığlık atmaya başlıyorum ve namlunun parlayışını dehşet içinde izliyorum. Kurşun havada vızıldayarak bana doğru geliyor. Tam göğsüme isabet etmek üzereyken, son anının Killian'ın bana nefretle baktığı an olmasını istemediğim için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Yüksek sesle çığlık atarak uyandım. Kalbim göğsüme çarpıyor, yüzüm gözyaşlarıyla kaplı. Yerdeki battaniyeyi kapıp vücuduma sarıyorum, sanki bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissediyorum. Yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum - nabzım kulaklarımda yankılanıyor. Korkudan hıçkırarak nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Hayatımda bir rüyadan hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Tereddütle ön kapıya doğru yürüyüp kilitli olduğundan emin oluyorum. Killian o gece onun iş yerinde olduğumu öğrenirse ne olacak? Eminim sekreteri bundan bahsedecektir. Şansım yaver gitse ve o bahsetmese bile, babamın ona ihanet ettiğini öğrendiğinde ne olacak?

BÖLÜM 14

BONES

Orla'nın yeğenleri Killian'ı sürükleyerek getiriyorlar ve bir an için onu öldürerek planı şimdiden berbat edip etmediklerini merak ediyorum. Onu kollarından ve bacaklarından tutup taşırlarken gevşek bedeni aralarında asılı kalıyor. Bu adamın hayatı Orla'nın onun kanının peşinde olması yüzünden tersine dönmek üzere. Neredeyse Donovan için üzülmemeye yetecek. Orla'ya bu kadar bağlanmışken, reddetmeyi düşünmesi mümkün değil, özellikle de anlaşmayı mühürlemek için büyük bir ödeme günü varken. Her şeyi o kadar büyük bir gururla izliyor ki buram buram gurur kokuyor. Orla ve yeğenlerinin onu kurban olarak kullandıklarından haberi yok.

"O öldü mü?" Soruyorum, ses tonum suçlayıcı geliyor. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar.

"Hayır," der uzun boylu olan ve onu yere bırakır. Killian kıpırdamıyor bile. "Kendinde değil. Şansımız varsa polisler geldiğinde kendine gelir," diye gülüyor. Gülüşünden gerçekten nefret ediyorum. Bu sık kafalı takım elbiseli hoş bir çocuk; sırf bu yüzden yere sermek istediğim tiplerden. Kulübüm onu çiğneyip tükürür, sonra da neye uğradığını şaşırır.

Biri hariç tüm muhafızlar bağlı, ağızları tıkalı. Çok korkmuş görünüyorlar. Onlara çok uzun süre bakmıyorum. Bu bir iş. Kişisel bir şey değil. Bağlanmamış olan, meslektaşları yardım etmesi için onu zorlarken, dikkatini çekmeye çalışırken hiçbir şey olmamış gibi orada duruyor. Sıcak bir yaz gününde dışarıdaki sinekler de olabilirler, rahatsız edici ama dikkat edilecek bir şey değiller.

Donovan'ı elinde Killian'ın silahıyla görmek için bakıyorum. Silahı muhafızlardan birine doğrultuyor ama tehditkâr görünmek yerine lastik eldivenlerle gülünç görünüyor. Bu boktan gösteride giyilecek türden eldivenler değil. Hatta sürücü eldiveni bile giymiyor. Onun yerine, dirseklerine kadar uzanan lastik benzeri, parlak sarı şeyler giyiyor. Hizmetçilerin bulaşık yıkamak ya da tuvalet temizlemek için kullandığı türden. Gözlerimi devirmeme neden olduğu gerçeğini saklamaya bile zahmet etmiyorum. Donovan tam bir aptal. İki muhafızı kafalarından vurmasını izliyorum. *Bam. Bam. Bam.*

Arkadaşlarını satan gardiyan ne ürküyor ne de onlara bir bakış atıyor. Sanırım bağlandıkları yerde gevşemelerini izleyen tek kişi benim.

Yeğenleri onları çözerken Donovan silaha ölü adamların kanından biraz ekler. Cesetleri daha çok düşebilecekleri bir pozisyona sürüklüyorlar. En iyi iş değil ama idare eder. Donovan temiz eldiveni kullanarak ölü adamın silahını gevşek eline yerleştirir, Killian'a doğrultur ve ateş eder, mermi karnına saplanırken Killian'ın inlemesine neden olur ama uyanmaz. Bir ses çıkardığını duymak neredeyse içimi rahatlattı. Onu uyuşturmak için her ne kullandıysa aşırı dozda verdiklerini düşünmeye başlamıştım. Sadece kurşun yarasıyla acı içinde inlemesi için ağır bir şey kullandıkları açıktı.

Killian'ın kan kaybından ölmeye başlamasını izlerken resimleri tutuyorum.

"Killian'ın muhafızları vurduğuna nasıl inanacaklar?" Yeğenlerime bakarak sordum. Donovan beni bilgilendirdi ama belli ki bensiz planlanan şeyler varmış. O tam bir çakal. Eğer benim payımı almayı düşünüyorsa, o sıksa boynunu kırarım.

Yeğenler ve Donovan gülüyorlar - bu olayda komik bir şey olduğundan değil. "Çünkü şu kişi buna tanıklık edecek." Orada duran gardiyanı işaret ediyor, arkadaşlarının ölmüş olmasından hâlâ etkilenmemiş.

"Killian'ın iki muhafızı vurup birinin kurtulmasına izin verdiğine inanmayacaklar." Bu boku planlayan ben olmalıydım. Bu planda çok fazla boşluk var. Farkında olmadığım şeyler. Bunları anında öğrenmek şüphelerime hiç yardımcı olmuyor.

Donovan omuz silkerek, "Beş milyon karşılığında ölümcül olmayan bir yerden vurulmayı kabul etti," diye cevap veriyor.

Bir anda gerildim. Bunun bizim ödememiz olması gerekiyordu ve şimdi herkesin bir pay alması gerekiyor. Çok açgözlüyüm ve bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Bu benim son işimdi ve Donovan bunu sessizlik için teklif edip duruyor. Bu adam kardeşlerini, her gün birlikte çalıştığı insanları bir pay için sattı. Kötü bir adam olabilirim ama küçük de olsa bir bilincim var. Kulübümdeki hiçbir kardeşime ihanet etmem, en azından beş milyon için. Dört katı olmalı... belki de üç katı, adama göre değişir. Donovan mı? Bu noktada bedavaya bile yapabilirim.

Ellerimi kirletmeyi planlamıyordum ama muhafızı vurmak için gönüllü oldum. Üç adam da bana garip garip baktı.

"Eğer hepimizin elinde kan varsa, hiçbirimizin ispiyonculuk yapmasının bir anlamı yok." Yeğenler birbirlerine yan gözle bakarlar ve Donovan

Omuz silkiyor. Hâlâ kanaması olan ve acı içinde inleyen Killian'a doğru yürüyorum.

Donovan eldivenleri çıkarıp bana uzatırken, "Bana yaşlı kadın eldivenlerini ver," diyorum. Onları taktıktan sonra silahı bana uzattı.

Killian'ın elini tutup silahı içine yerleştiriyorum. Onun parmağını kullanıyorum ama hiç düşünmeden tetiği çekiyorum. Mermi muhafızı bacağından vuruyor ve yere düşmesine neden oluyor, pantolonunun paçası kana bulanırken acı içinde kıvranıyor. "Ne oluyor lan? Sıyrık dedim, tam bir kurşun yarası değil! I

bunu kabul etmedim!" diye bağıyor.

"Eğer bu bir sıyrık olsaydı, anında tutuklanırdınız. Polislerin bunun gerçek olduğuna inanması gerek. Merak etme," diye omuz silktim. "Polisler önümüzdeki iki saat içinde buraya geldikleri sürece, kan kaybından ölmenle ilgili bir sorun olmayacak."

Killian'a bakıyorum, cam gibi gözlerin bana baktığını görünce şaşıyorum. Sırıttım.

"Seni... yakalayacağım..." diye mırıldanıyor. Uyuşturucuyla mücadele etmeye çalışırken yüzündeki öfkeyi görebiliyorum.

"Kanama şekline bakılırsa, kimseyle birlikte olamayacaksın. Orla'nın dediği olur ve hayatta kalırsan, Bubba-on-C block'un sikini sık sık ve kayganlaştırıcı olmadan alacaksın. Yerinde olsam kan kaybından ölmek için dua ederdim," diye omuz silkerek mırıldanıyorum. Killian'ın elini silah hâlâ içindeyken bırakıyorum. Kaldıramıyor ama kaldırmaya çalıştığını görebiliyorum. "Buradan defolup gitmemiz gerek," diye homurdanarak tabloları kapıyorum. "Siz ikiniz çıkarken alarmı çalıştırdığınızdan emin olun ki her şey plana uygun gitsin."

BÖLÜM 15

KILLIAN

Kafamın içinde bulunduğu bulanıklıkla mücadele etmeye çalışıyorum. Okyanusun dibinden yüzerek çıkmaya çalışmak gibi. Neredeyse imkansız gibi geliyor ama gözlerimi açacak kadar yapıyorum, ışığın şokuyla gözlerimi kısıyorum. Hemen tekrar kapatıyorum. O kadar parlak ki ışığı göz kapaklarımın arkasından bile görebiliyorum. Başım dönüyor ve oda hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Yuvarlanmaya çalışıyorum ama bileklerimin bir şeye zincirlendiğini fark ettiğimde yapamıyorum. Gözlerimi açıyorum ve gerçekten hareket ettiğimi fark ediyorum. Hastaneye doğru itilen bir sedyenin üzerindeyim. Antiseptik kokusu burnumu yakmaya başlıyor. Kollarımı kaldırmayı tekrar deniyorum, zorlanıyorum, ortama içimi parçalıyormuş gibi hissettiren bir acı gönderiyorum ve alnımda soğuk bir ter patlarken geriye düşüyorum.

"Beni dinleyin, ben uyuşturulduum...." Elinde pano olan yaşlı bir hemşireye bakıyorum. Beni duyduğunu biliyorum çünkü ben konuştuktan sonra bilerek bana sırtını döndü. Buraya nasıl geldim ben? Başım zonkluyor ve vücudumdaki tüm sinir uçları karnımdaki ağrıya odaklanmış gibi hissediyorum. Aşağı baktığımda kanlı gömleğimde kocaman bir delik görüyorum. *Biri beni vurdu.* Hafızama erişmeye çalışıyorum - olanları bir araya getirmeye çalışıyorum - ama net olarak hatırladığım son şey ofisimde olduğum... kahvemın tadından hoşlanmadığım.

"Efendim, endişelenmeyin." Koridordan bir doktor çıktı. Beni çekmek için sedyenin demirinden tutuyor. Adamın yüz hatları kısılmış ve ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş.

"Uyuşturulduum," diye mırıldanıyorum. Bana bakmıyor bile. "Beni dinleyecek misin?" Sesimdeki telaşlı tonu engelleyemiyorum. Sedyeye kelepçelenmiş olması polisin işin içinde olduğu anlamına geliyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, iki polis memuru da bizimle birlikte yürüyor, elleri kemerlerinde, silahlarının yanında.

"Seni ameliyata alıyorum. Bugün soğukkanlılıkla öldürdüğün iki güvenlik görevlisinin aksine iyi olacaksın," diye cevap veriyor doktor. Sesi küçümseme dolu, çelik gibi bakışları beni sabitliyor. Daha önce de nefret edilmişim, tiksiniilmişim, birinin uzun süreli düşmanı olmuşum ama bu nefretin hak etmediğim bir şeyden geldiğini bilmek beni *yakıyor*.

Cinayetler mi? Güvenlik görevlileri mi? Kafamdaki sorulara hiçbir cevap alamıyorum.

"Bu doğru değil," diye inkar ediyorum, hatırlamak için elimden geleni yaparken sesim zayıf çıkıyor. *Hiçbir şey gelmiyor.* Ofisimde olduğumu, sonra kahvemi içtiğimi ve Belle'in beni görmeye geldiği görüntüleri gözden geçirirken midemin bulandığını hatırlıyorum.

Daha sert itiyorum ve düşüp E-Z'yi aramak istediğimi hatırlıyorum. İşte o zaman o akşam yaptığım her şeyi gözden geçirdim. Yani, birinin bana ulaşmaya çalıştığını biliyordum. Bunu kim yapar ki? Donovan gibi bir pisliğin bunu kendi başına yapabileceğine inanmamın imkanı yok. Ne cüzdanı ne de beyni var. Yani kullanılıyor. Aileden birini kızdırırsan tuzağa düşmezsin, ölürsün. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Sedye asansöre çarpınca yine irkildim.

"Bir telefona ihtiyacım var." Hemen E-Z'yi aramalıyım. Ya da babamı. Babam bunu halleder.

Hepsi beni görmezden geliyor.

Neden kimse beni dinlemiyor? Asansör bizi ameliyat kanadına indirdiğinde beni uzun bir koridorda sürüklüyorlar ve telefon etme ricalarını görmezden geliyorlar. Uyuşturulduğum konusunda ısrar ettiğimde bana gülüyorlar. Gözlerimin içine bile tam olarak bakmıyorlar. Beni kurtarmak zorundalar ama bundan hoşlanmak zorunda değiller. Suçlu olduğumu düşündükleri için ameliyatı bilerek berbat etmemeleri için dua ediyorum. Ölmekten korkmuyorum ama bana bunu yapanın bunun bedelini ödememesinden korkuyorum.

Beni bir ameliyat odasına ittiler. Burası soğuk ve parlak beyaz. Yardımcılara dışarıda beklemeleri söylendi. "Babamla konuşmam gerek. Hemen şimdi." Kelepçelerimi çekiştirip duruyorum, derimi ısıyorlar.

"Efendim, telefon görüşmesi için vaktiniz yok. Olsa bile, konuşmak için endişelenmeniz gereken tek kişi bir avukattır."

Bir avukat. Hay sikeyim. Bu çok kötü.

Ben ağzımdan ve burnumdan uzak tutmak için çırpınırken başka bir doktor yanıma geliyor ve yüzüme bir maske takmaya çalışıyor. O taktıkça panik beni ele geçirmeye başlıyor. Duygularımı bastırıyorum. Ambulans yolculuğundan olduğunu tahmin ettiğim bir serum zaten takılıydı. Maskeyi bana takan adam bir iğneyle tüpün içine beyaz bir sıvı itiyor. Kimseye sesimi duyuramadan bayılacağım.

"Beni dinle!" Homurdanıyorum.

Öyle değil.

Anestezinin sisi beynimde dolaşırken, kısa bir süre için Bones'u gördüğümü düşünüyorum. Önemli bir şey söylemişti... Anı neredeyse orada, ama ona ulaşamıyorum.

Orospu çocuğu! Ne dedi o?!?!

BÖLÜM 16

KILLIAN

Neredeyse bir aydır bu cehennem çukurunda oturuyorum. Beni bir sıra sandalye boyunca yürüten gardiyanı takip ediyorum. Her gün gördüğüm adamların yanından geçiyorum, bazıları ters ters bakıyor, bazıları eşlerinin ağılamasını izlemekle meşgul, diğerkleri ise burada sıkışıp kaldığım için benim kadar çıldırılmış gibi görünüyor.

Sona yakın küçük blmeme gelene kadar ziyaretçilere, ziyaret edecekleri mahkmu beklerken bakıyorum. Plastik sandalyeyi çekip kırmızı telefonu elime alıyorum. Telefon en azından seksenli yıllardan beri burada olan bir şeye benziyor. O eski döner telefonlardan birine takılması gereken bir şeye benziyor. Telefonların artık böyle göründüğünü bile bilmiyordum. Pleksiglasın diğerk tarafında E-Z'yi görüyorum ve onu gördüğüm için rahatlıyorum. Kimseye gvenemem ama E-Z farklı. Arkamı kolladığını biliyorum, her zaman arkamı kollayacak.

Burada kilitli kalmak beni etkilemeye başladı. Susuz olduğmu söyledim ve duruşmam yakında olacak. Gerçekten kimseyle konuşmadım. Ryan O'Leary babam olabilir ama o da yanımda olmak için acele etmiyor. Yine de hemen E-Z'yi gönderdi ve her gün onu kontrol ediyor. E-Z benden uzak durmaya çalıştığını bana bildirdi, böylece sırtımda bir hedef oluşturmadı. Ona işe yaramadığını söyleyebilirim ama bunun bir anlamı yok. Eğerk yüzde yüz dürüst olursam, onunla gerçekten konuşmak istemiyorum. Ne syleyeceğimden emin değilim.

Yine de umutsuzluğa kapılıyorum. Burada temiz hava bulmak mümkün değil. Hcremin sıcaklığı ve kokusu her şeye sinmiş durumda. Burada olmaktan nefret ediyorum. Her gün, duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum.

Çok iyi bir ocuk değildim, sokaklara düşkündüm ve benden daha sert olduğnu düşünen herkesle kavga etmeyi severdim. Islahevinde ve hapishanede küçük sreler geçirdim ama bu farklı. Tanrı biliyor ya, buraya gelebilmek için kendi payıma düşen yasadışı şeyleri yaptım. Fark şu ki, yapmadığım bir suçtan dolayı idamla yargılanmak üzereyim ve bu ironi kışımı yakıyor. Kan istiyorum - Bones ve Donovan'dan başlayarak - ama orada bitmeyeceğini biliyorum.

"Vay canına, bok gibi görünüyorsun," diyor E-Z yüzünde kocaman bir sırıtışla. Aramızdaki cam yıllar içinde çizilmiş ve kazınmış. Konuşmaya yeterince odaklanırsam, belki bu ruh emici kutunun içinde değilmişim gibi davranabilirim.

"Siktir git," diyorum kıkırdayarak. Muhtemelen öyle yapıyorum. Çeşitli nedenlerden dolayı burada uyumuyorum. Ben de emir almaktan bıktım. Hayatımı emirleri *uygulayan* değil, emirleri veren kişi olmak için harcadım.

Diğer mahkûmların beni ölçüp biçtiğini biliyorum. Bunu yüzlerinde görüyorum. Bana meydan okuyacakları anı bekliyorum. Şimdiye kadar olmamasına şaşırıyorum. Tetikteyim ve hazırım. Bu adamların neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yok. Babamın -ki onu böyle düşünmek giderek kolaylaşıyor- beni savunması için bir avukat ekibi tuttuğunu biliyorum ama hiçbiri bana pek umut vermiyor.

"Durum pek iyi görünmüyor," diyor E-Z, gülümsemesini kaybederek, "Bones ve Donovan'ın izini bulmaya çalışıyorum ama hayaletle dönüştüler. O geceden sonra onlardan hiçbir iz kalmadı. Büyük paranın onları desteklediğinden ve bu işten sıyrılmalarına yardım ettiğinden eminim."

Sözleri içimi sıkıyor. Bones'un o gece bana gülmesinin ardında daha fazlası olduğunu biliyorum. Bir şey söyledi ama anısı aklımın bir köşesinde duruyor ve ne yaparsam yapayım hatırlayamıyorum.

"Biliyorum ve sanırım örgütümüzün içinden biri," diye homurdanıyorum. Bunun içeriden bir iş olması beni daha çok kızdırıyor. Buraya kendi başıma gelmedim. Biri bana tuzak kurdu ve dışarı çıktığımda ödeyecekleri bir cehennem olacak... eğer çıkarsam.

"Başka bir şey hatırladın mı?" E-Z bir an için umutlu görünerek soruyor. Anılarımın yüzeyine çıkan her şeyden onu haberdar etmeye çalışıyorum ama ne yazık ki pek bir şey olmadı.

"Emin değilim. Her şey çok bulanık. Her şey orada ama bir araya getiremiyorum. Orla'nın yeğenlerinin Donovan ve Bones'la birlikte orada olduğundan oldukça eminim." E-Z uzun bir ısıklık çalar.

"Emin misin?" E-Z bana büyük ikramiyeyi kazanmış gibi bakarak soruyor. Herhangi bir ipucu olmadan, herhangi bir bilgi hiç yoktan iyidir. "Bu Orla'nın da işin içinde olduğu anlamına gelir."

"Evet." Ona bakıyorum ve aynı donuk ifadeyi paylaşıyoruz. Eğer Orla gerçekten bu işin içindeyse, Ryan "ı buna ikna etmek için dağları yerinden oynatmak gerekecek.

"Bunu babana söyledin mi?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Bunu ikimizin arasında halletmeyi tercih ederim. Ryan O'Leary'ye hiçbir zaman bu şekilde güvenmediğimi biliyorsun, E-Z."

"Belki de yapmanın zamanı gelmiştir. Şu anda arkanı kollayan tek kişi Ryan. Kafanı kışından çıkar ve bu bağlantıyı kullan."

"Haklısın, ama bir tür kanıt olmadan karısını tam olarak suçlayamam, E-Z."

"Ben de bu konuda endişeliyim. Ve eğer Bones ya da Donovan'ı bulamazsam, bunu durdurmak için ne yapabileceğimden emin değilim, dostum."

"Donovan'ın kızı Belle'e göz kulak oluyor musun?"

"Evet. Donovan gibi birinin nasıl çocuk sahibi olduğunu merak ediyorum, hele Belle gibi birinin. Pazar okulunda öğretmenlik yapması gereken bir tipe benziyor, onun gibi pislik bir babaya sahip olması değil."

"Donovan onunla temasa geçti mi?" Bir hata yapmış olmasını umarak soruyorum.

"Hayır, ama onu gözetim altında tutuyoruz."

"Üzerinde kal. Belle'in bir şeyler bildiğini biliyorum. Ofiste gördüklerini... gördükten sonra bana bir şey söylemeye geldi." Cümlelerin ortasında duraklıyorum çünkü bu telefonlar izleniyor ve ben bir bok itiraf etmiyorum.

"Bunun üzerinde çalışacağım. Onunla konuşmanın zamanı gelmiş olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. Hoşuma gitmiyor ama gerçek şu ki zamanım tükeniyor. "Zaman doldu," diye anons ediyor gardiyan.

"Güçlü ol. Elimizden geleni yapıyoruz," diye beni temin ediyor E-Z.

"Vazgeçme," diye ısrar ediyorum. Ona ihtiyacım var. O benim tek umudum. Yine de burada oturmak zorunda kaldığım her gün içimi kemiren şüphe gittikçe büyüyor. Buradan çıkıp çıkamayacağımı merak edip duruyorum. E-Z olmadan çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Asla," diyor E-Z telefonu kapatırken. Dışarı çıkmadan önce onun uzaklaşmasını izliyorum, keşke yanında olsaydım.

Gardiyan beni hücreme geri götürdü. Mahkeme tarihi yaklaşıyordu. Avukatlarım savcılığın idam cezası için uğraştığı konusunda beni uyardı. Jürinin bana sempati duymasına imkan yok - soğukkanlı bir katil olarak gördükleri birine. Güvenlik görevlilerinden birinin üç çocuğu vardı ve biri de yolda. Bunun için de kızgın olduğuma inanmazlar. İşim gereği, iyi adam olmayan erkeklerle uğraşıyorum. Onlar bunu hak ediyor.

Benim verdiğim ceza. Masum bir güvenlik görevlisini öldürmek bana göre değil. Ben böyle biri değilim.

Bu işten kurtulursam sadece kendim için değil, o gardiyan için de intikam alacağıma yemin ederken biraz daha dik duruyorum. Umarım bu şansa sahip olurum...

BÖLÜM 17

BELLE

Kapı çalınıyor ve kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor. Kim olursa olsun gitmesini umarak kıpırdamadan duruyorum. Sert vuruşların bir turu daha başlıyor.

"Evde değilim," diye bağıryorum panik içinde. Sonra ne yaptığımı fark ederek utanç içinde başımı öne eğiyorum. *Kahretsin!* Ben bir aptalım.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlerken derin bir kıkırdama duyuyorum. "Güvendesin, Belle. Sana sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Kapıyı kapalı tutuyorum ve belki gider diye kulağımı dayıyorum. *Ama gitmedi.*

"Gitmen gerek," diye cevap veriyorum, kalbim hızla çarpıyor. Umarım dinler, her kimse. Gözetleme deliğinden baktığımda muhteşem saçlı, dövmeleli bir dağ adamı görüyorum. Kahretsin... Bu Killian'ın yanındaki adamdı, değil mi? Tam olarak emin değilim çünkü o geceyi unutmaya çalıştım ve dikkatimi çoğunlukla Killian'a verdim. Yine de, o olduğundan eminim. *Ya öyle ya da paniğimin beni ele geçirmesine izin veriyorum.*

"Yapamam. Arkadaşım Killian'ın hayatı sana bağlı."

Ben mi? Neden ben? Düşünürken kaşlarımla çatıyorum. Aklıma doğrudan yardım edebileceğim bir şey gelmiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kapımla konuşuyor olmak kabalık gibi geliyor ama Killian'a yardım etmek için bile gelmemiş olabilecek yabancı bir adama kapıyı açmayacağım - tabii ona yardım etmek beni öldürmek anlamına gelmiyorsa.

"Açıklayacağım. Sadece burada rahatça konuşmam gereken bir konu değil."

"Hayır, filmleri izledim. Eğer seni içeri alırsam, balıklarla birlikte uyuyor olacağım. Balıktan nefret ederim, yani yemek için değil ama kokusundan kesinlikle nefret ederim."

Tekrar kıkırdıyor, "Gidemem. Killian'ın hayatı tehlikede ve bu babanın suçu." Cümlesinin sonunda, tavrındaki tüm kahkaha izlerinin kaybolduğunu söyleyebilirim. Yine de babamın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Kahretsin! Kendimi korumam kapıyı açmamam için bağırırken, onun doğruyu söylediğini bilen yanım bir şekilde

yardım etmekle yükümlüdür.

Kapıyı tereddütle açıyorum ve onu izliyorum, iterek açmasını bekliyorum. Onun yerine bir adım ötemde duruyor, kıpırdamıyor bile. Zincir hala takılı, bu yüzden kendini kolayca içeri sokamayacağını biliyorum. Kilidi açmadan önce bir saniye birbirimize bakıyoruz. Korkutucu olduğu kesin ama bu benimle ilgili değil. Killian'la ilgili.

"İçeri gel," diyerek küçük kanepeyi işaret ediyorum. Oturuyor ve ben karşısındaki sandalyede rahat ederken etrafına bakınıyor. En azından bu adam evimdeyken kendimi rahat ettirebildiğim kadar rahat. Tedirginliğim yüzümden okunuyor olmalı çünkü bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Sadece konuşmamız gerekiyor, sonra gideceğim," diyor ellerini kaldırarak.

"Adımı zaten biliyorsun ama nasıl bildiğini bilmiyorum. Sen kimsin?" diye sordum.

"E-Z," diye cevaplıyor,

"E-Z?"

"Pazar sabahları gibi," diye yanıtlıyor ve şarkıya yaptığı gönderme, bu kadar kaybolmuş hissetmem beni neredeyse gülümsetecek. "Her neyse, Killian'la birlikte çalışıyorum ama yıllar geçtikçe iş arkadaşşımdan çok arkadaşım oldu."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum, çoğunlukla yalan söylüyorum. Gördüğüm şey yüzünden buradaysa, ben ölmüşüm demektir. Belki blöf yaparak bu durumu atlatabilirim. Sahip olduğum tek umut bu. Babamdan da bahsetti ve bu asla iyi bir şey olamaz.

"Sanırım biliyorsun," diyor E-Z, bana dikkatle bakarak. Korkumu yutkunarak bastırıyorum. *Ne bildiğimi sanıyor ki?* Mafya cinayetlerinin hoş olmadığını bilecek kadar televizyon izledim. Umarım ona aradığı cevapları verebilirim. Başımı sallayıp şüphelerini doğrulamadan önce bir dakika boyunca onu inceledim.

"Babam Killian'a tuzak kurdu, değil mi?" Sessizce soruyorum. Gömleğimin eteğiyle oynamaya devam ediyorum.

"Evet, Killian vuruldu ve o geceye dair anıları karmakarışık. Ona yardım edebilmem için bana bildiklerini anlatman gerekiyor." Elini cebine attı ve bir an için far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldım. Bu beni öldüreceği kısım olmalı. Kalbim sistemime adrenalin pompalıyor. Sadece küçük bir not defteri çıkardığını fark ettiğimde nefes alıyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

"Bir şey bildiğimi nereden çıkardınız?" Bana soru sormayı nasıl akıl edebileceklerini merak ederek sordum. Aslında Killian'la konuşamadım.

O gece meşguldü.

"Kimse bakmıyorken asansöre gizlice bindiğinde çok fazla konuşuyorsun," diyor sırtarak.

Başımı eğiyorum. *Kahretsin!*

"İyi," diye mırıldandım. Asansörlerini mi kaydediyor? *Tabii ki kaydediyor.* Bu benim şansım. Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim bile. Bu kadar dikkatsiz olduğum için içimden kendimi tokatladım. "Oraya Killian'a babamın ona bir suç isnat edeceğini ağzından kaçırıldığını söylemeye geldim. Onu uyarmak istedim ve...." Başka bir şey söylememek için dilimi ısırđım. Eğer bir şey görmediysem, hiçbir şey söyleyemem. Böyle bir şey olmadı.

"Orada olduğunu biliyorum, Belle."

"Size hiçbir şey görmediğimi söylesem bana inanacağınızı sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi birbirine vurarak.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Belle. Killian masumlara zarar vermez ve sen de en az onlar kadar masumsun, ya da en azından benim gördüğüm kadar." Ona inanmak istiyorum ama kendimi kandırıyor muyum bilmiyorum.

"Buna iki kişiyi öldürdüğü için onu nehre gönderebilecek insanlar da dahil mi?" diye sordum.

"O gün gördüğün her şeyi unutsan iyi olur Belle," diyor E-Z yüzünü buruşturarak.

"Bu bir tehdit mi Bay E-Z?" Fısıldıyorum, zihnimde toparlanıp ortadan kaybolmamın ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Gülmemek için dudaklarını büzüyor, bu da beni rahatsız ediyor. Bana sorarsanız burada pek komik bir şey yok.

"Hayır. Bu bir arkadaşın sana aile meseleleri söz konusu olduğunda her zaman benden ya da Killian'dan daha fazla insanın işin içinde olduğunu söylüyor." Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama gerçekten anlamıyorum. İçimden bir ses benim de anlamak istemediğimi söylüyor.

"Killian iyi mi?"

"Yapmadığı bir şey için hapse atılmak üzere. Eğer savcılığın istediğı olursa, idam cezasıyla karşı karşıya kalacak."

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyorum, bunu aklım almıyor. "Bunu istemiyorum. Bunun olmaması için onu uyarmaya çalıştım," diye acele ediyorum, babam gibi olduğumu düşünmemesini umarak.

"Sana inanıyorum," diyor E-Z, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Artık yapabileceğim bir şey yok."

"Bundan pek emin değilim. Bildiğin her şeyi bilmem gerek Belle."

Bu konuşmadan çıkabilecek her şeyi bekleyerek öne doğru eğiliyor çünkü şu ana kadar ona verdiğim tek şey zaten bildiği şeylerdi.

"Pek bir şey bilmiyorum." Omuz silkiyorum, dizlerimi önüme doğru çekip kollarımı onlara sarıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ama bu kez E-Z'nin varlığı yüzünden değil. Killian babamın işlediği suç yüzünden yargılanacağı için. "Az önce babamı telefonda konuşurken duydum. Killian'ı suçlamaktan bahsediyordu."

"Tam olarak ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hımm... Bones adında birine bunun o olduğunu söyleyip duruyordu," diye cevap veriyorum, tüm detayları düşünmeye çalışarak.

"Babanı nerede bulacağımı söylemediğin sürece bunun bana pek bir faydası olmayacak."

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana inanmıyorum. Babanı korumak onu kurtarmaz, Belle. Sadece masum bir adamın hüküm giymesine neden olur." Yüzü sert bir hal alıyor. Yaptığı işte neden bu kadar iyi olduğunu anlıyorum. Bu korkutucu. Yakışıklı ama korkutucu bir yanı var.

"Cinayetten masum olduğu söylenemez," diye kaşlarımı çatarak cevap vermekten kendimi alamıyorum. Ofisine gizlice girdiğim gece her şeyi açıklıyor. E-Z'nin kaşları neden böyle düşündüğümü anlayamamış gibi birbirine çarpıyor.

"Bu hayata kaydolan ve hırsızlık yapmaya karar veren pislikleri öldürmek, iki masum güvenlik görevlisinin hayatına son vermeye benzemez. Onlardan birinin bir ailesi ve yolda bir bebeği vardı - bunu baban yaptı Belle. Killian'ın yapmadığı kesin ama yine de bu suçtan yargılanacak olan o."

Kalbim sıkışıyor. Babamın yaptıklarının o bebeklerin babalarını ellerinden aldığını fark ettiğimde ellerimi sıkıyorum. Bir kocayı, hem de ne için?

"Bana inanmayabilirsiniz ama nerede olduğunu bilseydim size söyledim. O zamandan beri eve gelmedi."

"Kahretsin," diyor E-Z. Bu bana inandığı anlamına geliyor olmalı. Zorlamaya devam etmiyor. "Ondan hiç haber almadın mı?"

"İki kez aradı. Faturaları dememi emretmek için aradı - bunu yapmam için bana hiç para bırakmadı. Sonra da yeni kız arkadaşıyla tatile gittiğini söylemek için aradı. Kız arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum. Sanırım tanıştırılacak kadar önemli değildim."

"Telefonunu kontrol etmeni ve aramaların nereden geldiğini görmeni istiyorum" diyor.

"Bunu yapabiliyor musun?" Teknoloji söz konusu olduğunda yetenekli olmadığım açık bir şekilde soruyorum.

"Evet." Gitmeye hazır bir şekilde ayağa kalkmadan önce bana bir saniye garip bir şekilde bakıyor. "Kız arkadaşının kim olduğunu biliyor musun?"

"Babam ona Orla diyor," diye mırıldanıyorum - keşke bunu açıklamak zorunda olmasaydım.

"Siktir!" diye homurdanarak beni zıplattı. Bu bilginin iyi olmadığını biliyordum.

Yani, *gerçekten* iyi değil.

BÖLÜM 18

KILLIAN

Gardiyan beni avukatımla görüşmeye götürdü. Davayla ilgili ayrıntıları gözden geçirmek için toplantılar yaptık. Küçük hücreden çıkmak rahatlatıcı ama aynı zamanda davanın detayları da iç karartıcı. Tünelin ucunda hiç ışık yok.

Gardiyan ağır bir çelik kapıyı açtı. Avukatlarım yerine babam Ryan O'Leary ve E-Z'yi gördüğümde şok içinde kalıyorum. Neler olduğunu sormak istiyorum ama gardiyan kelepçelerimi çıkarırken çenemi sıkıyorum. Bir katil olarak görüldüğüm için kelepçe takmak zorunda olmadığım tek yer kafeterya. Neden şimdi çıkardıklarını sorgulamıyorum. Ryan O'Leary kim ise o olduğu ve ziyaret için planlanmamış bir günde ziyarete geldiği için, bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyorum.

"Çirkin suratlarınızı görmek çok güzel diyeceğim ama yüzlerinizdeki ifadeler bana bunun iyi olmayacağını söylüyor," diye mırıldanıyorum, masanın karşısındaki metal sandalyeye oturup kendimi zihinsel olarak her şeye hazırlamaya çalışıyorum.

"Neden bana tuzağa düşürüldüğünü düşündüğünü söylemedin, Killian?" Ryan soruyor. Odadaki kameralara bakıyorum ve o da bunu fark ediyor. "Ben buradayken kapalıydılar."

"Kanıtım yoktu. O olmadan size isimlerle gelmemin imkanı yoktu."

Yüzünü buruşturuyor. Sadece söz vermeliydim. Bu yeterli olur muydu? Gerçekten yeterli olacağını sanmıyorum.

"Orla," diyor Ryan tepkimi izleyerek. Ryan'ın bana karısının adını söylediğini duyunca şaşırarak adamların arasına bakıyorum. Karısı ikimiz arasında her zaman bir anlaşmazlık konusu olmuştu ve şimdi daha da fazla.

"Belle Tate'i ziyarete gittim. Donovan'ın bir kız arkadaşı olduğu dışında pek bir şey bilmiyordu. Sen tutuklandıktan kısa bir süre sonra tatile gideceğini söyleyerek ortadan kayboldu," diye açıklıyor E-Z. Ryan'ın bizzat burada olmasına şaşmamalı.

"Yani adi herif kaçtı mı?" Kafam karışmış bir şekilde, "Bunu zaten biliyorduk." dedim. O iki pislik temiz hava soluyup istediklerini yaparken ben

Burada sıkışıp kaldım ve yavaş yavaş ölüyorum.

"Orla Donovan'ı beceriyordu," diyor Ryan çenesini sıkarak. Yüz hatlarını düzeltmek için yıllarca alıştırmayı yapmıştı, ama aynı şeyi yapmak zorunda kalınca, duygularını ele veren mikro ifadeleri görüyorum.

Masanın kenarına tutunuyorum, öfkeyle onu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Kontrolümü sağlayana kadar birkaç nefes alıyorum - hayvanı içime geri itiyorum - en azından şimdilik.

"Yani, onunla konuştun mu?" Dikkatlice sordum. Burada onun hakkında konuşuyor olsa da, bu benim tarafımda olduğu anlamına gelmiyor.

"Senden kurtulmak için onu kullanıyordu, Killian. Her şeyi itiraf etti, yeğenlerinin yardım ettiğini bile." Ryan utanarak baktı, "Oğlum olduğunu öğrendi ve ölmeni istedi."

"Şimdi ne olacak?" Ryan'ın ne diyeceğinden emin olmadan soruyorum ama odadaki ses tonundan pek de mutlu olmayacağımı düşünüyorum.

"Donovan gitti," diyor Ryan.

Bir an için bunu düşündüm. İntikam almam gereken beş kişiden biri öldü. *İhtiyaç* anahtar kelime. Şu anda hava yerine ona sahip olmayı tercih ederim. Burada olmamın sorumlusu olan sık kafalılarından biri öldü. Benim ellerimde ölmediği için içim yanıyor.

"Diğerleri mi?"

"Orla ve yeğenleriyle ilgileniliyor ama Bones bulunamıyor."

Sessizce öfkelenerek bunu kabul ediyorum. Bu Ryan'ın Orla'yı bana ve anneme tercih etmesi gibi bir şey, çünkü onun için yeterince iyi olmadığımızı biliyor. Her şeyi yeniden yapıyor ama şimdi çok daha önemli. Bu sefer elektrikli sandalyeyle karşı karşıyayım.

Sandalyemde arkama yaslanıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, "Ya ben?" Cevabı hiç hoşuma gitmeyecek. Neden sorduğumu bile bilmiyorum.

"İfadesini değiştirmesi için gardiyana para veriyoruz. Soygunu itiraf edecek ve senin onu ve diğerlerini sadece sana ateş ettikleri için vurduğunu söyleyecek. Sen sadece masum bir görgü tanığı. Eğer kabul edersen, savcılık sana beş yıl hapis yatacağın ve iyi halden bir yıl içinde şartlı tahliye edilebileceğin bir anlaşma teklif edecek."

"Şartlı tahliye mi? Lanet plan bu mu?!" Kükredim. "Bu boku ben yapmadım ve hayatımın bir yılı ya da daha fazlası boyunca burada çürümeyi kabul etmemi mi istiyorsunuz?" Konuştuğum her kelimedenden öfke damlıyor.

"Şartlı tahliye kurulunun şartlı tahliyesi onaylaması için bir işaretçi çağıracağım. En fazla bir yıl yatarsın. Hâlâ birkaç kişiyi daha aramaya çalışıyorum.

Pardon ama basın bu durumu daha iyi hale getirmiyor."

"Hayatımın bir yılından vazgeçmemi istiyorsun, hem de ne için? Sırf seninle yatan karını koruyabilesin diye mi?" Tüm vücudum adrenalinle titrerken, sinirleniyorum. "Bu cehennem deliğinin sana ne yaptığını biliyor musun? Kokusu iliklerine kadar işliyor. Orada oturup, beş yıl gibi bir olasılığı bir kenara bırak, herhangi bir süre boyunca buna dayanmamı nasıl isteyebilirsin?"

"Killian, o kadar uzun sürmeyecek. Savcılığın elinde sana karşı açılmış ve kapanmış bir dava varken ve basın kelleni isterken başka seçeneğin yok. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Ryan tüm konuşmayı yaparken E-Z orada oturmuş rahatsız görünüyor. Bunun saçmalık olduğunu biliyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum.

"Bana hakaret etme. İkimiz de olduğunu biliyoruz. Sadece istemiyorsun için

."

"Ben koruyorum-"

"Kendini koruyorsun, yaşlı adam!"

"İkimizi de koruyorum, Killian!" diye homurdanıyor, elini tokatlayarak masanın metal tablasına vurdu. "Burada köşeye sıkıştım, lanet olsun. Seninle ilgileneyeğim ama Orla'yı ele veremem. Eğer yaparsam, köpekbalıkları kanın kokusunu alır. Ailenin reisi olarak zayıflık gösteremem. Çatlakların ortaya çıkmasına izin veremem. Bunu yaparsam hem kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum hem de değer verdiğim herkesin -ki buna sen de dahilsin- ölüm fermanını imzalamış olurum."

Acı acı gülüyorum, "Senin ilgine ihtiyacım yok, yaşlı adam. Annemi önemsemediğini iddia ederken onu neredeyse nasıl mahvettiğini yıllarca gördüm." Ryan'ın yüz hatlarındaki şaşkınlığı izliyorum. Onunla annem hakkında hiç konuşmuyorum ve işte bu yüzden.

"Sana söz veriyorum Killian, bunu düzelteceğim." "Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yok."

"Benim dünyama girmemen için sana yalvardığım ve senin beni görmezden geldiğin zamanı hatırlıyorum. Sana bu hayatın sonuçları olduğunu söylemiştim. Şu anda bulunduğunuz yer tam da bunu yapmanın bir sonucu. Başından beri herkese kim olduğunu söylemiş olsaydım, bu sana biraz koruma sağlardı-"

"Bunu neden yapmadığını ikimiz de biliyoruz," diye espri yapıyorum.

"Sen de benim yapmamı istemedin. Bunu inkâr edemezsin," diyor ve çoğunlukla da haklı. "Şimdi, bunu kabullenmenin ve varisim olmaya layık olduğunu göstermenin zamanı geldi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugünden itibaren tüm dünya senin benim çocuğum olduğunu bilecek ve sana dokunulmayacak." Bir an öylece oturup ona baktım. Sonra acı acı gülüyorum.

"Orla buna bayılacak," diyorum kuru bir sesle. "Orla için sorun olmaz."

"Sanırım tüm bunların onunla bir ilgisi var, ihtiyar."

"Bir gün halefim olabilmen için bizi koruyorum, istediğim de bu zaten Killian. Her zaman istediğim buydu."

Tek yapabildiğim ona bakmak. Öfkem muhakeme yeteneğimi gölgeliyor ama Ryan'la asla gerçek bir ilişkimiz olmayacağını da biliyorum. Köprünün altından çok sular aktı. Bu dünyanın içinden çıkamayacak kadar uzaktayım. Ryan bu konuda haklı. Bunu ben seçtim. Artık erkek olma zamanım geldi.

Bunu yapabilmemin tek yolu, beni alaşağı etmeye cüret eden adamlardan intikam almak. Bunu yaptığımda -ve yapacağım- kimsenin benimle uğraşmaması gerektiğini gösterecek bir şekilde olmalı.

"Tamam. Bu saçmalığı kabul edersem, bundan sonra kendi işlerimden ben sorumlu olacağım. Yavaş yavaş senden daha fazla sorumluluk almaya başlayacağım ve kendi adamlarımı kendim seçeceğim. En başta bunu yapmış olsaydım bunların hiçbiri olmazdı."

Kabul ettiğini başıyla onaylarken Ryan'ın yüzünde acı çekmiş gibi görünen bir pişmanlık beliriyor.

"İstediğim ilk şey intikam." "Donovan öldü." Ryan dikkat çekti.

"Eğer teselli olacaksa, Killian, kolay bir ölüm değildi," diyor E-Z, sonunda konuşarak.

"Bunun için minnettarım ama bu yeterli değil. Bunun bir daha asla yaşanmaması için tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Bones'un bulunmasını istiyorum ama ona dokunulmayacak. Onun izlenmesini istiyorum. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil; o pisliğe Orla'nın yeğenleri ve Donovan'ın bu işin içinde olduğunu düşündüğümüzü ve kendisinin o boktan gösteriye bile katılmadığını düşündür. Onu da yakaladıklarından endişelendiğini düşünsün. Umurumda değil. Sadece iyi olduğunu düşünmesini istiyorum. Ben buradan çıkana kadar Bones'un temiz hava solumasını istiyorum," diyorum Ryan'a bakarak. "Bunu ondan alacak olan kişi ben olacağım." Oturup beni test etmesini, başka bir şey söylemesini bekliyorum ama yapmıyor. E-Z başını sallayarak onaylıyor.

"Halledilecek," diyor Ryan.

"Sonra, Donovan'ın kızının bana getirilmesini istiyorum."

E-Z rahatsız görünüyor, "Seni uyarmaya çalıştı. Babası hakkında bildiği her şeyi bana anlatan oydu. Sana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptı." Kaşlarını çatıyor. Benimle aynı fikirde olmamak hiç de onun yapacağı bir şey değil. Genel olarak umurunda bile değil.

Tek yapabildiğim omuz silkmek.

"Damarlarında babasının kanı var. Bu onu mahkum eder."

BÖLÜM 19

BELLE

Bir Ay Sonra

Bir fırçayı saçlarımda gezdirerek onları ehlileştirmeye çalışıyorum ama bu, elektriklenmeyi arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. Yağmur, nem ve saçım her zaman kötü bir kombinasyon olmuştur. E-Z'ye bir bakış atıyorum ama atar atmaz pencereden dışarı bakıyor. Aslında benimle hiç konuşmuyor.

Bu sabah haber vermeden geldi. Camları renkli siyah bir SUV ile beni almaya geldi, temizlenmeme bile zaman vermedi. Nereye gittiğimizi söylemedi. Beni öldüreceğinden oldukça eminim.

İlk hatam geçen gün onunla konuşmak oldu. Bana iyi davrandı ve bu da gardımı düşürmeme neden oldu. Onu ikinci kez içeri almamın tek nedeni buydu. Kahretsin, başka bir yerde uçağa binmememin sebebi de buydu! İkinci hatam onunla sakın bir şekilde gitmek oldu. Sinirlenmeli, bağırmalı, kavga etmeli, yalvarmalıydım - dikkat çekmek ve belki yardım almak için herhangi bir şey yapmalıydım. Şimdi kaçamıyorum. En azından çantamda bir fırça vardı, böylece cesedimi bulduklarında düpedüz berbat görünmeyeceğim... tabii *bulurlarsa*.

Hayal gücüm bundan sonra ne olacağına dair tüm olasılıkları çılgınca gözden geçiriyor. Beni vurduktan sonra timsahlar yesin diye cesedimi bir bataklığa mı atacak? Televizyonda, bunun suçlayıcı her şeyden kurtulacağını söylüyorlar. Yine de yakınlarımızda hiç bataklık yok, o yüzden muhtemelen bu değildir. Belki bir domuz çiftliği? Domuzlar her şeyi yer. Yetişkin domuzların 200 kiloluk bir adamı yemesi sadece sekiz dakika sürer. Eyvah. Neden beynim bu tür bilgileri tutuyor ki? Çok fazla gerçek suç televizyonu izledim.

"Kıpırdanmayı bırak," diyor E-Z bana bakarak. "İyi olacaksın."

"Benimle oynamayı bırakıp nasıl yapacağını söyleyecek misin?" diye soruyorum. Cesur olmaya çalışıyorum ama sesim ne kadar gergin olduğumu ele veriyor. Belki de bilmek istemiyorum. Belki de o kadar şeytani ki, aklım bu ihtimalle paramparça olacak. Bana deliymişim gibi bakıyor ve ikimiz de deli olmadığımızı biliyoruz.

"Neyi nasıl yapacağım?" diye soruyor.

"Öldür beni," diye cevap veriyorum. Lafı dolandırmanın bir anlamı yok. İnançsızlıkla başını sallamaya başlıyor. Kalbim hızlanmaya başladığında ağır ağır nefes almaya başlıyorum. Taze deri kokusu burnuma saldırıyor. Kimsenin izini süremeyeceğinden emin olmak için bir yere gittiklerinde her seferinde yeni arabalar kullanıyor olmalılar.

"Ben kadınları öldürmem," diye karşılık verir E-Z, gücenmiş görünerek.

"Harika. O zaman bunu başkasına mı yaptıracaksın? Beni çalıştıracak mısın?" Başımı sallıyorum. Sanırım ellerini kirletmeyecek.

"Çiftlik mi?" diye soruyor kuşkuyla, "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kalın, manikürlü bir kaşını kaldırıyor. Çok fazla yapılmadıklarını ama kesinlikle manikürlü olduklarını fark ediyorum.

"Dateline'ın tekrarlarını izlerken öğrendim." Omuz silktim. Belki de terimi yanlış kullandım. "O diziye bağımlıyım, gerçi şimdi pişmanlık duyuyorum. O yaşlı adama sıırılsıklam aşık oldum."

"Bu adam senin deden olacak yaşta," diyor burnunu tiksintiyle kırıştırarak.

"Beni yargılama. O adamla hiç tanışmayacağım, bu yüzden yaşı gerçekten önemli değil. Tanışsaydım bile onu yine de seveceğime eminim. Yaş sadece bir sayı." Saçmalıyorum ve bunun farkındayım ama bir türlü duramıyorum.

"Yargılıyorum. Yaşı umursamayabilirsin ama yatağında yaşlı adam taşaklı birini mi istiyorsun?" Hâlâ iğrenmiş görünerek soruyor.

"Bu tartışmak istediğim bir konu değil," diyorum, yanaklarım kızararak. Yaşlı adam taşakları... *gerçekten* mi?

"Yüzünüz biraz daha kızarırsa muhtemelen alev alırsınız" diye gülüyor.

Cip yavaşlarken camdan dışarı bakıyorum ve hapishanenin kapısından geçtiğimizi görüyorum. Uğursuz bir his, kollarımdan aşağı ürperti gönderiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Tekrar sordum. En az on kere sordum ama cevap alamadım. Bu sefer bana bakıyor.

"Killian'la buluşacaksın," diyor, sesi pişmanlık dolu.

"Neden?" Ona bakarak soruyorum. Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor, sorumu duymazdan geliyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Killian beni öldürecek mi? Mesele bu mu? Bu yüzden buradayım, değil mi?" Şimdi bana ve bitmek bilmeyen sorularıma sinirlenmiş görünüyor.

"Zamanının yüzde doksanında prangaya bağlıyken hapishanede sizi öldüremez."

"Ne? Onu zincirlediler mi?"

"Bir adamı vurup öldürdüğünü itiraf etti, Belle. Bu boku yapan adamları zincirliyorlar." Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"O adamı vurmadı, o zaman neden itiraf etti? Babam itiraf etti. Değil mi?"

"Baban itiraf edecek durumda değil," diye cevap veriyor. Ses tonu bana sormamam gerektiğini söylüyor ama yine de soruyorum.

"Evet, ondan artık haber alamamamın bir nedeni var, değil mi E-Z?"

"Cevabını istemediğin soruları sorma Belle." Biliyorum. Doğrudan sorduğum sorudan bilerek kaçıyor ama bakışları bana cevabımı çoktan verdi.

Üzerime bir şeylerin gelmesini bekliyorum. Babam ve üzgünüm, ama kendime karşı dürüst olursam, hissedecek başka bir şey yok. İyi bir adam değildi. Dalgınca yüzüme dokunuyorum, yüz yüze son etkileşimimizi hatırlıyorum. O benim babamdı, ama zar zor. Düşüncelerimden sıyrılırken cip durdu.

"Eşyalarını arabada bırak," diyor E-Z, dışarı çıkmak üzereyken. "Ben çantamı asla arabada bırakmam. Biri onu alabilir."

"Hapishane otoparkında mı?" diye sorar şüpheyle. "Güvenliğin onu araması yirmi dakika sürer. Bırak onu." Gerçekten istemiyorum ama E-Z bana öyle sert emirler veriyor ki biraz korkuyorum. Genelde rahat biridir. Tartışmaya devam etmekten korkuyorum. Tekneyi sallamak istemiyorum; zaten ince buz üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Killian'ın beni görmek istemesi için iyi bir neden düşünemiyorum. Söyleyecek başka bir şeyim yok ve beni görmek istemesi için gerçek bir neden de yok. Umarım aklımı başımda tutarsam buradan tek parça halinde çıkabilirim. O zaman tüm paramı bir uçak biletine harcayıp burayı, E-Z'yi ve Killian'ı geçmişte bırakacağım.

SUV'den dışarı kayıyorum ve E-Z elini sırtıma koyup yakın durarak beni içeri götürüyor. Muhtemelen yapmamam gerekse de bunun rahatlığını takdir ediyorum. Burası tüylerimi ürpertiyor. Her şey çok kötü hissettiriyor, kötü hisler bir fincan sıcak kahvenin buharı gibi etrafımı sarıyor.

Kontuardaki güvenlik görevlisi üstümüzü arayarak giriş işlemlerimizi yapıyor. Uzun, kasvetli bir koridordan geçmeden önce metal dedektörlerinden geçiyoruz. *Killian böyle bir yerde nasıl hayatta kalabilir?* Kasvet iliklerinize kadar işliyor. Sadece ziyarete geldim, ve hissediyorum ki

Nefes al. Gardiyanlar metal bir masa ve dört sandalyenin bulunduğu küçük bir odanın kapısını açarlar.

"Otur," diyor E-Z, sırtımın yanında durarak. Mecburen oturuyorum, soğuk metal beni donduruyor - giysilerimin içinden bile. Burası berbat kokuyor ve burada mecbur olduğumdan daha fazla kalmak istemiyorum.

İki muhafız Killian'ı içeri götürür. Bileklerinde pranga var. Market alışverişimi bıraktığım gün tanıştığım adama hiç benzemiyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Muhteşem saçları neredeyse kafa derisine kadar kısaltılmış ve yüzü daha sert, daha yontulmuş görünüyor. Gözleri uykusuz geçen sayısız geceden kalma koyu halkalarla daha çukur görünüyor. Onu suçlamıyorum. Ben de burada uyuyabileceğimden emin değilim. Hâlâ yakışıklı ama nedense tanıştığım adamı özleyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve hain bedenim sanki elleri üzerimdeymiş gibi davranıyor. Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturuyor. "Elbise giymiyorsun."

Ağzından birçok şey çıkmasını bekliyordum ama bu onlardan biri değildi.

"E-Z onunla gelmemi emretmeden önce pek bir şey yapacak zamanım olmadı. Ayrıca, hapishanelerin kıyafet kuralları olduğunu bilmiyordum."

"Yok," diye izin veriyor. Kaşlarım soruyla kalkıyor çünkü sözünü bitirmediğini hissediyorum. "Sadece evlendiğinde bir elbise giymek isteyeceğini düşündüm."

Bekle... Ne?

BÖLÜM 20

KILLIAN

İyi görünüyor. Onu ilk gördüğüm günkü kadar iyi, ama yine de aylardır hapishanede oturuyorum ve sadece kadın gardiyanlarla göz göze geliyorum ki bu sayılmaz. Üniformaları ve tavırları biz mahkûmlara aseksüel görünmeleri için tasarlanmış. Muhtemelen bu yüzden ellerim Belle'in hiç bitmeyen kıvrımlarını keşfetmek için ağrıyor. Elbise içinde muhteşem göründüğünü düşünmüştüm ama kot pantolon kıvrımlarını daha da belirginleştiriyor. Saçları ipeksi dalgalar halinde taranmış, dudaklarında sadece hafif bir renk kızarması var. Hayatımda sahip olduğum hiçbir kadına benzemiyor ve beni başka hiç kimsenin yapmadığı şekilde çağırıyor. Kıvrımlı vücudundan iri geyik gözlerine kadar her şey benim için yapılmış gibi geliyor.

Belle şartlı tahliye kurulu için mükemmel bir paravan. Ki bu harika. Bir taşla iki kuş vurmak gibi olacak. Onu yakınımda tutabileceğim. İçgüdülerimi asla göz ardı etmemem gerektiğini bana hatırlatacak. Ayrıca, kaçmak yerine bana babasının peşimde olduğunu söyleyebilirdi. Söyleseydi, şu anda bu cehennem çukurunda olmazdım.

E-Z bana kaşlarını çatıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Bu plandan hiç hoşlanmadığını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Belle'e adil davranmadığım konusunda haklı olabilir ama ben adil davranmak istemiyorum.

Kan için dışarıdayım.

Şu anda Bones'un kanını alamam, bu yüzden kendimi Donovan'ın kızıyla tatmin edeceğim - *birden fazla şekilde.*

"Evli mi? Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor, kıpırdanarak

Otur

"İkimiz evleniyoruz," diye sessizce teslim ettim.

"Hayır, hayatta olmaz," diyor başını sallayarak. "Kimseyle evlenmeyeceğim, ve ayrıca, evlenemeyiz."

"Evlenebiliriz ve evleneceğiz."

"Kesinlikle hayır," diye itiraz ediyor, ağzı acımasız bir çizgiye dönüşüyor.

"E-Z, bizi yalnız bırak." Ona dik dik bakıyorum ve bir an için tartışacağını düşünüyorum - bunu düşündüğü belli oluyor ama bana sertçe başını sallıyor ve yapıyor. O giderken gözlerimi Belle'den ayırmıyorum. Kapı açılınca sığıyorum.

E-Z'nin bizi yalnız bıraktığını işaret ederek kapanıyor. Kilit sesi odada yankılanmaya başlıyor.

"Beni neden buraya kilitlediler?" diye soruyor, gergin görünüyor.

"Serbest kalırsam ve seni rehin tutmaya çalışırlarsa diye. Buradan zorla çıkarken vücudunu kalkan olarak kullanmamın aksine ölmene izin vermekten başka bir şey yapmaları gerekmiyor."

Bana ağzı açık bakıyor, az önce söylediğim her şeyi anlamaya çalışırken yüzü solgunlaşıyor. Nedenini bilmiyorum ama bunun bana verdiği zevkten hoşlanıyorum.

"Sorduğum için özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Dikkatini vermelisin çünkü bunu sadece bir kez açıklayacağım," diye onu uyarıyorum - sevimli cevabını görmezden gelerek. Belle'in gözleri emrim karşısında şaşkınlıkla büyüyor ve başını sallıyor. Şaşıyorum ama benimle tartışmadığı için memnunum. Daha fazla baş ağrısına ihtiyacım yok.

"Seninle evlenmeyeceğim," diyor ben daha başka bir şey söyleyemeden. İçimdeki rahatlama kısa sürüyor çünkü her şeye rağmen tartışmaya niyetli gibi görünüyor.

"Zamanı geldiğinde şartlı tahliye kurulu için buranın dışında istikrarlı bir hayatım olduğunu göstermem gerekiyor. Duruşmaya çıkmadan önce hemen evlenmeliyiz. Evliliğimizin oturması ve sağlam görünmesi gerekiyor." Kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Yüzündeki tüm soruları görebiliyorum ama onları yanıtlayacak zamanım yok. "Biz evleneceğiz. Bunun tartışılacak bir tarafı yok," diye ekliyorum ve onun gergin bir şekilde dudağını kemirmesini izliyorum.

"Tamam," diyor, sesi titrek ve emin değil. *Ne?*

Tamam mı? Söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Sen babandan daha zekisin," diye mırıldandım duygusuzca, şaşkınlığımı gizleyerek. "Tartışmanı bekliyordum."

"Bunun gerçekten bir anlamı yok. Ayrıca, birlikte yaşayacak falan da değiliz. Sen buradasın, ben de dışarıda olacağım. Sorun değil. Seninle evlenirim, dışarı çıktığında da evliliğimizi feshederiz. Yardım edebildiğim için biraz rahatlardım. Babamı durdurmak için bir şey yapamamaktan nefret ediyorum." O bana bakarken kaşlarımı çattım.

Babasından çok farklı görünüyor, ama bunun sadece kendini kurtarmak için bir gösteri olmadığını nereden bileceğim? Tanıdığım her kadın en az bir erkek kadar üçkağıtçıdır. Tek fark, bu konuda daha sinsî olmaları.

"Kaçmak yerine tüm bunları durdurabilirdin," diyorum acı bir şekilde. Nefes nefese kalıyor, sözlerimden rahatsız olmuş gibi.

"Kaçtım çünkü sen bilmem ne yapıyordun, bilmem kime!" diye sert bir fısıltıyla tartışıyor.

"Rahatça konuşabilirsin," diye gülüyorum.

"Bu şeyleri burada sana karşı kullanabilmek için kaydettiklerini sanıyordum," diye cevap verdi. Kahretsin, düşündüğümde daha zekiymiş.

"Ben hallederim," diye omuz silkerek onu temin ediyorum.

"Bu tür bir düşünce muhtemelen seni zincirlere vuran şeydir," diye karşı çıkıyor. Sonra da haklı olduğunu bilerek dudaklarını büzüyor.

Kahretsin, çok zeki.

"İyi, ama ne olursa olsun, bana borçlusun ve bu yüzden evleniyoruz. Sen benim mükemmel karım olacaksın." Sesim yırtıcı çıkıyor ama öyle hissediyorum. Aslında bundan neden bu kadar zevk aldığımı merak ediyorum ama alıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyde mükemmel olmadığımı bilmelisin." "Olacaksın."

"Bundan şüpheliyim. Yine de, birlikte yaşamayacağımıza göre, bunun pek bir önemi yok. Her hafta sonu seni ziyarete gelebilir ve hasret çeken eş rolünü oynayabilirim. Bu iyi olur. Sadece bir sorum var."

"O da ne?"

"Sen buradayken nasıl evleneceğiz?" diye soruyor, bu fikre şaşırmış görünüyor. Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdükten sonra kapıyı birkaç kez tıklattığımda sadece sırtabiliyorum.

E-Z rahiple içeri girerken geri çekiliyorum. Gözleri şaşkınlıkla döndü.

"Bu kim?" Masadan kalkıp odanın içine doğru ilerlerken işaret ediyor.

"Bu Peder Patrick. Bizi evlendirmek için burada. Katoliksiz, değil mi?" Soruyorum.

"Şey, sayılır. Öyleyim ama berbat biriyim. Günah çıkarmaya en son gittiğimde on altı yaşındaydım. Gittim çünkü Mirana Kelly'nin cezalandırılmasını istiyordum. Okul dansından hemen önce erkek arkadaşımı çalmıştı. Onun beni götürmesi gerekiyordu. Yeni bir elbise almıştım, saçımı falan yaptırmıştım. Öğrendiğimde, dansı kaçırdım. Oradaki herkes Mirana'yla çıkabilsin diye nasıl terk edildiğimi konuşuyordu."

"Ne yaptın sen?"

"Evde kaldım ve bütün gece ağlayarak dondurma yedim," diye homurdanıyor. Dolgun dudakları hala onu rahatsız ediyormuş gibi somurtuyor. Ağlayıp ağlamadığını anlayamıyorum.

Gergin olduğu için ya da belki Peder Patrick burada durduğu için saçmalıyor. Başımı eğip bir saniye onu inceliyorum.

"Adı neydi?" diye sordum. Neden sorduğumu ya da bilmek istediğimi düşünemiyorum.

"Mikey O'Hara." Adını bir lanet gibi tükürdü. Tabii ki hatırlayacaktı.

"Tanrı onu hiç yere serdi mi?" Kendimi sorarken buluyorum. Neden bu kadar ilgilendiğimi bilmiyorum ama ilgileniyorum. Aslında bu sohbetten kendime bile açıklayamayacağım kadar keyif alıyorum.

"Hayır. Mikey'nin bir araba galerisi var ve Mirana ile birlikte iki çocukları var."

"Düğün hediyesi olarak O'Hara'yı yere sermeme ne dersin?" Yüzünü inceleyerek soruyorum.

Belle cevap olarak ciyaklar, konuşamaz.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Peder Patrick aramıza bakarak soruyor.

"Evet," diye karşılık veriyorum Belle'e doğru gülümseyerek. "Öyleyiz." Elini tutup kendime doğru çekiyorum.

"Bekle!" diye bağıyor, bunu kastettiğini söyleyebileceğimden biraz daha yüksek sesle. Beklentiyle ona bakıyorum, bir başka gecikmeden dolayı biraz sinirleniyorum.

"Geri çekilmiyorsun," diye homurdanıyorum, oyaladığını biliyorum.

"Hayır, yani, öyle değil. Katolik misin?" diye soruyor, bir yandan ilgileniyormuş gibi yaparken bir yandan da bana bakıyor.

"Ben de öyle yetiştirildim ama ben de berbat biriyim."

Sözlerimin yüzünde yarattığı hafif gülümsemeyi fark ederek sırtıyorum. O da başını sallıyor.

Peder Patrick boğazını temizlemeye başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Hadi başlayalım." Elimle acele etmesini işaret ederek söylüyorum.

"Yeminlere geçelim." Peder Patrick başını sallamadan önce bir an kaşlarını çatıyor.

Belle'e bakarak, "Benden sonra tekrar et," dedi, "Ben, Belle Tate, seni alıyorum, Killian O'Leary-"

"Bekle!" Belle tekrar bağıyor, ben sinirli bir nefes verdiğimde utangaç görünüyor.

"Ne?"

"Yüzüğün yok."

"Var. E-Z'ye senin için bir tane almasını söyledim." "Oh, bu çok hoş."

"Benim de bazı anlarım oluyor," diye kabul ediyorum.

"O zaman itiraf etmeliyim." "Neyi?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Günah çıkarmam gerekiyor. Temiz bir sayfa açmadan sizinle bir evlilik yapamam, değil mi Papaz Patrick?"

"Ben bir rahibim. Bana Peder demelisiniz," diye düzeltiyor onu.

"Peder Patrick," diye yanıtlıyor kız yüzü kızararak.

"Haklısın. İtirafını bana kapının dışında verebilirsin." "Tanrım, bu işi halletmemiz gerek," diye homurdandım.

"Uzun sürmez," diyor, belli ki üzdüğünü umursamadan

Ben.

Dışarı çıkışını izliyorum, kaşlarımı çatıyorum, sanki bu onu döndürecekmiş gibi.

ve istediğimi yaparım. Olmuyor. Dışarı çıkıyorlar ve ben orada kollarımı göğsümde kavuşturmuş bekliyorum.

E-Z, "Her şey planladığınız gibi gitmeyebilir," diye uyarıyor.

"Olacak. Hizaya gelecek. Ona başka seçenek bırakmayacağım," diye yakınıyorum.

Buna cevap vermiyor. Birlikte durup lanet kapıya bakıyoruz. Geçen her dakika sonsuzluk gibi geliyor. Duvardaki saate bakıyorum. Dakikalar geçiyor. Bir, beşe dönüyor; beş, ona dönüyor. On beş dakika sonra sabrım tamamen tükeniyor.

"Orada ne hakkında konuştuklarını sanıyorsun?" E-Z soruyor, belli ki benim kadar kafası karışmış.

"Biliyorsam ne olayım," diye homurdanıyorum.

Nihayet, yirmi dakika sonra içeri girdiler. Belle Tate'in yüzündeki gülümseme göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Neredeyse... *mutlu* görünüyor.

"Hazırız," diye duyuruyor sanki en güzel günmüş gibi. Belki de Belle Tate işbirlikçi değildir. Belki de sadece basit fikirlidir. Evliliğimizi gerçekten bu kadar dört gözle bekliyor olmalı mı? *Bu kadar mutlu olmalı mı?*

"Sonunda," diye homurdanıyorum.

Pozisyonumuzu alıyoruz ve rahip tekrar başlarken Belle yine çıldırarak araya giriyor.

"Dur!" diye bağıyor bu sefer. Burnumun kenarını sıkıyorum ve başımı eğiyorum.

"Tanrı aşkına, şimdi ne olacak?"

Onun irkilmiş soluğunu, rahibin onaylamayan seslerini ve E-Z'nin kahkahasını duymazdan geliyorum. Doğrudan Belle'e bakıyorum ve bekliyorum.

"Mikey'i vurmayaacağına söz vermezsen seninle evlenemem."

Söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında kesinlikle bu değildi. Bunun bir cevabı bile hak etmediğini düşünerek gülüyorum. *Görünüşe göre, bu yeterince iyi değil.*

"Ciddiyim," diyor. Gözlerimi deviriyorum ama başımla onaylıyorum. Peder Patrick'e bakıyor, "Devam edin lütfen."

"Nerede kalmıştım? Oh evet, benden sonra tekrarla, ben, Belle-"

Bana baktığında ise nefesi kesiliyor ve tekrar sözünü kesiyor. "Aman Tanrım! Düğünümüzde pranga takan bir adamla evleneceğim."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Açıkça soruyorum.

"Evet, gelecek için pek iç açıcı değil ama sanırım evliliğimizi feshedeceğimiz için bunun bir önemi yok." Omuz silkiyor ve gerçekten de prangalı olduğum gerçeğini kabulleniyor.

"Evleniyorsunuz ama feshetmeyi mi planlıyorsunuz?" Peder Patrick bu karmaşadan bıkmış gibi görünerek soruyor. E-Z bu noktada tamamen gülüyor

"Evet," diye yanıtlıyor Belle.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Belle, biz sonsuza dek evli kalacağız."

"Ne?" Belle soruyor, sesi kırılıyor.

Peder Patrick'e dönmeden önce onun gözlerinin içine bakarak, "Fesih olmayacak," diye homurdandım. "Tekrar başlayın, Peder."

Belle yüzünü ona dönüyor, hiçbir şey söylemiyor. Törene katılmamasını bekliyordum ama katıldı. Belki de şoktadır, ama umurumda değil. Hastanede uyandığımdan beri kendimi biraz olsun insan ve kontrol sahibi hissetmemi sağlayan ilk şey bu.

BÖLÜM 21

BELLE

Killian eğildi ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Dudakları dudaklarımdayken odaklanamıyorum bile. Vücudum üşüyor, şok beni ele geçirirken zihnim tamamen durma noktasına geliyor. Ben evliyim. *Daha yeni evlendim.* Yüzüme hafifçe dokunarak içine girdiğim garip trans halinden çıkmamı sağladı.

"Bu gece daha fazlasını paylaşamayacağımız için üzgünüm ama Cumartesi görüşürüz," diye mırıldanıyor uzaklaşırken.

"Cumartesi mi?" Ne demek istediğini anlamaya çalışırken gözlerimi kırıştıtarak soruyorum.

"Eşlerin ziyaret etmesine izin verildiği zaman." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Eşler mi?" Ben soruyorum. Zihinsel olarak kendimi sarsıyorum. Artık ben buyum. *Ben bir karıyım.* "Oh, tamam. Cumartesi burada olacağım."

"E-Z, onu evime götür ve güvenliği kendin sağla." "Senin evin mi?" Başımı eğerek sordum.

"Evet, benim evim. Artık evliyiz. Orada yaşayacaksın." Gözlerim kocaman oldu ama buna söyleyebileceğim bir şey yoktu. Evliliğimizin meşru görünmesi gerekiyordu. Bu yüzden sessiz kalıyorum. Zaten tartışmak pek bir işe yaramayacak.

E-Z'yi takip edip cipe tırmanıyorum, aklım başımdan gidiyor. Farkında olmadan kemerimi bağladım. Kucağımdaki ellerime bakıyorum. Elime bakıyorum ve yüzük olmadığını fark ediyorum. Tanımadığım bir adamla evlendim, insanları öldürdüğünü bildiğim bir adamla. Birini öldürdüğü için hapiste! Elbette öldürmediği insanlar var ama yine de ellerinde kan var. Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimden yaşlar aktığını fark ettiğimi bile sanmıyorum.

"Sen iyi misin?" E-Z tereddütlerle sorar.

"Az önce ne oldu?" Hâlâ ellerime bakarak sessizce soruyorum.

"Daha yeni Killian O'Leary ile evlendin," diyor ben dikkatimi Onu.

"Alyansım yok," diye ciyak ciyak **b a ğ ı r ı y o r u m**. Kafamın içinde Tüm bunların göstermelik olup olmadığını merak ediyorum. Yani, bu yasal olmayabilir ve Killian'a şartlı tahliye kurulunu kandırma planında yardım etmenin bir yolu olabilir. Yani, ben

Bunun yapılabileceğinden eminim. Eyalet hapisanesine Killian'ın beni öldüreceğini düşünerek girmiş ve onun yerine karısı olarak çıkmış olmamın imkanı yok. *Bu gerçek olamaz.*

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Killian iyi bir adam, muhtemelen tanıdığım en iyi adam." Beni rahatlatmaya çalışıyor ama ben sadece ona bakıyorum.

"Bence biraz önyargılısın," diye mırıldanıyorum. E-Z onun için çalışıyor ve aynı zamanda arkadaşı, bu yüzden elbette onun iyi bir adam olduğunu söylüyor.

E-Z cevap vermiyor. Konuşmaya devam etmek zorunda kalmamam beni rahatlatıyor. İyi adamlar diğer adamları öldürmez. *Artık dünyada iyi adam var mı?*

Zaten benimkinde de öyle görünmüyorlar. Başımı pencerenin serin camına yaslamış, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan her şeyi değerlendiriyorum. Ne kadar süredir araba sürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de uzun bir yolculuk düşüncelerimi düzenliyor ve beni sakinleştiriyor.

Her ne olursa, bunu atlatacağım. Elimden gelenin en iyisini yapıp hayatta kalacağım. Fazla seçeneğim yok gibi.

Killian'ın evine vardığımızda, hayal ettiğimden daha büyük olduğunu gördüm. Yani, o bir bekar. Bu ev daha çok bir malikane gibi. Sahibi burada olmayan bir evde olmak garip hissettiriyor. Daha önce bu kadar güzel bir eve adım attığımı bile sanmıyorum. İçeri girerken, oturma odasındaki eşya kutularına bakıyorum. Kıyafetlerim ve kişisel eşyalarım.

"Neler oluyor?" Kutuları işaret ederek sordum. Killian'ın onun evinde yaşamaya kararlı olduğunu biliyordum ama çalışanlarına hayatımı birkaç önemsiz kutuya sığdırtmasını beklemiyordum.

"Hepsi senin eşyaların. Geri kalanlar sadece ıvır zıvırdı. Burada beğenmediğiniz bir şey varsa, değiştirebilirsiniz."

Etrafıma bakıyorum, mutfağa girecek kadar cesaretleniyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Her yer siyah beyaz ve kırmızı renklerle donatılmış. Mutfak, tüm parlak, paslanmaz çelik aletleri, mermer tezgahı ve tertemiz zeminiyle bir şefin dergisinden çıkmış gibi görünüyor. Her şey yepyeni görünüyor ve hiçbir yerde kişisel dokunuş yok. Güzel ama bir o kadar da soğuk, ki bu da Killian'a çok yakışıyor. Hepsinden nefret ettiğimi söyleyebilir miyim? Çok süslü ve profesyonelce yapılmış ama kişiliksiz.

En az bir yıl boyunca burada olacağım. Burayı evim de yapabilirim. Killian yaptığım herhangi bir şeyden nefret ederse, dışarı çıktığında değiştirebilir. Eminim başka bir iç mimar tutabilir.

"Sonsuza dek evli kalacağız." Killian'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Yüksek sesle gülüyorum, E-Z'den tuhaf bir bakış alıyorum. Umurumda değil. Killian'ın benimle oyun oynadığını fark ettim. Belli ki ciddi değildi. Rahibi gizliyordu.

Titreyerek nefes alıyorum ve göğsümdeki daralma hissini bastırıyorum. Bunların hepsi Killian'ın kaçmak için yaptığı bir plan. *Hepsi bu*. O buradayken üzerimde baskı olmadığını bilmek biraz daha iyi hissettiriyor. Başarmak için numara yapmam gereken tek gün Cumartesi; aksi takdirde hayatımı normal bir şekilde yaşayabilirim.

Üzerinde giysi yazan bir kutuyu elime alıyorum ama E-Z kutuyu elimden çekip alıyor ve beni koridordan geçirerek ana odaya götürüyor. Bundan sonra işler böyle mi olacak diye merak ediyorum. Bundan zevk alamayacak kadar bağımsız değilim. Yine de her zaman böyle muamele görmek zor olacak.

Odaya giriyorum, sanki izinsiz girmişim gibi hissediyorum. Oturma odasıyla aynı renklerde ama daha koyu ve daha lüks. Yatak tek başına devasa, odanın hatırı sayılır bir bölümünü kaplıyor. E-Z'yi devasa bir gömme dolaba kadar takip ediyorum. Bir tarafında Killian'ın tüm kıyafetleri var.

"Burada uyuyamam," diye mırıldanıyorum. Oda çok büyük. Tanrım, sadece dolabın bile eski dairemde daha büyük olması beni şaşırtmazdı.

"Killian talep etti."

"Buralarda sadece bana ait olabilecek başka bir oda olmalı, evimin küçük bir parçası?"

"Ne fark eder ki? Killian burada değil."

"Sanırım benim demek istediğim de bu," diyorum biraz somurtarak. "O küçük bir hücrede, yatak yerine bir karyolada kalmaya zorlanırken ben onun odasını almak istemiyorum, özellikle de burada olmamasının sebebi babamken."

Belki de kafamda bunun gerçekte olduğundan daha fazla benim hatam olduğunu düşündüm, ama Killian bunu doğruladığında, babamı bulup onu kendim yumruklamak istedim. Beni bu duruma o soktu. Killian'ı hapse attı, peki ne için? Artık zevk alabileceği bir şey yok. Keşke ona tüm bunlara değip değmediğini sorabilseydim.

Dolabın diğer tarafına dönüyorum. Gözlerim büyüyor. Kadın kıyafetleriyle dolu. O kadar çok kıyafet ve dolu askı var ki, kendimi bir mağazadaymışım gibi hissediyorum. Sonra, raflar dolusu kadın ayakkabısı olduğunu fark ediyorum; hepsi de pahalı tasarımcıların markaları. *İğrenç*.

"Burada kalamam, E-Z. Belli ki Killian'ın kız arkadaşı burada yaşıyor," diye soluk soluğa söylendim ve sanki onları zaten göremiyormuş gibi kıyafetleri işaret ettim. Yüzü buruşuyor

bana bakarken. Bir karşılık mı veriyor yoksa gülüyor mu anlayamıyorum ama hemen kendini toparlıyor.

"Bunlar Killian'ın senin için teslim ettiği giysiler," diye açıklıyor.

Bir elbise çıkardım, bedenime uygun olup olmadığını görmek için etiketini tuttum. Tasarım bir elbise. O kadar lüks ki, gerçek fiyat etiketinde fiyatı yazmıyor. Yutkundum, dokunmak istemedim. Bunu giyemem. Ona bunun parasını asla ödeyemem.

"Killian'ı zihinsel olarak test ettirmeyi düşündün mü?" Neredeyse midemin bulandığını hissederek fısıldıyorum. "Sanırım hapishanede olmanın stresi onu delirtmiş olabilir."

Bir çift ayakkabıyı elime aldığımda E-Z gülüyor, kırmızı tabanlarını fark ettiğimde neredeyse beceriksizce giyiyordum. Bunun gerçek olmasına imkan yok. Onları yavaşça yere bırakıyorum ve hiçbir şeye dokunmamak için ellerimi birleştiriyorum.

"Killian'ın karısı belli bir imajı korumak zorunda," diyor omuz silkerek. "Ben sizi yalnız bırakayım. Aşçı birazdan akşam yemeğini hazırlar."

Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra dolaptan çıkıyorum ve tesadüfen bir bulutun üzerinde yatıyormuşum gibi hissettiren yatağa yığılıyorum. Bugün olanları tam olarak anlayamadan yumuşak cennete gömülüyorum.

Hapisteki bir adamla evlendikten sonra bir malikaneye yerleştim. Hayır, herhangi bir adamla değil. *Ben Killian'ın karısıyım.* Yeni dolabımda bir milyon dolarlık kıyafet var gibi görünüyor. Bir şefim var ve istediğim gibi yeniden dekore edebiliyorum. Bu dev yatakta uyuyabiliyorum, güvenlik görevlileri evi koruyor, yıllardır olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Artık o küçük, güvensiz dairede değilim ama Killian babam yüzünden bir hapishane karyolasında uyumak zorunda kaldı.

Tüm bunlarla ilgili bir şeyler çok ama *çok* yanlış geliyor.

BÖLÜM 22

KILLIAN

Karşısında otururken, beni görmeye her gelişinde daha gergin görüldüğüne yemin edebilirim. Tıpkı market alışverişini yapmasına yardım ettiğim zamanki kadar gergin. Bazı açılardan, bu bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Evimizi nasıl buldun? Ve yeni hayatını?" Sandalyemde arkama yaslanarak soruyorum. Bir açıdan onu korkuttuğumun farkındayım ama ondan dürüstlük istiyorum. Hoşuna gitmeyen bir şey varsa düzeltebilirim. Onun mutlu olması benim için önemli. Ancak bunu analiz etmeyeceğim.

Sandalyesinde kıpırdanmaya başlamasını izliyorum. O küçücük, bok çukuru dairede lüks bir yaşamı yoktu. Daha önce sahip olduğu fare istilasına uğramış in, onu özgür bıraktığım evin herhangi bir odasına sığabilirdi.

"Ev dışında hayat o kadar da değişmedi. Gerçek bir evde yaşamaya alışkın değilim. Gördüğünüz daire hayatımın büyük bölümünde yaşadığım dairenin aynısıydı."

"Hayat değişmedi de ne demek?" Merakla sordum. Onun için her şey daha farklı, daha zarif ve daha kolay olmalı.

"Hâlâ çalışıyorum ve eve gelip duruluyorum ve tekrar ediyorum," diyerek omuz silkiyor.

"Hayır. Artık çalışmana gerek yok, Belle. Artık seninle ben ilgileneneğim." Öne doğru eğilip Belle'e dik dik baktım. Bu benimle tartışacağını tahmin ettiğim bir şey değildi. Evdeki her şeyle birlikte ihtiyaç duyabileceği tüm paraya tam erişimi var. Neden hâlâ işe gidiyor ki? Bu kadın beni şaşırtıyor.

"Benimle ilgilenmeni istemiyorum ve b u n a izin vermeyeceğim. Ayrıca, çalışmayı seviyorum."

Omuzlarını dikleştirdi ve bana kuşkuyla baktı. Eskiden kıt kanaat geçinen birinin zengin olmaya balıklama atlayacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre yanlışmışım.

"Artık benim karımsın ve bu nedenle bazı görünüşlere uymak zorundasın."

Bir an için babam gibi konuştum ve bu beni şaşırttı. Onun sözlerinin ağzımdan döküldüğünü duyacağımı hiç düşünmezdim ama yine de döküldü.

İfademin doğru olmadığından değil, ama beni hazırlıksız yakaladığından eminim.

"Sırf görünüş yüzünden işimi bırakacak değilim, Killian. Hayatımı insanların hakkımda ne düşündüğünü tatmin etmek için yaşıyorum. Okulumu bitirmek, müşteri tabanımı oluşturmak için çok çalıştım ve yaptığım işi seviyorum."

"İtaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim Belle," diye uyarıyorum.

Yüzündeki ifade inanmamakla kızgınlık arasında gidip geliyor. Onu uyarmıyorum çünkü onu kilit altında tutmayı planlıyorum. Hayır, bu daha çok onu kendi dünyamdan koruyacak bir balonun içine koymak istememle ilgili. İnsanlar bana ulaşmak için onu kullanmaya çalışacak. Masumiyetinin lekelenmesini istemiyorum ve insanların onu içinde hedef almasını kesinlikle istemiyorum.

"Öncelikle Killian, ben bir köpek değilim. İkincisi, eğer bundan hoşlanmadıysan, gidip evliliğini feshedebilir ve sürdürdüğün bu garip sosyal deney için başka bir kadın bulabilirsin."

Benim yanımda gözünün korktuğunu mu düşünmüştüm? Şimdi öyle bir şey yok. Garip bir şekilde, bu Belle beni daha da tahrik ediyor.

"Seni istiyorum ve bana borçlu olduğumu biliyorsun," diye homurdanıyorum - geri adım atmaya niyetim yok. Belle sahip olduğum azıcık sabrı da sınıyor. İnsanların bana hayır demesine alışık bir tip değilim. Bu kızıl saçlı siren her fırsatta isteklerime karşı çıkmak istiyor ve ben bunu gerçekten beklemiyordum. İnsanların beni şaşırttığı çok nadirdir.

"Bunun pek iyi gittiğini sanmıyorum," diyor ve gitmek için ayağa kalkarken sandalyesini arkaya kaydırıyor. O kapıdan çıkmadan önce ona sesleniyorum.

"Cumartesi günü o güzel kışını önümde tutman gerekiyor," diyerek arkama yaslanıp kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Rahat görünmeye çalışıyorum. Ama onun yanındayken hiç de rahat değilim. Kalbimi yerinden hoplatıyor. Benden emin olmadığında dudağını dişlemesi. İsteddiği şeyin arkasında duracağını kanıtlamak için bana sürekli gösterdiği o meydan okuma tavrı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla cezbediyor. Kendimi *ondan* daha fazlasını isterken buluyorum. Özgürlüğümü o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum ve tüm bunların nasıl geliştiğinin tadını çıkarıyorum.

Ben kışından bahsederken biraz tökezliyor. Parlak kırmızı yanakları ve utanç dolu yüzüyle dönüp bana bakıyor. Bunun benim de hoşuma gittiğini itiraf edecek kadar piçim. Sanki karşımda zayıf görünmeyi reddediyormuş gibi biraz daha dik duruyor.

Beni sürekli şaşırtıyor....

"Burada olacağım," diyor ve bana dönüp bakmadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Ateşini boğmadan, en azından çok fazla boğmadan ruhunu nasıl
kilitleyeceğimi bulmam gerekecek.

Bu şimdiye kadar karşılaştığım en büyük zorluk olabilir.

BÖLÜM 23

BELLE

Limuzinim iş yerimin önüne yanaştı, beni indirdi ve park yeri bulmak için bloğun etrafında döndü. E-Z kendi arabasıyla arkamdaydı. Yapması gereken bazı özel görüşmeler olduğunu söyledi. Ayrıca işe gelirim bölgeden ayrılmayacağı konusunda beni uyardı. Görünüşe göre, o benim yeni atanan korumam.

Kapıya doğru yürürken bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kapıya asılmış bir tabelada mekanın yeni yönetim altında olduğu yazıyor. Not aniden bana daha fazla bilgi verecekmiş gibi kaşlarımı çatıyorum - tabii ki vermiyor.

E-Z'nin limuzini arkamda durdu. Arabadan inip yanıma geldi. Elimi zorlayana kadar onu tanımıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor. Hâlâ kapıya bakıyorum, kafam karışık ve tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bana haber verilmesi gerekmez miydi?

"Evet, dükkân kapalı," diye mırıldanıyorum, tabelaya el sallarken dudağımı sıkıyorum, "Bana haber bile vermediler. Dükkân asla kapalı olmaz." Dönüp ona bakıyorum, "Neden beni aramadılar? Ya sahibine bir şey olduysa?"

"Sahibine bir şey oldu," diye gülerken kafamı daha da karıştırıyor. Ben ona boş boş bakınca devam ediyor. "Artık zenginsin, Belle."

Elleri cebinde, sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Sanki insanlar her zaman para kazanıyormuş gibi umursamaz bir tavırla söylüyor. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Ben zengin değilim, Killian zengin. Bunun bu güzellik dükkânıyla ve eskiden benim işim olan şeyle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum," diye çıkışıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Killian'ın parasını unutmayı tercih ederim. Bana sorun yaratmaktan başka bir işe yaramıyor."

E-Z bana bakıyor ve sonra çok sert gülüyor. Bugün tam bir pislik gibi davranıyor. Başımı sallıyorum. Bu benim param değil ve öyleymiş gibi davranmayacağım. Killian onu almak için çalıştı. O hapisteyken ve bu noktada zar zor hayatta kalırken lüks bir hayat yaşamak içime sinmiyor.

"Sen onun karısısın, bu da zengin olduğun anlamına geliyor, ama kastettiğim bu değildi." "Daire çizerek konuşmayı keser misin lütfen?" Başımı sallayarak homurdandım.

ona. Bana tekrar gülmeye cüret ediyor! Dudaklarımı büzdüm ve orada durdum,

E-Z'nin kafasına çantamla vurduğum için başımın ne kadar belaya gireceğini merak ederek boş binaya bakıyordum.

"Çok tatlı olabiliyorsun. Eğer Killian senin üzerinde hak iddia etmeseydi, başın belada olurdu." Tek yapabildiğim ona kaşlarımı çatmak oluyor ki o gülmeye devam ettikçe bu daha da komik bir hal alıyor. Kendimi o kadar çok gülme çizgisi olsun ki yarın doksan yaşında gibi görünsün diye umut ederken buluyorum.

"Bunda komik bir şey yok, E-Z. Patronum için gerçekten endişeleniyorum - ki sanırım o artık benim eski patronum."

"Onun için endişelenmene gerek yok. Bu dükkânı değerinin iki katına sattı."

Sanki akıllıca bir kararmış gibi başını sallıyor. Akıllıca değildi! Sally'nin tüm çalışanları ne olacak? Bizi zor durumda bırakıyor. İş arkadaşlarımdan birçoğunun çocuğu var ve ailelerinin tek geliri onlar.

"Öyle mi yaptı? Sally satılık olduğundan hiç bahsetmedi bile ve çalışanlarına plan yapmaları için zaman vermedi," diye yakınıyorum. "Bunu kim yapar ki?" Bunu düşündükçe daha da sinirlenmeye başlıyorum -özellikle de yaşadığım şokun etkisi geçtikten sonra. "Şimdi iş için ne yapmam gerekiyor? Peki ya Sheila ve Denise ne olacak?" Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum ama insanlar bunu başkalarına yapmamalı.

"Sheila ve Denise de kim? Killian ve benim bilmediğimiz çocuklarınız mı var?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Eğer durum bu kadar kasvetli olmasaydı, yüzündeki şaşkınlığa gülerdim. Ama gülemiyorum. Bu durum ve onun suçlamaları benim için çok fazla.

"Hayır, benim çocuğum yok! Eğer olsaydı çocuklarımı asla kimseden saklamazdım!" Bağırıyorum, olay çıkarmaya başladığımın farkındayım ve hiç de umurunda değil. Biraz kontrolden çıkmış durumdayım ama elimde değil. Her şey karmakarışık ve tüm bunların ironisi gözümünden kaçmıyor. Killian'la iş konusunda tartıştım, bu yüzden gidecek bir işim olmadığından emin oldu.

Şimdi de üstüne üstlük, E-Z bana hakaret ediyor. Benim nasıl biri olduğumu sanıyor? Çocukları ondan ve Killian'dan nasıl saklayabildim? Beni dairemden zorla çıkardılar. Bütün eşyalarımı topladıklarında hiçbir yerde saklanan çocuğum olmadığı çok açıktı.

"Peki, Sheila ve Denise kim o zaman?" diye soruyor. Sabrı giderek azalıyor. Bu muhtemelen beni endişelendirmeli ama ben de hemen hemen aynı durumdayım.

"Onlar burada çalışan... eskiden burada çalışan diğer kuaförler."

"Oh. Sanırım onları aramanızı bekliyorlar," diye cevap veriyor, sanki büyük bir gizemi çözmüş gibi davranarak. Kaşlarını kaldırırken başını öne eğiyor. İçimdeki buharı alıyor ve anında biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Gerçi onlara bir şey söyleyebileceğimi de sanmıyorum. Bölgede işe alım yapan çok fazla dükkan yok. Sahiplerini de tanıyor değilim." E-Z yine gülmeye başlıyor ve bu kadar komik olduğunu düşündüğü şeye karşı içimdeki öfkenin yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Şu anda gülünecek bir şey yok," diye ters ters bakıyorum ona, "Paran var, faturalar ya da hayatla ilgili endişelenecek bir şeyin yok diye şanssız olanlara gülmen gerekmiyor. Hepimiz sen ve Killian gibi lüks bir hayat yaşamıyoruz!" Onu azarlamaya devam edecektim ama beni durdurdu.

"Beni tanıdığını ya da şu anda bulunduğum yere gelmeden önce nasıl bir hayat sürdüğümü bildiğini sanmamalısın Belle." Tüm kahkaha izleri kayboluyor ve yerini anlık soğuk bir kayıtsızlık alıyor. Her zamanki yumuşak başlı halinden tamamen soğuk ve sert bir hale geçiş beni mevcut sorunlarımdan uzaklaştırıyor. Belli ki onu bir şekilde aşağılamışım ve bu genellemem hiç hoşuna gitmemiş. İtiraf etmeliyim ki, nasıl görüldüğümün ve ne varsaydığımın farkındayım. Ayrıca biraz da utaniyorum.

"E-Z, özür dilerim. Haklısın. Senin hakkında böyle düşünmemeliydim. Bu beklenmedik bir şeydi ve ben de öfkelen dim." Gerçekten ciddi yim. Killian sadece bana patronluk taslamak istiyor gibi görünürken, E-Z bu yeni hayata ayak uydurmama yardım etmeye çalışan kişi. Özümden rahatsız olmuş görünüyor ve kapi ya doğru dönüyor.

"Dur! Yapma bunu!" Kapıyı kırmasını engellemek için neredeyse kolundan tutarak dışarı fırladım. "Orada gerçekten bir şeyim bile yok."

E-Z anahtarı kilide sokuyor ve bana bakmadan önce kapıyı açıyor. "Killian ve benim her zaman en kötüsünü yaptığımızı düşünmeyi gerçekten bırakmalısın. İçeri zorla girmiyordum. Senin anahtarını kullanıyorum." Bunu söylerken kapıyı açan parlak, yeni anahtarı elinde tutuyordu.

"Anahtarım mı?" Sesim şaşkınlıktan ciyaklayarak soruyorum.

"Evet. Killian burayı senin için satın aldı. Önümüzdeki bir saat içinde istediğiniz iç mekan değişikliklerini, isim değişikliklerini ve işle ilgili diğer her şeyi görüşmek üzere biri burada olacak."

"H-o... o ne?" Sudan çıkmış balık gibi ağzımı açıp kapatarak soruyorum. Tamamen s e r s e m l e m i ş durumdayım. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "O

bana dükkanı aldın mı?" Sanki bilgi tam olarak yerine oturmuyor ve yeterince sorarsam mantıklı gelecektir.

"Evet. Çalışmaya devam etmek istediğini açıkça belirttin, bu yüzden Killian bunun kararları senin verebileceğin bir iş olduğundan emin olmak istedi - kendi işin."

"Ama Killian bir güzellik salonuyla ne yapacak?" Kafam tamamen karışmış bir halde soruyorum. Ben tüm bu bilgileri kavramaya çalışırken E-Z kapıyı tutarak orada duruyor.

"Önemli değil."

"Öyle!" Haykırıyorum. "Bana çok şey verdi. O hapiste ve bunun sorumlusu babam ve ben yapamam...."

"Dükkan senin adına, Killian'ın değil. Eğer beğenmezsen satabilirsin. Yine de hediyesini geri çevirirsen duyguları incinebilir."

Sonunda içeri giriyor ve ben de Killian'a tüm bunların karşılığını nasıl ödeyeceğimi düşünürken dalgınca onu takip ediyorum. Ne de olsa o bir kafeste otururken beni sadece hayalini kurabileceğim şeylerle şımartıyor.

Sürekli söylüyorum ama bu hiç adil değil.

BÖLÜM 24

KILLIAN

İçeri girdim, doğruca ona yaklaştım. Başını ellerimin arasına aldım ve dudaklarını usulca öptüm. Bir koca karısını görünce böyle davranmalı, değil mi? En azından kendime böyle söylüyorum. Gardiyanlar beni görürse, konuşmalar hapis haneye ve şartlı tahliye kuruluna kadar gider. Babam kararları verse bile, hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Eğer dürüst olmak isteseydim, onu dudaklarımda tatmak istediğimi itiraf ederdim. Bütün hafta boyunca ondan başka bir şey düşünmedim.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde kollarımda kaskatı kesiliyor ama bir süre sonra gevşemeye başlıyor, dili benimkine kayıyor. Bu sadece bir merhabaydı, ama dokunuşuma karşılık verdiğiğinde öpücüğü derinleştiriyorum, onu kollarımın arasına daha derine çekerken geçici olarak keşfediyorum. Sanki orada olmak için yaratılmış gibi üzerime oturuyor. Bir an için aramızdaki bağda kayboluyorum. Sonra arkamdaki ağır çelik kapı yüksek bir sesle kapanıyor ve bana nerede olduğumu hatırlatıyor.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. Güzel, yeşil gözleri büyümüş ve şaşkınlıkla dolmuş. Parmaklarını ağzına götürüyor, nazikçe dokunuyor. Yavaşça oturmadan önce bana bakıyor. Başını eğiyor, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Nasılsın?" Sandalyeyi çekip karşısına oturarak soruyorum, sesim aılıktan boğuk çıkıyor. Belle onu ne kadar çok istediğimi biliyor mu? Bir fikri olduğundan şüpheliyim.

"İyiym, sen nasılsın?" diye soruyor. Sanki yanıt otomatikmiş gibi. Arkasında hiçbir şey yok. Konuşurken bana bakmıyor bile.

Bakışlarım onun şişmiş dudaklarına kayıyor. Öpüşmemiz onları pembenin lezzetli bir tonuna dönüştürmüştü, parlak ve dolgun. Eğilip tekrar tatmak istiyorum. Bugün çok güzel görünüyor, her zaman olduğundan daha da güzel. Onun için sipariş ettiğim kıyafetlerden birini giyiyor. Kıvrımlarını tam olarak sarıyor. Tasarımcı kıyafetleri içinde iyi görünüyor.

Bu ziyaretlerden birini yeni eşimle birlikte yapmak istiyordum, ancak bunun peşini bırakmayı düşündüm. Ryan'ın da dahil olmasıyla

Şartlı tahliye duruşmasını bir şekilde hızlandırabileceğini umuyordum. Onu kendi yatağında görmeyi umarak bunu beklemeyi düşündüm.

Yine de henüz olmadı ve şimdi dudaklarının tadına baktığıma göre, ertelemek en iyi hareket gibi gelmiyor.

Tırnaklarını karıştırıyor. Şımarıklık ya da espri yok. Sadece sessizce oturuyor. Ziyarete ısınıyor olabilir, ama bana bakmaktan kaçınarak oturması, başına bir şey geldiğinden ve bunu bana anlatmak istemediğinden endişelenmeme neden oluyor.

Neyin yanlış olabileceğine dair olasılıkları düşünürken, endişeli olduğum için kendime kızıyorum. Bu kadın her şeyi karmaşık hale getiriyor. Her nasılsa, konu ona gelince yumuşuyorum. Bundan daha iyisini bilmeliydim. Babası beni neredeyse yok ediyordu, şimdi de aynı gücü ona vermişim gibi geliyor ama bu sefer çok daha kötü olacak.

"Sorun nedir?" Ses tonum soğuk ve sert çıkınca soruyorum.

"Ne?" diye ciyakladı, sesimden irkildi. "Ne demek istiyorsun?" Bana bakıyor, alnı şaşkınlıkla kıvrılmış.

"Bana zar zor bakıyorsun ve konuşmayı reddediyorsun. Beni aldatıyor musun?" diye sordum. Onun davranışları karşısında aklıma gelen ilk şey bu oluyor. Tecrübelerime göre kadınlara asla tam anlamıyla güvenilmez. Ayrıca, bana karşı bir şeyler hissetmiyordu. Onu bu evliliğe ben zorladım, başka biriyle görüşebileceğini düşünmedim. Hayatında başka bir erkeğin olması düşüncesi beni sinirlendiriyor.

"Aldatmak mı?" diye soluk soluğa kalıyor. Yüzündeki şaşkınlığın içinden bir öfke parıltısı geçiyor.

"Aynen öyle. Başka biriyle mi görüşüyorsun? Eğer bir erkek arkadaşın varsa, Belle, evliliğimizi kabul etmeden önce ondan ayrılmalıydın. Sırf ben yokum diye başka erkeklerle çıkmaya göz yumamam. Buna izin vermeyeceğim."

"Ben aldatmam!" diye bağıyor neredeyse, "Evliliğimiz gerçek olmasa bile bunu yapmam." Sadakatsiz olabileceğini düşünmem bile onu incitmiş görünüyor. Bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değilim ve şu anda bunu gerçekten düşünmek istemiyorum.

"Evliliğimiz gerçek," diye homurdanıyorum dişlerimi sıkarak. Neden gerçek olmadığını düşünsün ki? "Bunu kafana sokman gerek Belle. Kabul ediyorum dedin, elindeki benim yüzüğüm ve her gece uyuduğun benim yatağım."

"Anlamıyorum," diye yakınıyor, ellerini havaya kaldırarak. Ona bu kadar dikkat etmeseydim, bir sonraki söylediğini kaçırabilirdim. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Çünkü bana borçlusun," diyorum ona, hangi kısmının kafasını karıştırdığını anlamadan. Ona bakarken kaşlarımın çatılmasına engel olamıyorum. Bir an duraksıyor. Düşündükçe çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama gerçek bir evlilik olamamasının nedeni de bu," diye gerekçelendiriyor.

"Bu gerçek, Belle."

"Killian, bizi bir arada tutan tek şey babamın seni yok etmeye çalıştığı gerçeğiye nasıl bir evliliğimiz olabilir?" diye soruyor, bunu söylerken yüzü acıyla sıkışıyor.

"Tek şey bu olmayacak." Onu izlerken yükselmeye çalışan duyguları bastırmaya çalışıyorum. "Bana bir çocuk ve bir hayat vereceksin çünkü sen benim hapisten çıkış biletimsin."

"Eğer tek istediğin buranın dışında bir hayatsa neden sen çıktıktan sonra boşanmıyoruz?"

Sorduğu soru hakkında bir dakika düşündükten sonra ona dürüstçe cevap vermenin en iyi yol olduğuna karar verdim. Kafasını güzel kelimelerle ve saçmalıklarla doldurmayacağım.

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum usulca. "Yatağında istediğim sensin Belle. Çocuklarımın annesi olarak seçtiğim kişi sensin. Mirasımı güvence altına almama yardım etmeni istiyorum."

"İyi bir evlilik yapabilmemiz için bana karşı bir şeyler hissedecek kadar affedebilecek misin?" Sorusuyla birlikte yüzünde beliren umut, kızgınlığımı daha da artırıyor. Ona aradığı cevapları veremeyeceğimi biliyorum ve bu konuda neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Ben o tür bir adam değilim," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Ben duygularla iş yapmam, Belle. Duygular seni zayıflatır. Yine de yalan söyleyemem. Bana karşı bir şeyler hissetmeni tercih ederim ama her iki durumda da iyi olacağız."

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Ne?"

"Evliliğimizin nasıl olacağına dair fikrin oldukça tek taraflı." Kaşlarını çatıyor ama gerçekleri değiştiremem. Sadece omuz silkebilirim.

"Bu sana iyi bir hayat gibi geliyor mu? Hayatında sana karşı hisleri olan ya da olmayan bir kadının olması?" Dudaklarını büzerken kaşları birbirine yapışıyor.

"Geçmişte sahip olduklarımdan daha iyi ve garanti ederim ki benimle yaşayacağınız hayat geçmişte sahip olduklarınızdan daha iyi olacak."

"Bu doğru. Bana zaten çok şey verdin, ama ben bir aşk evliliği umuyordum."

Homurdanıyorum. "Aşk, insanların istediklerini elde etmek için verdikleri kararların arkaik bir bahanesidir. Ben seni istiyorum. Bu kadar basit. Annem eskiden babamı sevdiğini söylerdi. Bu duygu onu neredeyse yok ediyordu. Ben sevgi vermek için yaratılmadım, ama eğer sevgiyi bu kadar çok istiyorsan, çocuklarımızı sevebilirsin." Kızmasını, mantığıma karşı çıkmasını bekliyorum ama bunun yerine beni şaşırtıyor.

"Çocuklarımızı sevecek misin?" diye soruyor sessizce.

"Onlarla ilgileneceğim ve onlara göz kulak olacağım," diye cevap veriyorum. "Onları korumakta asla başarısız olmayacağım ve Belle, bu ikimizin de sahip olduğundan daha fazlası."

Ona karşı dikkatli davranıyorum. Bu konuyu bir pazarlık gibi açacak kadar patavatsız değilim, ama aşk olarak etiketlenmiş duygularla hareket etmeye başlayacak türden bir adam olmadığım gerçeğiyle gafil avlanmayacak. Başını sallıyor, mutlu değil ama sanki anlamış gibi.

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Sesimden umut fışkırmasını engellemeye çalışarak soruyorum. Neden umursadığımı bilmiyorum ama umursuyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Başını sallıyor. Rahatlama ve mutluluk karışımı bir duygu -aylardır gerçekten hissetmediğim bir şey- içimi kaplıyor. "Bunu kanıtla. Buraya gel ve beni öp."

Ben masanın kenarına otururken o masanın etrafında hareket ediyor. Önce beni öperken onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Belle'de doğuştan gelen bir utangaçlık olmasına rağmen hiç tereddüt etmiyor, doğrusu bu beni hayatımdaki her şeyden daha çok tahrik ediyor. Diliyle dudaklarımı ve ağzımı keşfederken sıcak ve şehvetli. Kontrolü elime almıyorum. Bu benim için büyük bir şey ama nedense istediğini alabilecek kadar özgür hissetmesi hoşuma gidiyor. Elimi göğsüne götürüyorum, gergin meme ucuyla oynamadan önce hassas etini yoğuruyorum. Nefes nefese kalıyor ve gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görmemi sağlayacak kadar geri çekiliyor. Ona sırtıyorum. Dudaklarımdaki tadı ve elimin altındaki göğsünün hissi hayal edebileceğimden çok daha iyi. İçinde benim için yanan bir ateş var ve daha fazlasına sahip olmayı arzuluyorum.

"Sana sahip olmak için buradan çıkana kadar bekleyebileceğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum, nefesim dolgun dudaklarını gıdıklıyor. Onlara dokunduğunda kendi nefes alış veriş de düzensizleşiyor. Onu tekrar öpmeden önce aramızda bir sessizlik oluyor. Onunla sadece sınırlı bir zamanım var ve bunu boşa harcamak istemiyorum.

BÖLÜM 25

BELLE

Bir Ay Sonra

Killian için bir sürpriz üzerinde çalışıyorum. Yarın onu görecektim olmanın heyecanı bütün hafta içimdeydi. Onun için gerçekten güzel bir şey yapmak istiyordum, bu yüzden E-Z ile yardım etmesi için konuştum. Nasıl yaptı bilmiyorum ama Killian'a yemek götürmem için onay aldı, böylece onunla yalnız vakit geçirebileceğim.

Neredeyse ilk buluşma heyecanına benziyor ama bu sefer kocamla. Kendimi evli olarak düşünmek hâlâ garip geliyor. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Benim ısrarlarım sonucunda Mavis onun en sevdiği yemek olan ev yapımı lazanyayı yapmayı öğrenmem gerektiğini kabul etti. İlk başta, kendisinin yapabileceği ve bunu götürmenin ona sürpriz yapmak için yeterli olacağı konusunda ısrar etti ama ben onun için kendim bir şeyler yapmak istedim.

Çok fazla öğrenme ve *çok* fazla başarısızlık gerektirdi. E-Z bunun çok komik olduğunu düşündü. Bugün hala beni izliyor, yüzünde aynı eğlence var.

"Neden bu kadar zahmete giriyorsun? Bu erişmeleri doğru yapmaya çalıştığın beşinci sefer." Ben şaşkınlıkla ona bakarken o sırtıyor ve başını sallıyor.

"Çünkü onlar Killian için. Her zaman benim iyi olduğumdan ve her şeye sahip olduğumdan emin olurken o hiçbir şeye sahip olmadan oturuyor. Onu gülümsetecek bir şey yapmak istiyorum." Söylediğim bir şey E-Z'yi hazırlıksız yakalamış olmalı çünkü cevap vermiyor, öylece oturup bana bakıyor. Kaküllerimi yüzümden çekiyorum, yanağımdaki unu temizlemek için elimi tersini kullanıyorum ve mikserin aparatından erişte çekmeye geri dönmeye çalışıyorum.

Bunu yaptıktan sonra makarnayı suya atıyorum ve yemeğin geri kalanını bir araya getirmek için harekete geçiyorum. Kaselerde ricotta ve et karışımı ve bir de bütün gün üzerinde çalıştığımız sos var. Kapı çaldığında her şeyi yerleştiriyordum.

Ellerimi siliyorum, gidip almaya hazırım ki E-Z sandalyesinden kalkıyor.

"Ben giderim. Adamların birinin geleceğini söylemek için beni aramadı. Burada kal." E-Z yüzünde endişeli bir ifadeyle şöyle der.

"Muhtemelen Killian'ın babası olduğu içindir," diye cevap veriyorum, E-Z'nin yavaşça arkasını dönmesini ve kelimeleri bulmakta zorlanırken iki kez dönüp bakmasını izliyorum.

"Ryan O' Leary neden buraya geliyor?" diye soruyor. Bana attığı bakışa neredeyse gülmek istiyorum. Bana sanki tamamen aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Burada çünkü onu ben davet ettim." Bu kadar hazırlıksız yakalanması hoşuma gidiyor. Rahatlıktan tamamen rahatsızlığa geçti. Aklını bir türlü toparlayamıyorum.

"Peki bunu neden yaptın?" diye soruyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. yüz.

"Aradı ve sesi üzgün geliyordu." Omuz silkiyorum. Bunun yeterli olmadığını söyleyebilirim.

Çünkü sanki ona Paskalya tavşanı olduğumu söylemişim gibi bana bakmaya devam ediyor. Anlamak için çabalarken gözleri çılgına dönüyor.

"Ryan O' Leary üzgün müydü?" diye soruyor inanamayarak. Sanırım sesi bile gıcırıyor. Ryan'ın duyguları olabileceği fikrinden çok rahatsız görünüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, kapıya doğru ilerliyorum ve ellerimi önlüğüme silerek temiz olduklarından emin oluyorum.

"Burada kal," diye bağılıyor E-Z sırtını dikleştirip kapıya bakmaya giderken.

"Adam biraz sinirli," diye mırıldanıyorum omzumun üzerinden, şaşkın kahkahasını bastırmaya çalışan Mavis'e.

Ryan içeri girdi, etrafını bir otorite havası sarmıştı. E-Z'ye başıyla selam veriyor ama bana doğru ilerliyor.

"Davetin için teşekkürler Belle."

Killian'ın daha yaşlı bir versiyonu ve oldukça yakışıklı. Gözlerinin etrafında aynı çizgiler ve aynı delici bakışlar var. Aslında müteşekkir olmasaydı, her yerinde gördüğüm yumuşaklığın eksik olacağını hissederdim. Hiç de öyle değil. Üzgün bir adam gibi görünüyor - tam da E-Z'ye söylediğim gibi.

"Elbette, siz benim kayınpederimsiniz. Evimize davet edilmenize gerek yok." Başımı eğiyorum ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce yüzünde beliren şaşkınlığı izliyorum. E-Z onun arkasında duruyor, beceriksizce kıpırdanıyor. Her zaman çok rahattır, ama Ryan 'ın varlığında bir top gibi sarılıyor.

"Bütün bunlar da ne?" diyor elini mutfığa doğru sallayarak. Etrafa saçılmış bulaşıklar ve aletlerle tam bir karmaşaya benziyor.

"Ev yapımı lazanya yapmayı öğrenmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Akşam yemeği için Killian'ın hoşuna gidebilecek bir şeyler yapmak istiyorum. Akşam yemeği ve baş başa vakit geçirmemiz konusunda anlaştıklarını söylüyor ama şansım yaver giderse bu da suya düşecek," diye mırıldanıyorum.

Ryan bana dönmeden önce mutfakta bir araya gelmeyen birkaç atılmış hamura bakıyor.

"Bunu yapmalarını sağlayacağım," diye söz veriyor Ryan, beni şaşırtarak. "Yapacak mısın?"

"Tabii ki. Sadece, neden lazanya yapıyorsun? Oğlum İrlandalı, İtalyan değil."

"Makarna sadece İtalyanlar için değildir," diye gülüyorum.

"Yine de, küçükken ona yapmam için yalvardığı yemeği nasıl yapacağınızı gösterebilirim."

"Killian'ın bir şey için yalvardığını hayal bile edemiyorum," diye kıkırdıyorum.

"Bunu benden alıyor," diyor Ryan çarpık bir gülümsemeyle. "Yaşlandım ve bugünlerde oğlumun hayatının bir parçası olmak için yalvaracağımı fark ettim." Gülümsemenin yerini hemen bir kaş çatma alıyor.

Uzanıp elini okşuyorum. "Killian ne isterdi?" Merak ediyorum. Mavis en çok istediği yemeğin lazanya olduğunu söyledi, ben de bu yüzden onu yapmayı seçtim.

"İrlanda pastası," diyor bana sırtarak.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak birkaç kez göz kırpmıyorum. "Striptiz kulübünde servis edilen bir şeye benziyor," diye mırıldanıyorum. Ryan içten bir kahkaha atıyor.

"Bazen, ama eğer tamir edersen Killian'ın buna bayılacağını garanti ederim. Sana nasıl yapılacağını göstereceğim." Tezgâhın üzerinde çalıştığım yerin yanındaki çekmeceyi açarken ona şüpheyle bakıyorum. Üzerinde çiçekler olan pembe bir önlük çıkarıyorum. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kollarını sıvarken ona uzatıyorum.

"Takım elbisenizi kirletmenizi istemem ama korkarım elimdeki tek önlük çiçeklerle kaplı."

"Çiçekleri sever misin?" Ben taşınmadan önce burada olan önlüğün bu olmadığını çok iyi bildiği için soruyor.

"Seviyorum. Gülleri çok severim. Onlar benim favorim."

"Bunu unutmayacağım," diyor pembe önlüğünü giyerken. Kahkahalarımı bastırmak için dudaklarımı büzüyorum. İşte bu çok korkutucu, önemli adam mutfağında duruyor ve bana oğlunun en sevdiği yemeği nasıl yapacağımı öğretmeye hazır. E-Z hala tam bir şok geçirmiş gibi görünüyor, önündeki manzarayı algılayamıyor.

"E-Z, istersen fazladan bir önlüğüm var," diyerek onu sersemliğinden kurtarıyorum.

"Sanırım arkama yaslanıp gösteriyi izleyeceğim."

Omuz silkiyor, bar taburesini çekip üzerine oturuyor. Ryan yine omuz silerken ona bir kaşını kaldırıyor.

"Başlasak iyi olur. Korkarım ben biraz umutsuzum."

Ryan dudaklarında bir sırıtış belirirken gidip ellerini yıkıyor. Ryan "ın arkası dönükken E-Z bir an durup bana geniş bir gülümseme atıyor; bu sinir bozucu ve ne anlama geldiğini anlayamıyorum, ama sormuyorum.

BÖLÜM 26

KILLIAN

Son zamanlarda güzeldi. Kim olduğum ortaya çıktığından beri hapishanede daha özgürüm. İnsanlar benimle daha az uğraşüyor, hatta O'Leary'nin geniş erişiminden korktukları için benden tamamen uzak duruyorlar. Günler birbirini kovalıyor ve yavaş yavaş, işler farklı bir şekilde sonuçlanana kadar hayatın böyle olduğunu kabullendim. Bu öğleden sonra Belle ile yapacağım ziyareti dört gözle bekliyorum. Biraz uğraşmam gerekti ama müdürün ofisinde ziyaret süremi iki saate uzattırmayı başardım. Daha fazlasını istedim ama şansımı zorlamadım.

"O'Leary, misafirin var," diye anons ediyor bir gardiyan, beni şaşırtarak. Daha sabahın erken saatleri. Normal ziyaret henüz başlamadı bile. Anlayabildiğim tek şey avukatımın beni görmek istediği. Neden? Hiçbir fikrim yok, ama bu lanet dört duvardan kurtulmak işime yarayabilir.

Beni hapishanenin dışına, etrafı çevreleyen çitlerin içinde ama mahkumların giremediği kenarda duran büyük bir konteynere doğru götürmeye başladıklarında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yaklaştıkça, küçük bir eve dönüştürülmüş gibi görünüyor. Gardiyan kelepçelerimi çıkarıyor, ben de bir an bileklerimi esnetip rahatlamamın tadını çıkarıyorum. İçeri giriyorum, klima ünitesinin serin havasını hissediyorum; neredeyse beni bunaltıyor. Hapishaneye geldiğimden beri böyle bir şey yaşamamıştım ve cennet gibi hissettiriyor. Hapishanenin içindeki sıcaklık insanın iliklerine kadar işleyen pis bir kokuya dönüşüyor ve sanki bir daha asla serinleyemeyecekmişim gibi geliyor.

Etrafımdaki açık alana bakıyorum. Kirli bir beyaza boyanmış, bu da muhtemelen alanı olduğundan daha büyük gösteriyor. Köşede gerçekten de bir yatak var. Mavi bir battaniye ve çarşafı örtülmüş. Odanın ortasına doğru iki sandalye, yanan mumlar ve yiyecek dolu tabaklarla bir masa kurulmuş. Ortadaki turta her şeyi tamamlıyor. Tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda Belle'in geniş bir duşakabin de dahil olmak üzere her türlü konfora sahip banyodan çıktığını görüyorum.

Tüm bunları rüya mı görüyorum diye düşünerek birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Belki de hala hücremde uyuyorum. Tamamen şaşkına döndüm ve nutkum tutuldu. O orada dururken konuşmam bile bir anımı alıyor

utangaç görünüyor. Sinirli bir şekilde dudağını çiğniyor ve benim konuşmamı bekliyor.

"Neler oluyor?" Birden daralan boğazımı temizleyerek soruyorum. Hâlâ burada onunla birlikte olmayı sindirmeye çalışıyorum ve başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Baban sana sürpriz yapabilmem için bazı torpiller yapmama yardım etti," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor. Kayıtsızlık maskesinin ardına saklandığımı biliyorum ama tepki vermemi beklerken sinirlerinin titrediğini hissedebiliyorum.

"Babam mı?" Sesim istediğimden daha suçlayıcı çıkıyor ama ondan babam olarak bahsetmiyorum -en azından yüksek sesle. Ryan'ın babadan başka bir şey olduğunu bilemez. Her ne kadar beni buradan çıkarmaya çalıştığını bilsem de, bir kenara bırakmak istemediğim şeyler var. E- Z'nin ona bir şans vermem konusundaki ısrarlarına rağmen, kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum.

"Ryan." Açıklarken başını sallıyor. İpleri onun elinde tuttuğunu biliyordum ama böyle bir şey olacağını hayal bile edemezdim, en azından burada benim için iyi bir şeyler yapmak için onunla birlikte çalışacağını.

"Ryan'ın kim olduğunu nereden biliyorsun?" Soruyorum, sesimdeki şok hâlâ belli oluyor.

"Bana telefonda söyledi." Cevabı çok açıktı ama yine de bir saniye düşündüm. Karım Ryan'la telefonda herhangi bir kadının kayınpederiyle konuşabileceği gibi konuşmuş. Bunu düşünmek bile garip geliyor.

"Ryan O'Leary yalan söyledi," diyorum ve kaşlarını çatarken duraklıyorum. "Baba olmak için sperm bağışlamaktan daha fazlası gerekir." Ona karşı olan tavrımın, onun benim için yaptıklarına gölge düşürdüğünü hissediyorum. Bu işin gerçekleşmesi için elinden geleni yapmış olması bana yabancı bir kavram. Bu konuda nasıl hissedeceğimi gerçekten biliyorum.

"Katılıyorum." Cevabı beni şaşırttı. Görünüşe göre bugün onlarla dolu. "Aç mısın?" Masayı işaret ediyor.

"Evet, burası hapishane yemeği gibi kokmuyor." Çok rahatladım. Servis ettikleri lapa yemek yerine bile geçmiyor ve hâlâ her gün uğruna kavga ediliyor. Çoğunlukla müebbet mahkûmları -buranın dışında bir hayat görme umudu olmayan mahkûmlar- çalışıyor ve yeni gelenlerle bunun için kavga ediyor. Bu, hepsinin çok hoşuna giden bir tür yıldırma yöntemi gibi görünüyor.

"Çünkü öyle değil," diyor gülümseyerek. O oturuyor, ben de onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve sadece yemeğe bakıyorum. Zihinsel olarak, tüm bunlar bir rüyaysa uyanmamam için yalvarıyorum.

"İyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok; sadece öğrendim...."

"Bunlar... İrlanda pastası mı yaptın?" Sözüünü keserek soruyorum. Çocukken Ryan'a bunlar için yalvarırdım. En sevdiğim akşam yemeğiydi. Benimle bunları yapmak için işlerini bırakır ve Orla'nın telefonlarını bile görmezden gelirdi. Adama uzaktan da olsa bağlandığımı hissettiğim nadir anlardan biriydi.

"En azından denedim," diye gülüyor.

Bir ısırık alıyorum ve çıkardığım iniltiye engel olamıyorum. Lezzetli tatlar dilimin üzerinde dans ediyor. Zengin sos ve tereyağlı böreğin tadı çocukluğumdaki gibi.

"Bayıldım," diyorum ona, kelimeler neredeyse bir inilti halinde çıkıyor. Bir öncekinden daha da lezzetli görünen bir ısırık daha aldığımda övgülerime gülümsüyor.

"Yaşasın!" diye heyecanlı bir çocuk gibi ağlıyor. "Onları seviyorsun."

"Buradaki her şeyi seviyorum Belle," diye itiraf ediyorum, kendisinin de buna dahil olduğu gerçeğini gözden kaçırmaması için ona bakıyorum. Doğrusu, burada tüm dikkatimi veren tek şey o.

Hayatımda onsuz yaşayamayacağım tek şey o olabilir....

BÖLÜM 27

BELLE

Pastaları bitirdiğimde, limitimin çok üzerinde yemiş gibi hissediyorum, ama kendim söylesem bile çok iyi bir yemek yaptım. Killian sanki haftalardır yememiş gibi tıkindı. Yemeğinin tadını çıkarmasını izlemek hoşuma gitti. Sıra turtaya geldiğinde, gerçekten etkilendi.

"Hiçbir şeyin lezzetli böreklerin üstüne çıkamayacağını düşünüyordum ama bu hindistan cevizli turtta daha da iyi," diyor başka bir lokmanın etrafında konuşurken.

"Pişirmeye bayılırım. Bu benim yapmayı en sevdiğim turtta." Tekrar inlediğinde bir sırtışı bastırarak söylüyorum.

"Bugün için teşekkür ederim. Normale dönmek gerçekten iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. Eminim o da en az benim kadar, hatta daha fazla doludur.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak ona "Henüz tam olarak bitmedi," diyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor. İlgisini çektiğini söyleyebilirim

Yüzündeki ifadeye bakılırsa.

"Yani Ryan bana bütün gece burada olacağınızı söyledi, yani yarın sabaha kadar dönmek zorunda değilsiniz." Cevap vermeden önce bir dakika şaşkınlıkla oturur.

"Neden?" diye sorar.

"Bana karşı çok iyiydin. Senin için güzel bir şey yapmak istedim." Beni o kadar uzun süre inceliyor ki, bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanmaya başlıyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve ona ne düşündüğünü sorma isteğime zorlukla direniyorum. Yine de sessizliği beni germeye başlıyor. Uzun bir aradan sonra konuşmaya başlıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Yeni dükkan nasıl gidiyor?" Onun duygularını ve benim onun hakkında ne hissettiğimi sormak için can attığımı anlayıp anlamadığını bilemiyorum. Ancak konuşmayı ustalıkla bu konudan uzaklaştırdı. Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ve onun yolundan gittim.

"Belle's Shear Magic'in büyük açılışı -ki bunun biraz ezikçe olduğunu biliyorum- önümüzdeki hafta olacak. Oldukça gerginim," diye itiraf ediyorum.

"Kötü olduğunu düşünmüyorum. İsmi sevdim."

"Umarım müşterilerin hoşuna gider." Omuz silkiyorum. "Daha önce hiç bir işletmenin başında bulunmadım ya da bir işletme sahibi olmanın gerektirdiği her şeyi düşünmek zorunda kalmadım. E-Z'nin beni Lizette'le oturttuğu ve her şeyi bulmama yardım ettiği gün, sorduğu diğer her soruda tavsiyesi için ona ve E-Z'ye bakıp durdum."

"E-Z bana senin doğuştan yetenekli olduğunu söyledi," diye cevap vererek beni şaşırttı. "Yeterince işçiniz var mı?"

"Evet, benimle çalışan tüm stilistlere zam yaptım." Bunu yaptığım için kendimden etkilendim. Hak ettikleri için teşekkürlerini kabul etmedim ama bu beni iyi hissettirdi.

"Neden? Zaten işlerini korumak isteyeceklerdi."

"Yapılması gereken doğru şey buydu. Ben sadece patronumun yapmasını isteyeceğim şeyi yaptım ve bunun arkasındayım." Tekrar beni incelemeye başladı. Bu sefer kendimi tutmuyorum. Bir anlık cesaretim var ve onunla yuvarlanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Tereddütle sordum.

"Kocanızla düş alacak kadar cesur olup olmadığınızı merak ediyordum," diyor soğukkanlılıkla.

Söyleyebileceği şeyler arasında bunu asla beklemezdim. Şaşkın bir nefes verdim ve o da bana ukala bir sırıtış attı. Yanaklarım kızarıırken nefesim kesildi.

"Birbirimizi henüz çok iyi tanımıyoruz." Kulaklarıma bile mazeretim saçma geliyor.

"Biz evliyiz," diye karşı çıkıyor, sanki bahaneme meydan okumaya çalışıyormuş gibi. "Ben... Beni hiç kimse çıplak görmedi, Killian." Şu anda gerçekçi bir şekilde karanlıkta parlayabilirdim, ama kaçmamayı başarıyorum. kapı ve kaçış.

"Bunun beni ne kadar memnun ettiğini bilemezsin Belle. Yine de şimdilik sadece düş almak istiyorum. Başka bir şey istemiyorum." Sahte bir yavrukurt işareti yapıyor, ben de ona kuşkuyla bakıyorum. "Şimdilik." İşte bu. Tamamen durmayacağını biliyordum. Korkmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım bilmiyorum. Killian'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onu o kadar çok istiyorum. Ondan hep etkilenmişim ama artık bundan daha fazlası var. Sanırım beni engelleyen tek şey, beni asla sevmeyi planlamadığını açıkça belirtmiş olması. Kocasının onun iyiliğiyle ilgilenmesinden yeterince tatmin olan ama sadece çocuklarından sevgi gören bir kadın olabileceğimden emin değilim. Kalbim daha fazlasını arzuluyor. Aynı zamanda, beni gerçekten seven birinin hiç olmadığını da biliyorum. Hayatımdaki onca harika şey varken, belki de sadece

Sahip olduklarımı kabullenip daha fazlasını aramayı bırakmalıyım. Zaten çoğu insanın umut etmeye cesaret edebileceğinden daha fazlasına sahibim.

"Kıyafetlerimi çıkarmama izin vereceğinizi sanmıyorum." Duşta çıılçıplak dururken aklıma gelen görüntü de en az bahanelerim kadar saçma görünüyor.

"Sadece iç çamaşırın." Benimle oynuyor, sanki bitpazarındaki bir antika için pazarlık yapıyormuşuz gibi benimle pazarlık ediyor. O bana sırtınca kaşlarımı çatıyorum. "Bir mayonun örteceğinden daha fazlasını örter."

Neden yapmamam gerektiğini düşünüyorum ama kendimi aynı fikirde buluyorum. Yine de bana uzanan elini tutmak, ruhumu şeytana satmışım gibi hissettiriyor.

Sorun şu ki, *bu hoşuma gidiyor*.

BÖLÜM 28

KILLIAN

Sıcak suyun buharı banyodaki aynayı buğulandırmaya başlıyor. Belle gergin bir şekilde kıpırdanırken ona bakıyorum. Gözleri masumiyetle irileşmiş, büyümüş ve çok baştan çıkarıcı. Sanki saldırmamı bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyor.

Muhtemelen endişelenmeli. Onu istiyorum.

Onu çıplak gören tek erkek olacağımı bilmek bana bir şeyler yaptı, beni temelden değiştirdi. Ona sahip çıkma ihtiyacıyla doluyum. Muhtemelen bu beni mağara adamı yapar, ama gerçek şu ki, umurumda değil. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Yiyeceklerini almak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüğünde ve o yuvarlak kık önümde durduğunda, eğilip onu tokatlamamak için her şeyimi harcadım. Hatta ısırarak istedim. Kapalı olmaya alışkınım. Duygularımı *her zaman* sıkı kontrol ederim. Belle bunların hepsini değiştirdi.

Ve o bunun farkında bile değil.

Yavaşça soyunuyorum, çünkü gözlerinin bana yapıştığını biliyorum. Çay tabağı kadar büyükler ve bana bakmamak için elinden geleni yapıyor. Yine de bakıyor. Kiremitli duvarın içinde kaybolmak için elinden geleni yaparken yüzü çoktan kıpkırmızı olmuş. İç çamaşırımı çıkarmıyorum, şimdilik. Sanırım ona dokunmaya başlamanın ve dokunuşuma alışmasına izin vermenin zamanı geldi.

Parmaklarımın tenini hafifçe sıyrmasına izin veriyorum, vücudunu keşfetmek için zaman ayırıyorum. Onu yavaş yavaş, parça parça soyarak kirli bir oyun oynadığımı farkındayım. Nefes alış verişini düzensizleştiriyor ve nefes verirken vücudunu sarsıyor. Gömleğini çıkarıyorum, parmaklarımı bilerek çakıllı meme uçlarına sürüyorum. Kazara olmuş gibi görünmesini sağlarken onlarla alay ediyorum. Onu soymaya devam ederken iniltimi tutamıyorum, onu sütyeni ve külotundan başka bir şeyle bırakmıyorum.

Geriye doğru yürüyüp ılık suyun içine giriyorum ve onun da bana katılmasını bekliyorum. Acele etmiyorum. Arkamdan geliyor, ben geriye doğru eğilip suyun sırtıma çarpmasına izin verirken yanakları hâlâ kıpkırmızı. Gözleri doğrudan sikime kayıyor ve gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Sen... sen... çok büyüksün," diyor ve yüksek sesle konuştuğunu fark edince ağzını kapatıyor. Yüzündeki şaşkın ifade karşısında kahkahalarımı tutmakta zorlanıyorum.

"Endişeli misin?" Sabunu vücudumda gezdirirken acele etmeden soruyorum. Belle'in burada benimle olmasından hoşlanıyorum ama bundan daha fazlası var. Çok uzun zamandır baş başa kalıp duş alamamıştım. Belle'in burada benimle olması pastanın üzerindeki krema gibi. Bu yüzden acele etmiyorum, bilerek ona bir gösteri yapıyorum. Gittikçe daha fazla tahrik olduğunu söyleyebilirim ve bu beni kaya gibi sertleştiriyor. Meme uçları artık o kadar sert ki, sanki sütyeninin kumaşını kesmeye hazır görünüyorlar. Nefes alış veriş düzeni ve sürekli kıvranıyor - dokunuşuma ihtiyacı olduğu gerçeğini ele veriyor.

"Bu gece seks yapmayacağına söz vermiştin," diye uyarıyor Belle. Kendine hatırlatmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

"Merak etme, Belle. Zamanı geldiğinde, bedenine sığmaktan fazlasını yapacağım. Aslında, benim için yaratıldığını kanıtlayacağım." Sözlerim yüzünü yıkarken yüzünü izliyorum. Yüzünde okunması gün ışığı kadar açık bir tereddüt görüyorum. Ayrıca tahmin edemediğinden emin olduğum bir açlık da var.

"Sesin çok emin geliyor ve seni hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyorum çünkü böyle bir eğilimim var."

"Benden hiç etkileniyor musun?" Bana bakmaya devam ederken hareketsiz durarak soruyorum, hatta bunu zaman zaman dudağını ısırıp yalayarak yapıyor.

"Öyle olduğumu bilmelisin," diye utangaçça itiraf ediyor. "Etrafta tüm bunlardan etkilenmeyecek bir kadın yoktur." Sanki bedenim sözlerinin bir sergisiymiş gibi elini sallıyor.

"Başka kadınları sormuyorum. Sadece bir kadınla ilgileniyorum, o da sensin Belle."

Sözlerimin onu hazırlıksız yakaladığını söyleyebilirim. Ona doğru yavaş bir adım atıyorum, beni öpmek için eğilirken kollarını indirmesine izin veriyorum. Artık çekinmiyor, beni öpmek için can atıyor. Onun arzusu benimkiyle eşleşiyor. Onu spreyin altına kadar çekiyorum, öpüşmemiz devam ederken su vücutlarımızın üzerinden kayıyor. Kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin veriyorum ama sert sikimin ona doğru bastırıldığını hissettiğinden emin oluyorum. Geri çekildiğinde, ona izin veriyorum. Gözleri kapüşonlu ve arzuyla parlıyor. İçinden geçen ince titremeyi görebiliyorum. O kadar duyarlı ki, doğrudan kafama gidiyor. Bundan daha fazlası var,

Gerçi. Belle masum. Tepkilerini benden nasıl saklayacağını bilmiyor. Soğukkanlı davranması imkânsız ve ben bunu hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Kendimi geri çekilmeye ve daha fazlası için baskı yapmamaya zorluyorum. Onun yerine saçlarını yıkamaya başladım. Sabunu alıp elini vücudumda gezdirerek beni şaşırtmadan ve elini cildimi köpürtmek için kullanmadan önce ondan sadece kısa bir tereddüt görüyorum.

Ellerini üzerimde hissetmek taşaklarımı acıtıyor. Eğer sikim biraz daha gerilirse, hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. En ufak bir darbenin beni patlatacağından eminim. Belle'e daha fazlasını istemeyeceğime dair söz vermemiş olsaydım, onu kaldırır ve tam burada, duş duvarının önünde becerirdim.

"Seni iyi hissettireceğim," diyorum dudaklarını öperek.

"Seks yapmayacağına söz vermiştin."

"Merak etme. İç çamaşırın üzerinde kalabilir. Bu gece o tatlı amcığını almayacağım."

"Yapmayacak mısın?" diye nefes alıyor.

"Hayır, ama Belle, bebeğim, seni boşaltacağım." Yüzünü sıcaklık kaplıyor ve vücudunun verdiği tepkiyi izlerken itiraz etmediğini fark ediyorum.

Onu duşun duvarına doğru itiyorum, elimi karnından aşağıya, uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum.

"Killian," diye nefes alıyor.

Adımın kulağa nasıl geldiğini hiç takdir etmemiştim, Belle'e kadar. Bir ninni gibi dilinden dökülüyor. Etrafımı saran, içime sızan müzikal bir şarkı sözü.

"O bacakları benim için aç, bebeğim. Erkeğine kendininkini göster," diye homurdanıyorum. Vücudu dokunuşumun altında titriyor. Nefes nefese kalıyor ve dudağını ısırtıyor ama tek kelime etmeden bacaklarını benim için açıyor. Ona hemen dokunmuyorum. Eğilip onu öpüyorum ve sütyeninin ıslak kumaşı arasından göğüs uçlarıyla oynamaya başlıyorum. Onun muhteşem vücuduna dokunmak bile bana hiç tatmadığım kadar zevk veriyor. Bu nasıl mümkün olabilir, bilmiyorum ama bence bunun Belle'le bir ilgisi var. O özel biri.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ellerimde parçalanışını izlemek istiyorum."

Gözlerini açıyor, ağız tek kelime etmeden mükemmel bir "O" şekli alıyor. Eğilip meme ucunu emiyorum, dişlerim sütyenini zar zor sıyrıyor, vücudu tepki olarak titriyor. Onu çekmeye devam ediyorum, dikkatini dağıtıyorum, zevk içinde kaybolmasına izin veriyorum. Sonra elimi bacaklarının arasından aşağı kaydırdım. Parmaklarımın pedlerini zar zor sıyrarak

iniltisi kulaklarıma ulaşmadan önce amının dudaklarına dokunuyorum. Dokunuşuma o kadar tepki veriyor ki, kafama gidiyor.

Bu noktada kanımda bir ateş gibi ve vücudundan kalan kıyafetleri yırtmak istiyorum, ama dayanmayı başarıyorum. Ona verdiğim sözü bozmak istemiyorum. Bana güvenmesini istiyorum. Belle çok önemli, tahmin ettiğimden çok daha önemli.

Parmaklarımı uyluğunun iç kısmına ve külotunun altına doğru kaydırıyorum. Sonra, dişlerinin arasından tıslarken parmaklarımı sıcak merkezinin üzerinde gezdiriyorum. Onun tadına bakmak istiyorum ama kendimi amını okşamakla tatmin ediyorum - nefes nefese kalana kadar okşuyorum. Klitorisini sıyrıyorum ve bana yaslanıyor, bacakları zevkin saldırısıyla zayıflıyor.

"Killian," diye nefes alıyor, adım bir inilti gibi çıkıyor.

O kadar iyi geliyor ki, vücudu titreyene ve bana tutunmaktan başka bir şey yapamayana kadar tekrar tekrar yapıyorum.

Ben onun klitorisiyle oynarken, o omuzlarımı kavlıyor, tırnakları tenimi ısırıyor. Göğüslerini öpmeye devam ediyorum, meme uçlarını ağzıma alıyorum, dilimle etraflarında daireler çiziyorum. Bu noktada inlemeleri neredeyse hayvani bir nitelik kazanıyor. Muhtaç ve yoğun hale geliyorlar.

Parmaklarıma karşı sallanmaya başlıyor, ben onunla oynamaya devam ederken daha fazlası için yalvarıyor.

"Ben... Oh, Tanrım... Ben..."

Her kelimesi karmakarışık ve kesik kesik nefes alıyor, vücudu bana karşı hareket ediyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Ve lanet olsun, ona daha fazlasını vermek istiyorum.

Eğer onu soyarsam, onu almama izin vereceğini biliyorum. Onun tatlı amına girip onu sahiplenebilirim. Yine de pişmanlık duymasını istemiyorum. Belle'i tamamen ele geçirdiğimde, kendini tamamen bana teslim etmesi benim için çok önemli. Bu ihtiyacı açıklayamam ama yine de var.

Şu anda onu dik tutan tek şey beline doladığım kolum. Çok yaklaştı ve işini bitirmem gerektiğini biliyorum. Eğer yapmazsam, kontrolü elimde tutamayacağım. Onu çok fazla istiyorum. Başı geriye düşerken gözlerinin kapanışını izliyorum.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kalıyor, ben kumaşını ısırıp meme ucunu emerken bir yandan da parmaklarımı şişmiş, titreşen klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Tam olarak ne zaman parçalandığını, orgazmının onu parçaladığını biliyorum çünkü adımı haykırıyor.

"Killian!"

Çılgınlıkları o kadar yüksek ki, dışarıda gardiyanlar varsa onları duyduklarını düşünüyorum. Umurumda değil. Hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey duymamıştım. Sonunda onu tamamen ele geçirdiğimde, ikimiz de hayatta kalamayabiliriz. Yine de gitmek için çok iyi bir yol olurdu.

Aşağı inerken bana yaslanıyor. Biraz zaman alıyor. Kahretsin, o kadar yoğun ki, devam etseydi, onunla birlikte boşalabilirdim - ve bana dokunmadı bile. Ona zevk vermekle ilgili bir şey, daha önce hiç yaşamadığım duyguları ortaya çıkarıyor ve onları görmezden gelmek ve şimdilik dosyalamak için elimden geleni yapıyorum.

Onu tutarken elimi sırtında aşağı yukarı kaydırarak övmeye devam ediyorum ve orgazmının azalmasına izin veriyorum. Belle ağırlaşmış gözlerle bana bakarken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Utanmış gibi dudağını ısıırıyor, ben de dudağını ağzıma alıyorum. O artık benim. Dokunuşumla parçalandığı için utanmasını istemiyorum. Bu utanılacak bir şey değil. Bu çok güzel.

Tüm sabunun gittiğinden emin olmak için bizi tekrar su spreyinin altına sokuyorum. Vücudunu yıkamayı seviyorum ama *ne kadar istesem* de işleri daha fazla zorlamıyorum. Söz verdim ve bu sözümü tutacağım.

BÖLÜM 29

KILLIAN

Duştan ıkıyorum, kurulanmak için bir halının üzerine çıkıyorum ve onun izlemesine izin veriyorum. Gözleri bana yapışmış durumda ve bu beni yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor. *Belki de hiç hissetmediğim kadar.* İyice kurulandıktan sonra elini tutuyorum ve onun da dışarı çıkmasına yardım ediyorum.

Onu kurulamak için acele etmiyorum. Bacakları hala titriyor, onları sakinleştirmeye çalışsa bile. Onun yerine suyu yalamayı denemek istiyorum ama ona uslu duracağıma söz verdim ve eğer tatlı teninin bir santimini bile tadarsam, hepsini isteyeceğim.

"İ çamaşırını çıkarabileceğini söylediğimi biliyorum ama yatakta kuru kıyafetler giymen gerekecek." Styenin ıslak kayışının izini sürüyorum, dokunuşuma verdiğı tepkiyi izliyorum, keşke hala hapisane arazisinde olmasaydık diyorum. Onunla birlikte, karı koca olarak birbirimizi keşfedebileceğimiz evde olmak için yanıp tutuşuyorum. Vücudunu keşfetmeye geri dönmeden önce elimi geri çekiyor - anlaşılan konu güzel karım olunca iradem çok zayıflıyor.

"antama pijamalarımı koymuştum," diye açıklıyor ve ben saçlarını havluyla kurutmayı bitirirken yatağı doğru başını sallıyor. Fazla bir şey değil ama burada fn makinesi yok ve klima açık olduğu için şmediğinden emin olmak istiyorum.

Yatağı doğru yürürken etrafına büyük bir havlu sarıyorum. Çantasını karıştırıyorum, kendi kıyafetlerimden oluşan bir kıyafet bulduğumda şaşırıyorum. şaşkınlıkla dönüp ona bakıyorum.

"Ben... Bu gece şey yerine normal kıyafetler isteyip istemeyeceğinden emin değildim..."

Omuz silkerek konuşmayı kesiyor, görünüşe göre çok gergin. Ona sırtıtıyorum, paketlediğı en sevdiğim tişrtlerden birini çıkartıyorum - bu da beni şaşırtıyor. "Bunun en sevdiğim tişrtlerimden biri olduğunu nereden bildin?" Ben soruyorum. "Yoksa sadece şanslı bir tahmin mi, yoksa Mavis'ten toplanmana yardım etmesini mi istedin?"

"Ben... şey, tüm kıyafetlerin arasında bunlar en yumuşağı gibi görünüyordu, biliyor musun? Daha yıpranmışlardı..."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, yeni karımın çok zeki ve anlayışlı olduğunu fark ediyorum. Elimde gömlekle ona doğru dönüyorum. "İç çamaşırını çıkar," diye emrediyorum, gömleği ona doğru tutarken gülümsüyorum. Gözlerimi kaçırmayı planlamıştım ama gömleği benden aldı.

Başının üzerinden çekip vücudundan aşağıya doğru kaydırmasını hayranlıkla izliyorum. Vücudundan aşağı inerken havlu yere düşüyor. Benden saklamakta ısrar ettiği şeyi görebilmek umuduyla yakından bakıyorum; *öyle bir şansım* yok. Kollarını dışarı çıkarmıyor ama yavaşça sütyenini çözmeye başlıyor, bırakıyor ve sonra ben bacaklarından başka bir şey görmeden külotunu çıkarıyor. Sonunda kollarını içeri kaydırıyor ve ben neredeyse onun bu küçük numarasını alkışlamak istiyorum.

"Görünüşe göre karımın bazı gizli yetenekleri var," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Islak giysileri alıp duş askısına asıyorum. Gülüyor, küçük numarasıyla beni hazırlıksız yakaladığını fark ediyor.

Eğilip çantayı karıştırıyor ve içinde diş fırçası ve diş macunu olan kilitli bir poşet çıkarıyor. "Önce ben," diye anons ediyor. Ben ana odaya geri dönerken yanımdan koşarak geçiyor.

Onun gidişini izlerken, boyumdan büyük bir işe kalkışmış olmanın yabancı hissi kaplıyor içimi. Öylece durup Belle'i izliyorum. Birden karımı bu kadar çok istemeyi beklemediğimi fark ediyorum. Onun özel biri olmasını planlamamıştım.

Belle ile ilk kez babasını ararken karşılaştığımda, sadece duruşundan bile onun sandığından daha güzel olduğunu anlamıştım. Konuştuğunda, ondan yayılan masumiyet beni hazırlıksız yakaladı.

Belle'i istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ve muhtemelen ona karşı tepkimi keşfetmek için geri dönerdim. Yine de saçmalıklar oldu ve ben her şeyi olurluna bıraktım. Belle'i babasına ait bir borcu ödemek için kullanmayı düşünmüştüm. Yine de bu gece, onun hayatımı tüketen bok fırtınasından ayrı olduğunu fark etmem için bana bir şans verdi. Beni sürekli şaşırtıyor.

"Sıra sende," dedi ve dışarı çıktı. Banyoya girdim, hala sersemlemiştim. -Dişlerimi fırçalarken kafam karıştı. Aynaya bakıyorum ama yansımamı tam olarak göremiyorum. Daha çok düşüncelerime odaklanmış durumdayım. Bunu hiç beklemiyordum. İçimden Belle'e açılmak ve onunla konuşmak geliyor. Onunla evlenmem, vücudunu kullanmam ve onu kendimden uzak tutmam gerekiyordu. Bunun yerine, kendimi daha fazlasını isterken buluyorum. O özür dilemeden kendini benimle paylaşıyor

ne zaman konuşsa. Benimle ilgilenmeye çalışmasını hiç beklemiyordum. Bugün benim için yemek yapması beni kesinlikle hazırlıksız yakaladı. Sonra, genel olarak bütün bu gece var. Babama torpil yaptırdı ama hepsinin Belle'den geldiğine hiç şüphem yok.

Geri döndüğümde onu çoktan yatağında gördüm. Arkasına geçiyorum ve kaşıklaşana kadar onun gür bedenini kendime doğru çekiyorum. O bana yaslanmışken burada uzanmak harika hissettiriyor. Bırakın zevk almayı, daha önce biriyle ne zaman kaşıklaştığımı bile hatırlamıyorum. Yatağıma asla kadın getirmemek gibi bir kuralım var, böylece işim bittiğinde giderim. Belle farklı çünkü o benim karım, ama onu yakınımda tutma, ona dokunma -hatta görünüşe göre sarılma- ihtiyacım tamamen yabancı.

Yine de bu gerçekleri değiştirmiyor. Belle'in yumuşak vücudu sanki benim için yaratılmış gibi sert vücudumla birleşiyor. Bu *doğru* hissettiriyor. Boynunu öpüyorum, kulağına fısıldamaktan kendimi alamıyorum. "Harika bir gece için teşekkür ederim, Belle." Vücudunda dolaşan küçük ürpertiye hissediyorum. Kıçı da sert sikime doğru bastırıyor. Gülümsüyorum, bana bu kadar kolay tepki vermesini seviyorum.

"Sana teşekkür etmesi gereken benim, Killian. Yani, sen bana- şey... bilirsin işte," diye kekeliyor. Boynunun arkasını tekrar öperken dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor. "Yani senin için hiçbir şey yapmadım," diye ekliyor, orgazm diyemediği için el yordamıyla. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ve sen de hiçbir şey almadın."

Onu çeviriyorum, böylece altımda yatarken yüzünü görebiliyorum. "İnan bana, paylaştıklarımızdan ben de en az senin kadar çok şey aldım bebeğim. Yakında daha fazlasına sahip olacağım."

Öpmek için eğildiğimde gözleri şaşkınlıkla dönerken sözlerimi yutuyor. Onu.

O gerçekten mükemmel.

BÖLÜM 30

BELLE

Yalnız olduğumu hissederek yavaşça uyanıyorum. Uykunun kenarlarından sıyrılmam birkaç dakikamı alıyor. Killian'ın çoktan giyinmiş, hapishane kazağını giymiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrayarak odayı tarıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, hiç hoşuma gitmiyor. *Killian'ı o parlak turuncunun içinde görmek canımı acıtıyor.* Ona hiç yakışmıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor ayakkabılarını giyerken. Yüzüme bakıyor ve hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Dün gece hiçbir yerde bulunmayan soğuk maskesini takmış.

"Keşke geri dönmek zorunda olmasaydın. Keşke bugün benimle çıkıp güzel evine geri dönebilseydin," diye fısıldıyorum, kalbim acıyor.

Yorganı çeneme kadar çekmiş, göğsümdeki ezici ağrıdan kurtulmaya çalışırken dışarı bakıyorum.

"Peki ya eve, güzel karıma gitmeye ne dersin?" diye sorarak beni kızartıyor. Benim güzel olduğumu düşünüyor. Ona inanmıyorum ama bunu söylediğini duymak da umurumda değil.

"Ben... Ben sadece seninle evde olmak istiyorum. Gerçekten veda etmek istemiyorum," diye kekeleyorum o bana bakarken. Bakışları göğsüme yapışmış gibi hissediyorum, söylenmemiş ve yoğun bir şey kalbimi tutuyor. O ukala, korkutucu gülümsemesini görmek istiyorum ama o ciddi. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Yine yapıyorsun...."

"Ne?" diye soruyor, gözlerini kırıştırarak ve bana olan hakimiyetini kırarak. Sadece bana bakarak bile bana neler yapabileceğinin farkında olduğundan şüpheliyim.

"Bana kötü şeyler düşünüyor muşsun gibi bakıyorsun."

Seksi ve kötü şeyler de düşünmüyor. Kötü düşüncelerle dolu. Gözlerinde dönen karanlığı görebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Fena değil, sadece kafa karıştırıcı." Kafası mı karışık? Kontrolü seven adamın mı? Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra nasıl olur da kafası karışmış hisseder?

"Kafanızı karıştırmak istememiştim."

"İlginç," diye yanıtıyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu daha fazla sorgulayamadan başını sallıyor. "Tamam, karıcığım. Bu

Neredeyse gardiyanların dönme vakti geldi. Kalkman gerekiyor. Onlar geldiğinde giyinik olmanı istiyorum."

"Yapabilirim-"

"Ben çıkarıldıktan sonra burada üstünü değiştirmeni istemiyorum Belle. Seni şu anki halinle görmelerini istemiyorum. Bu sadece bana ait. Sadece benim görebileceğim bir şey." Sesindeki sahiplenici dokunuş üzerimde kayıyor ve dizlerimi güçsüzleştiriyor. Uyluklarımın iç kısmındaki ıslaklığı hissedebiliyorum ve sözlerinin yansımaları klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Birlikte aldığımız duşun anıları zihnime hücum ediyor ve beni onun dokunuşuna hasret bırakıyor.

Ben doğrulup dudaklarımı onun şehvetli sözleri karşısında yalarken örtüler kayıp gidiyor. Bana ne yaptığını, gözlerini üzerimde gezdirirken bedenimin nasıl tepki verdiğini gözden kaçırmıyor. Sivrilene meme uçlarım giydiğim gömleğin pamuğuna baskı yapıyor. O beni izlerken kızarıyorum ve kendimi saklamaya çalışıyorum.

"Gidip üstümü değiştireyim," diye fısıldıyorum, yataktan kalkıp gece çantamdan temiz kıyafetlerimi çıkarıyorum.

"Önce beni öp," diyor. Baskın bir hırıltı bu. Kıyafetleri yere bırakıyorum, ona doğru yürüyorum ve hiç düşünmeden yapıyorum. Dudaklarını dudaklarımda istiyorum. Onu öpmek istiyorum. *Hatta bundan daha fazlasını istiyorum.*

Ona doğru eğiliyorum, alt dudağımı okşarken onu sertçe öpüyorum ve dili eski bir Viking savaşçısı gibi ağzımı ele geçirip yağmalarken ağzının içinde nefes nefese kalıyorum. Ayrıldığıımızda nefes alış verişim çılgınca düzensizleşiyor.

"Sana dokunursam ıslanır mısın?" diye soruyor sessizce, sesi boğuk.

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Nefesimi zor tutuyorum. Ona yalan söyleyebilirdim ama doğru olmadığını bilirdi. Zaten bunu yapmak istemiyorum. Ben yalancı değilim ve benim için *her şey* demek olabileceğini düşündüğüm bir adamla başlamak istemiyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum, bakışlarını karşılıyorum ve ona cevap vermekte tereddüt etmediğim için bir şaşkınlık pırıltısı yakalıyorum. Yanaklarımdaki allık daha da kızarıırken elini uzatıyor.

"Bana göstermen için sana meydan okuyorum."

"Sana göstermek mi?" Bunu yapacak kadar cesur olup olmadığımı merak ederek ciyaklıyorum.

Bu.

"Göster bana," diye tekrarlıyor, sesi çakıllı ve aç.

Sinirle yutkunuyorum. Sonra, kendimi ikinci kez tahmin edemedim, onun Elimi -hâlâ benimkiyle birleşik- bacaklarımın arasına götürüyorum. Dudaklarımı yalıyorum,

Yeni bir ihtiyaç fışkırması, parmaklarımızın yanı sıra amımın dudaklarını da kaplayarak kayarken sinirlerle dolu.

"Tanrım, sırlsıklam olmuşsun," diye inliyor. Parmakları dudaklarımın arasından kayarak zonklayan klitorisimin üzerinde geziniyor ve dizlerimin bağının özölmesine neden oluyor. Dokunuşuyla titriyorum ama güzel yüzünden başka bir yere bakmayı reddediyorum.

Elini bırakıyorum, parmakları içimde kayarken omuzlarına tutunuyorum, klitorisime sürünürken parmaklarını kaplayacak kadar. Dün gece, olduğu kadar samimi değilmiş gibi davranabilirdim. Yani, külotum her zaman yerindeydi. şimdi, ona karşı tamamen çıplak durumdayım ve aramızdaki çekim çok şiddetli.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. Parmaklarını klitorisime sürtmeye devam ederken, zonklayan düğmeye doğru bastırırken ondan çekinmiyorum. Zevk içimden geçerken haykırmamak için elimden geleni yaparak dudağımı ısıtıyorum. Bir nefes alıyorum, içime çekiyorum ve orgazmım arttıkça vücudumda titremesine izin veriyorum. Bedenim hafif hissediyor ama içimdeki duygu ağır, neredeyse beni Killian'a kabul etmek istemediğim şekillerde bağlayan bir çapa gibi - en azından şu anda. Bana dokunurken beni izlemesinde yasak ve seksi bir şey var.

"Killian," diye inliyorum orgazmımın başladığını hissettiğimde ve onun içime çökmesine izin vererek kenardan düşmeye başlıyorum. Bacaklarım güçsüzleşmeye başlıyor ama o beni dik tutuyor, beni öpüyor, iniltilerimi ağzına alıyor. Öpüşü a ve yoğun, sanki hayatta kalmak için kullandığı hava benmişim gibi.

Tüm öpüşmelerimiz a ve yoğundu, ama bu seferki daha da yoğun, çünkü dili benimkiyle çarpışıyor. Sanki sadece bedenimi değil, ruhumu da ele geçiriyormuş gibi hissediyorum.

Öpücükten uzaklaşıyorum, dudaklarıma dokunurken duygularım yüzeye çok yakın. Kullandığı zedeleyici güç yüzünden hassaslaşmışlar ama bu hoşuma gidiyor. Killian elini bacaklarımın arasından çekiyor ve parmaklarını yalayarak temizlemesini izlerken nefesim kesiliyor. İçimde yuvarlanan zevk neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetiyor.

"Killian, hücrene dönme vakti geldi," diye bağıran bir gardiyanın yumruğunu kapıya vurduğunu duyuyorum.

"Sakın o kapıyı açma! Bir dakika içinde hazır olacağım," diye homurdanıyor Killian.

Sesinin sertliği beni şaşırtıyor. Gözlerini benden ayırmıyor. Bakışları bir sahiplik damgası gibi.

"Killian-"

"Onlar gelmeden giyin."

Atılmış kıyafetlerimi toplayıp banyoya doğru yola çıkıyorum. İçimde farklı duygular savaşıırken giyinmek için acele ediyorum. Bulutların üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettirecek kadar yüksek zevk ve mutluluktan, kemiklerime sızan bu umutsuzluğa geçtim çünkü artık bitti.

Killian'ın hazır olduğunu bağırdığını duyduğumda aceleyle pantolonumu giyip banyonun kapısını açıyorum.

Birdenbire gözlerimi yakan yaşlarla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Buraya gel bebeğim," diyor nazikçe. Gözyaşlarımı görmüş olmalı çünkü yüzündeki ifade yumuşuyor.

Muhafız tekrar, "Killian, gitmemiz gerek," diyor.

"Bana veda öpücüğü ver Belle," diye emrediyor. Üzgün olduğumda bile, egemenliği beni sarmış gibi hissediyorum ve söylediği her şeye boyun eğmek istiyorum. Sanki bu onunla paylaşacağım son öpücük olacakmış gibi onu iştahla öpüyorum. Ayrıca bunu düşmeye çalışan gözyaşlarımla savaşıırken yapıyorum.

"Yakında evde olacağım," diye söz veriyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum çünkü konuşursam ağlamaya başlayabilirim. Ona gülümsemeye çalışıyorum ama gülümsemem titriyor, bu yüzden saklamak için dudaklarımı büzüyorum.

Aynı yoğun karanlıkla bana bakıyor, başını sallayıp kendi kendine mırıldanmadan önce bir dakika boyunca beni izliyor: "Boyumdan büyük işlere kalkıştım."

Ne demek istediğini bilmiyorum ama bunu merak edemeyecek kadar acı çekiyorum. Onu göturmelerini izlerken sanki ölüyormuşum gibi hissediyorum.

BÖLÜM 31

KILLIAN

Kendimi neyin içine soktum ben?

Beni pazar gününe kadar on kez kazıklayan bir adamın kızıyla evlendim ve yine de burada oturup her düşüncemi onun tüketmesini izliyorum. Bana dışarıda onunla birlikte olmamı istediğini itiraf ettiğinde, bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Onu karım yapmanın bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim. Ona değer vermeye başladım. Bu da ne demek oluyor? Ona aşk yapmadığımı söyledim. Yalan söylemedim. Yine de ondaki bir şey, yıllarca inşa ettiğim duvarların altına dalıyor.

Belle'le ilgili olan şey, onun masum olması. Onda hiç kurnazlık yok. O yaşlı adamla bunu nasıl başardı, hiçbir fikrim yok. Ama bu doğru. *Tamamen doğru.* Yani korunmaya ihtiyacı var ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım. O artık bana ait. O benim. Daha önce hiç bir kadını sahiplenmek istememişim. *Ama ona sahibim.*

Annem öldüğünden beri hiç kimseye karşı korumacı hissetmedim. Onun ölümünden beri hayatımda hiçbir şey önemli olmadı. Endişelenecek tek kişi bendim. Artık bu değişti. Görünüşe göre Belle her şeyi değiştirdi.

Saatten emin değilim ama bir gardiyan hücreme doğru yürüyüp beni alarma geçirdiğinde saatin gece yarısını çoktan geçtiğini biliyorum. Gece yarısı gardiyanlar parmaklıkların arasından ışık tutarak mahkumları kontrol ediyor. Saatimi buna göre ayarlayabiliyorum. Gerçi şimdi yaklaşan biri normal değil. Kapıya rahatça yaklaşıyorum, neler olduğunu görmek için bekliyorum. Konuşmuyor, onun yerine bana bir cep telefonu uzatıyor. Gözümü gardiyandan ayırmadan kulağıma götürüyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, boğazım biraz boğuk. Uykuya ihtiyacım var ama bu yerde uyumak kolay değil.

"Killian, benim," diye Ryan'ın sesi geliyor telefondan. Hissettiğim hayal kırıklığını görmezden geliyorum çünkü arayan Belle değil. O olabileceğini düşünmemiştim ama umut etmişim. Silkeleniyorum ve Ryan'a konsantre oluyorum. Bir yanımda bunun geç bir arama olmasını umuyor çünkü bana söyleyecek bir şeyi var.

"Bu iyi haberlerin olduğu anlamına mı geliyor?" Sonunda sordum.

"Söz veriyorum, hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Küçükken bana hiç söz verdiğini hatırlamıyorum. Bir yanım ben büyürken yaptığı ve yapmadığı her şey için onu lanetlemek istiyor ama bu noktada elimdeki tek şans o. Verdiği sözü şimdilik kabul etmek zorundayım ve umarım yerine getirir.

"Bu boku aceleye getirmelisin," diye homurdanıyorum, "Beklemekten bıktım." Hücrem her geçen gün küçülüyor. Özgürlüğün nasıl bir şey olduğuna dair küçük bir tat aldım. Hayal ettiğimden çok daha tatlı bir tadı vardı çünkü Belle oradaydı. Geri dönmem gereken bir hayatım var. Daha önce hiç sahip olmadığım bir hayat ve onu bir sonraki nefesim gibi arzuluyorum.

"Gster inan ister inanma, ben de senin çıkmanı istiyorum. Belle'in sana ihtiyacı var," diyor Ryan usulca. Neden umursadığından bile emin değilim.

"Senin amacın ne Ryan? Neden Belle'e ısınıyorsun?"

"Öyle bir şey değil. O sadece yaşlı bir adamı kabul etti ve yalnızlığımı hafifletmeme yardımcı oldu."

"Başka birini bul, yaşlı adam. Belle bana ait." Sesim buz gibi çıkıyor, cesur bir tehdit. Verdiğim tepkiye ben bile şaşırdım.

"Kahretsin, Killian. Öyle bir şey değil. Ben artık yaşlı bir adamım. Kimsem yok. Ailem yok -beni sevmeyen bir oğul dışında. Hayatım bomboş. Yutmak için çok acı bir hap."

"Seçiminizi yaptınız." İfademde yanlış bir şey yok. Bu beni bir piç yapıyor ama yine de ona geçmişî hatırlatıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? En çok acı veren şey, kendimden başka suçlayacak kimsenin olmaması. Tanrı'nın dürüst gerçeğı şu ki, geriye dönebilseydim, yine de farklı bir seçim yapamazdım. Seni ve anneni kendim olarak sahiplenseydim, Orla'nın güçlü ailesinin canı cehenneme deseydim, herkesin ölüm fermanını imzalamış olurdu. Sen de bu hayattasın. Yanlış insanları kızdırırsan ne olacağını biliyorsun. Yaptığım şeyi yaptım çünkü ikinizi de koruyabilmemin tek yolu buydu."

"Bratva," diye mırıldandım.

"Evet. Ne kadar güçlü olduklarını biliyorsun. Bu bir felaket olurdu. Hayatlarınızı riske atamazdım. Bu çok tehlikeliydi. Annenizi bulmayı hiç istemedim. Hatta uzak durmaya çalıştım ama yapamadım. İçime girdi ve *gitmesine* izin veremezdim, ikinizin de gitmesine. Öyle görünmediğini biliyorum ama yapmam gerekeni yaptım. Bunun için benden nefret edebilirsin, ama pişmanlık duymadığımdan bir an bile şüphe etme, Killian. Her gün onlarla yaşıyorum."

Bunu sindirmeye çalışırken bir an duruyorum. Sanırım annemin çektiği acılar yüzünden o kadar öfkeliydim ki Ryan "ın gözünden hiç göremedim. Bu bazı şeyleri değiştiriyor ama şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Düğüncelerimi bir kenara itiyorum, onlarla daha sonra ilgilenmeyi seçiyorum. Şimdilik hiçbir şey söylemiyorum ve sessizliğin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Ryan bana bir dakika izin verdi ve sonra beni başka bir yere itti. yol.

"Belle eve ağlayarak geldi, Killian. Bana acele etmem gerektiğini söyledi. Seni oradan çıkarmak için. Tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğuna üzölüyor. Görünüşe göre karın seninle ilgilenmeye geliyor, Killian."

Kıvranıyorum çünkü sözleri beni rahatsız ediyor. Neden rahatsız olduğumdan emin değilim.

"Öyle, ama artık onun yeri orası. O benim karım."

"Karın hakkında ne hissediyorsun?" Ryan cesurca soruyor. Neden sorduğunu anlayamıyorum. *O kim oluyor da bunu merak ediyor? Sorusu beni tamamen susturuyor.* Bana bunu sormaya hakkı yok.

Özellikle de tarihimizle.

"Annemin sevdiği adam tarafından gördüğü muamelenin aksine ona ben bakacağım." Cevap almaya gerek duymadan telefonu kapattım.

BÖLÜM 32

BELLE

Dükkânı süpürürken iç çekiyorum. Kocamı gerçekten özlemem dışında hayat normale döndü. Bugünün Cuma olmasına sevinmemin en büyük nedeni de bu. Yarın Killian'ı göreceğim ve bunun mutluluğu tarif edilemez. Keşke geceyi yine onunla geçirebilseydim ama en azından birbirimizi görebileceğiz. Bununla yetinmek zorundayım.

"Hey, Belle, ben de çıkmak üzereydim. İyi misin?" Denise çantasını omzuna atarak soruyor.

"Evet, böyle iyiyim. Temizliği bitirip buradan gideceğim."

Kapıdan çıkmadan önce el sallayarak, "Yarın konuşuruz," diyor. Dakikalar ilerledikçe Killian'ı göreceğim için daha da heyecanlanıyorum. Onu orada görmek ve ayrılmak zorunda kalmak canımı acıtacak olsa da, ona dokunabileceğim. Telefonlar her zaman izlendiğinden, gerçekten aramıyor ve onun sesinin basit zevkinden bile yoksun olmak cehennem gibi.

Ryan'ı onu daha erken çıkarması için rahatsız ediyordum. Elinden geleni yaptığına dair bana güvence veriyor ama çaresiz hissetmeye başlıyorum. Onun kollarında yattıktan sonra evdeki yatak çok boş geliyor. *Ev*. Killian'ın evi tam olarak bu hale geldi. Büyük ihtimalle sahip olduğum ilk ev.

Orayı temizlemek için arka odaya geçiyorum. Bugün kullanılan bulaşıkları ve eşyaları toplayıp kollarımın arasına alıyorum. Onları küçük lavaboya götürürken ön kapıdan birinin geldiğini gösteren zil sesi duyuyorum. Denise gittikten sonra kapıyı kilitlemem gerektiğini bilerek bir küfür mırıldandım. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki bunu aklıma bile getirmemiştim.

"Üzgünüm ama kapalıyız ve bu saatte gelenleri kabul etmiyoruz," diye sesleniyorum, gitmelerini umarak. Bazı müşteriler kapanış saatini ya da dolu bir programı anlamıyor.

"Sorun değil. Burada olma nedenim bu değil," diye sesleniyor bir erkek sesi. Tüylerim diken diken oldu. Elimizde yeterli miktarda nakit bulundurmuyoruz.

soyulmak. Ben bir aptalım. Şimdi burada bir yabancıyla birlikteyim.

Ben tepki vermeden, bu odayı dükkânın önünden ayıran perde açıldı. Adam içeri adım atıyor ve küçük oda daha da küçülüyor. Hemen ön tarafa geçecektim ama bakışlarımı şu anda beni sıkıştıran adamdan ayırdığımda, kapıda duran ve kapıyı kapatan başka bir adam olduğunu fark ediyorum.

Saçmalık.

"Kimsin sen?" diye sordum. Cevaplarından hoşlanmayacağıma dair bir his var içimde.

"İsimlerimizi tanımazsınız ama teyzemizden bir mesaj getirdik," diyor içlerinden biri. Hafif bir aksanı var ama çıkaramıyorum - tabii kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, o yüzden şu anda bir şey anlamak zor. Paniğimi kontrol etmeye çalışmakla meşgulüm.

Tezgâha doğru bir adım atıyorum ve onu alıyorum. Bacaklarım güçsüzmüş gibi yapıyorum -gerçi güçsüz olmamaları mucize. Korkum yüzünden kendimi tutuyormuşum gibi davranıyorum. Korkuyorum ama korkuma yenik düşmek yerine, E-Z'nin ben açmadan önce kurduğu alarm düğmesine basıyorum.

Aslında bu konuda tartışmıştık. E-Z güvenliğim için gerekli olduğu konusunda ısrar etti. Ben ise zaten standart donanımımız olduğu için bunun çok fazla olduğunu düşündüm.

Tamamen yanıldığım ortaya çıktı.

"Ne teyzesi?" diye sordum. Herhangi biri olabilir. Bu iki adamı hayatımda hiç görmedim.

Diğer adam sırtıyor, "Orla O' Leary." Nefesimi dengede tutmaya çalışırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Panik yapmanın şu anda bana bir faydası yok.

"Onu tanımadığım halde bana nasıl bir mesajı olabilir ki?"

Bunu söylemek yanlış olabilirdi. Adamlardan birinin bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim çünkü bana doğru tehditkâr bir adım atıyor, yüzü saklamaya çalışmadığı öfkeyle dolu. Zaten tezgâha doğru bastırılmış durumdayım. Dönüp arka kapıya doğru koşmazsam kapana kısıldım demektir. Nedense onlara sırtımı dönmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Avuçlarım terden kayganlaşırken, bir plan yapmak için çırpınırken panik beni ele geçirmeye çalışıyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Hayatım boyunca tekinsiz bir mahallede yaşadım ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

"Onu tanıyorsun," diye gülüyor ikisinden en uzun olanı. Görünüşlerinin neredeyse aynı olduğunu fark ettim. İkisinin de simsiyah saçları var, o kadar koyu ki

Işık zaman zaman mor görünmesine neden oluyor. Gözleri de bir o kadar siyah ve sanırım onları en korkunç gösteren şey de bu. Sanki ruhsuz ve boşlarmış gibi. Killian'ın gözleri de karanlık ama titreşimli. Bana çikolatayı hatırlatıyorlar, sıcaklık dolu.

Görünüşlerine uygun koyu renk takım elbiseler giyen bu ikilide kesinlikle sıcak bir şeyler yok ve profesyonel futbolda oynamış tüm defans oyuncularından daha iri olduklarına eminim. Adamın kahkahasından irkildim. Hayal görüyor olabilirim ama her sesteki kötülük damlıyor gibi. "Şimdi Orla'nın ailesini yok etmeye çalıştığını için Killian'dan intikam alma zamanı."

"Bratva'ya bulaşamazsın. Ryan ve Killian O'Leary bunu unutmuşa benziyor." Bana doğru gelirken diğeri de aynı şeyi söylüyor.

Biri beni yakalayacakmış gibi yaklaştı. Elinde bir silah vardı. Hiç düşünmeden bacaklarının arasına bir tekme atıyorum ve acı içinde homurdanırken onu yere düşürüyorum. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, diğeri beni gafil avladı ve yüzüme yumruk atarak başımı acı içinde geriye savurdu. Bir dakika boyunca sallanıyorum. Yere düşerken dünya kararmaya başlıyor, düşerken başımı tezgâha çarpıyorum. Kaburgalarım defalarca tekme atıp ciğerlerimdeki havayı acı dolu bir iniltiyle dışarı gönderirken içgüdüsel olarak kendimi korumaya çalışıyorum.

"Daha önce sadece ölecektiniz. Şimdi ise ölümünün acı verici olmasını sağladın" diyor. Gözlerimi zorla açıyorum ve tekmelediğim adamın hâlâ yerde, düşürdüğü silahını almak için hareket ettiğini görüyorum. Killian'ın bana gülümsediği bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Onunla daha fazla zaman geçiremeyeceğim için üzülüyorum ama bundan daha fazlası var.

Killian kendini suçlayacak. Bunu sorgulamama bile gerek yok. Sadece suçlayacağını biliyorum. Bu daha da acı veriyor çünkü *onun* yanında olmak istiyorum. Nefesim kesiliyor, E-Z'nin saldırganların arkasından odaya girdiğini gördüğümde düşüncelerim buraya ve şimdiye kayıyor. Sanki zaman yavaşlamış gibi hissediyorum. E-Z'nin beni tekrar tekmelemek üzere olan adama silah doğrultmasını izliyorum. Bir silah sesi duyunca çılgın atıyorum. Bir an için adamın beni mi yoksa E-Z'yi mi vurduğundan emin olamıyorum. Sonra, şaşkınlığın saldırganın yüzüne çarptığını ve yere düştüğünü, neredeyse üzerime yığıldığını izliyorum. Yolundan çekilmek için mücadele ederken acıdan ağlıyorum. Sonunda yuvarlanıyorum, vücudumda dolaşan yakıcı acının anında farkına varıyorum. Diğer adam bağırıyor. Tam o ana kadar, sonunda ayağa kalktığını fark etmemiştim. Hâlâ yerde duran silahına uzanışımı dehşet içinde izliyorum. E-Z ondan daha hızlı davranıp silahı tekmeleyerek uzaklaştırıyor.

"Kardeşine katılmak istemiyorsan, bunu yapmazdım, Sergei."

E-Z'nin sesi, az önce bir adamı vurup öldüren biri için son derece sakin. Öfkeli ve görünüşe göre adamları tanıyor. Silahını adamın kafasına doğrultmuş.

"Demetri'yi öldürdüğün için ölü bir adamsın. Bratva senin kelleni alacak."

Adam gülümsüyor. Az önce kardeşinin ölümünü izledi ve *gülümsüyor*.

"Asla bilemeyecekler," diye omuz silkiyor E-Z.

Adam bir an orada oturmuş silahın namlusuna bakıyor, bir an sonra da silahına davranıyor. E-Z tereddüt etmiyor ve onu vuruyor. Adam yere yığılıyor ve E-Z yanına koşuyor. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Beni kollarının arasına alıyor, yaralarımın sakınarak dikkatlice tutuyor. Hıçkırıklarımla boğuşmak acı veriyor ama ben daha çok adamların söyledikleri için endişeleniyorum.

"R-Ryan'ı aramalısın... Kill-Killian'ın başı dertte," diye mırıldanıyorum, akmaya devam eden gözyaşlarımı siliyorum. "Orla onları intikam için gönderdi."

"Şşş..." diye mırıldandı. "Sorun yok." E-Z beni nazikçe sallıyor. Bilmiyorum. Şoktayım ama yaprak gibi titriyorum. Buna yol açan her anın görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor. E-Z'nin Killian'ı aramasını istiyorum. Bir şey olmadan önce ona söylemeli.

"Beni dinleyin! Lütfen dinleyin! Killian ve Ryan'a da zarar verecekler," diye yalvarıyorum. Yüzündeki anlayışı ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin parıltısını görebiliyorum. Öksürüyorum, yan tarafıma ve mideme keskin ağrılar gönderiyor ve beni acı içinde inletiyor.

"Söz veriyorum Belle, onlara söyleyeceğim ama seni hastaneye götürdükten sonra," diyor E-Z, başımı çevirip ona baktığımda kaşları endişeyle çatılıyor ve yüzümün darbe alan tarafına bakıyor.

"Ben iyiyim, E-Z. Lütfen sadece Killian'a yardım et."

"Eğer sana bir şey olmasına izin verirsem, Killian beni asla affetmez," diyor usulca, "Zaten buraya girebildikleri için çok kızacak. Seni hastaneye götürüyorum. Sığ nefes alıp vermene bakılırsa kaburganın kırıldığından eminim."

Tartışmıyorum. Bu yanımdaki ağrıyı açıklıyor. Doğrılmaya çalışıyorum ve bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdiğinde anında pişman oluyorum. Acı arkamda patlıyor

Gözlerim. Başım bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyorum. E-Z beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp cipe götürüyor.

Beni ön koltuğa bırakırken "Lütfen dükkânı kilitle," diye fısıldıyorum. Dükkânım için endişeleniyorum çünkü içeride iki ceset var. E-Z koltuğumu arkaya yaslarken başını sallıyor. Cep telefonuyla konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini duyamıyorum. Yine de aradığının Ryan ya da Killian olmadığından eminim. Karanlık görüş alanıma girmeye başlıyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim. Killian'ı bulması için onu tekrar teşvik etmek istiyorum. Sesimi duyuramıyorum. Sonunda karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Çok geç olmadan E-Z'nin Killian'ı koruması için dua ediyorum.

BÖLÜM 33

KILLIAN

Sonunda cumartesi günü. Gardiyan beni ondan uzaklaştırdığından beri Belle'i görmek istiyordum. O lanet dairede kalmaktan mutlu olurdum.

-Hayatımın geri kalanı için bir saklama kabı. Sadece onu yanımda istiyorum.

Belle bana ne yaptı böyle?

Odaya girdiğimde karım yerine E-Z'nin oturduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Yüzünde pişmanlık ifadesiyle bana bakıyor ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. Uzun zamandır donmuş olduğunu düşündüğüm kalbim karnıma çarpıyor.

"Neden buradasın?" Hayal kırıklığımanın sesime yansımaları engellemeye çalışarak soruyorum. "Belle geceyi benimle geçirdikten sonra bir mahkûmla evli olmanın o kadar da iyi bir şey olmadığına mı karar verdi?" Mırıldanıyorum, sandalyeye oturuyorum ve ellerimi yumruk yapıp kucağıma koyuyorum. Onları E-Z'nin meraklı gözlerinden uzakta, masanın altına saklıyorum. Kadına karşı ne kadar yumuşadığımı bilmemesini tercih ederim.

Sözümü kesmeye çalışıyor ama ben onun yerine konuşuyorum. Bahanelerini duymak istemiyorum. "Duymak istemiyorum. Onu bulmanı ve ziyaret bitmeden buraya getirmeni istiyorum. O benim karım ve bu yüzden o güzel kışını park ettiğin sandalyeye oturtacak. Anlaşmamız bu."

"Çeneni kapatacak mısın?" E-Z tersledi. Bu beni bir an şaşırttı. Hemen çenemi kapattım. Bana ya da bir başkasına sesini yükselttiği pek görülmemiştir. Her zaman son derece soğukkanlı, sakın ve akli başındadır. Onu daha önce sadece bir kez böyle patlarken görmüştüm ve o da bir arkadaşının hayatı söz konusu olduğunda olmuştı. "Belle hastanede olduğu için burada değil. Yeğenleri dün gece geç saatlerde, o dükkânı kilitlenmeden önce dükkânına girmişler," diye sır veriyor.

Yüzü zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle gerilmişti. Bunu daha önce nasıl fark edemedim, hiçbir fikrim yok. Duyguları dalga dalga yayılıyor. Aynı öfke ışık hızıyla içime yayılırken kendi duygularımı dizginlemem bir dakikamı alıyor.

"Ve?" Hepsini isteyerek soruyorum.

"Sana ve Ryan'a bir mesaj iletmek için orada olduklarını söylediler. onu."

İçimi kaplayan korku çok büyük. Her şeyi kilitliyorum. Nefes alma zevkine bile izin vermiyorum. E-Z bunu görüyor. *Her şeyi görüyor*. Yüzündeki inançsızlığı görebiliyorum ve kendimi ele verdiğimden nefret ediyorum. Yine de bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Şimdi yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarım derimi deliyor. Daha önce hiç bu kadar yoğun ve her şeyi tüketen bir nefret hissetmemiştim. Boğazımı temizliyorum, hala kontrol için savaşıyorum. Ona nasıl yardım edebileceğime odaklanmalıyım, benim yüzümden başına bir şey gelmiş olmasının ne kadar gereksiz hissettirdiğine değil. Bu konuda bir şey yapamam ama intikamımı alabilirim.

"Ne yaptılar?" Bilmek istemediğim ama yine de her detaya ihtiyaç duyduğum için soruyorum.

"Üç kırık kaburga ve beyin sarsıntısı. Düşerken kafası tezgâha çarptı çünkü Dominic ona yumruk attı." E-Z'nin yüzü öfke dolu ama aynı zamanda pişmanlık da görüyorum. Ona ulaşmalarına izin verdiği için kendini suçlu hissediyor. Ona cehennemi yaşatabilirdim, ama yaraları ne kadar kötü olursa olsun, onun güvenliğinden E-Z'den başka biri sorumlu olsaydı, ölmüş olacağını biliyorum.

"Eski bira fabrikasında yapılmasını istiyorum. Ryan ve ikimiz dışında kimse bu işin içinde değil. Ryan beni buradan nasıl çıkaracağını bulmalı. Onu görmem gerek," diyorum. Bu pazarlığa açık değil. "Ve ben adaleti sağlamak için orada olana kadar kimse ikizlere dokunmayacak."

"Biri çoktan öldü. Üzgün olduğumu söyledim ama değilim. Diğerini vurduğum ama onu etkisiz hale getirecek kadarını yaptım. Yani şimdilik hayatta kalacak. Bunun için bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Tabii ki, muhtemelen acele etmen gerekecek. Yaralarından kötü bir enfeksiyon kapmış." E-Z bana olanları anlattıktan sonra biraz olsun rahatladı.

Sakiniz ve buna iş gibi yaklaşıyoruz ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Belle'i kendi gözlerimle görene kadar normal nefes alamayacağım.

"Onu kim tedavi etti? Bir sürü insanın bu işe karışmasını istemiyorum."

"Askerdeyken sıhhiyeciydim," diye omuz silkiyor E-Z, ben ona bakarken. Bunu nasıl bilmem? "Kimse bir şey bilmiyor. Adaleti sağlamak istediğini biliyorum ama bunu sessizce yapmalıyız. Kızgınsın, Killian. Ben de kızgınlam ama Bratva'yla topyekûn bir savaşa girmemize gerek yok."

Hiç kıpırdamadan oturup ona bakıyorum. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve hiçbir şey için söz veremem. Onlarla savaşmak istemiyorum ama Belle'in benimle olan ilişkisi yüzünden hastanede olduğunu bilmek

Kanım kaynıyor. Buradan defolup gitmeye hazırım. Daha önce kendimi kafeste hissettiğimi sanıyordum ama şimdi çok daha kötü. Ryan lanet bir sihirbaz gibi davranıp bazı numaralar yapmadığı sürece Belle'i korumamın hiçbir yolu yok. Bu gerçek şu anda yüzüme bariz bir şekilde tokat gibi çarpıyor.

BÖLÜM 34

BELLE

İki Gün Sonra

Boynumun arkasını öperken Killian'ın sıcak kollarına sarılıyorum ve bana bir daha asla incinmeyeceğimi fısıldıyor. Bilincin kenarları sızarak beni rüyamdan çekmeye çalışıyor ve beraberinde acı hissini getiriyor. Buna karşı koymaya çalışıyorum -uykuda kalmak istiyorum. Killian'la kalmak ve onun kolları beni sarıyormuş gibi yapmak istiyorum. Yine de acı çok ısrarcı.

Uyanmak için kendimi zorlamam hiç adil değil. Uyanmak yatağımda yalnız kalacağım anlamına geliyor - çok yalnız, boş bir yatak. Bütün ev boşmuş gibi geliyor ama değil.

Mavis burada ve E-Z kanepede uyumak için ısrar etti.

Yine de Killian olmadan o kadar yalnız hissediyorum ki tarif edemiyorum.

Rüya beni tekrar çağırırken bir iç çekiyorum. Killian'ın yumuşak öpücükleri beni geri çekmeye çalışıyor ve ben de bunu istiyorum. Kulağıma adımı fısıldarken, kolu etrafımda dolanırken ve parmakları karnımın yumuşak teninde gezinirken kendimi zevk almaya bırakıyorum. O kadar gerçek ki nefesinin sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Burası cennet.

Yavaşça sırt üstü dönüyorum ve isteksizce gözlerimi açıyorum. Killian'ın bana baktığını gördüğümde şaşkınlıkla çılgık atıyorum, kalbim boğazıma fırlıyor. Dudakları dudaklarımı yakalıyor ve çığlığını bastırıyor. Öpücüğü sıcak ve nazikti. Şokum geçtikten sonra, ona yerleşiyorum, ağzının talep ettiği her şeyi ona veriyorum - tüm bunlar tamamen uyanık olduğum ve beyin sarsıntısı geçiren insanların sahip olduğunu duyduğum bir tür koma rüyasına dalmadığım için dua ederken.

"Sen... gerçek misin?" Ayrıldığımızda dudaklarıma dokunarak fısıldıyorum. "Ben gerçeğim, Belle. *Bu* gerçek," diye fısıldıyor.

"Yatağımda mısın?" Hala inanmadığım için soruyorum.

"Ben buradayım. İyisin," diye mırıldanıyor kısa, yumuşak öpücükler

arasında. "Burada ne yapıyorsun?" Geri çekilerek soruyorum, hâlâ çaresizce

Tüm bunları hayal etmediğime eminim. Elimini saçlarında gezdiriyorum. Ona dokunmak, gerçek olduğundan emin olmak için çaresizce yanağını tutuyorum.

Gülümsediğinde

Bana bakıyor, sıcak teni avucumun içine baskı yapıyor, birden karnımdaki kelebeklerin yaralarımın acısından daha fazla farkına varıyorum.

"Ryan birkaç günlüğüne acil bir tahliye ayarladı. Yine de hâlâ ev hapsindeyim."

"Nasıl?" Nefes nefese kaldım.

"Çünkü saldırıya uğradın. Bir doktor senin prognozunu konusunda yaratıcı davrandıktan sonra hakimi ikna etti," diyor. Beni rahatlatmak istercesine gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Konuşurken yüzünü kaplayan koyu bir gölge de var. Bazen Killian bozuk para gibi oluyor. Onun sadece bir tarafını görebiliyorum. Beni korkutması gereken karanlık bir tarafı var. Killian'ın aynı zamanda acımasız, *yasadışı* bir işi yöneten bir adam olduğunu biliyorum. İnsanların öldüğü bir iş. Hiç sormayacağım ama eminim Killian bu ölümlerin bazılarında sorumludur. Bilmek istemiyorum. Bu beni kötü bir insan yapabilir ama bunu sorgulamayacağım. Orla'nın yeğenleri olduğu anlaşılan o adamlarla yüz yüze geldikten sonra gerçek kötülüğü gördüm ve bu Killian değil.

"Ryan'ın tüm bunları nasıl yaptığını anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Her şey ayarlandı ama bunun gerçekten bir önemi yok Belle. Önemli olan burada seninle olmam. Seninle ilgileneneğim," diyor yumuşak bir sesle.

"Siz ikiniz bunu benim için mi ayarladınız?" Sesimi huşu doldurarak soruyorum. Şaşkına döndüm. Hayatım boyunca, birinin yalnızca benim yararına kararlar almasını sağlayacak kadar önemsendiğimi hatırlamıyorum.

Killian'a kadar değil.

Bu işe girerken şeytanla bir anlaşma yaptığımı düşünmüştüm. Babam yanlış insanlara ihanet ettiği için bir şeyi kabul ediyordum. Ne bekleyeceğimi ya da hayatta kalıp kalamayacağımı gerçekten bilmiyordum. Ancak Killian bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı... *benim için iyi oldu.*

Beni bu eve taşımaktan, gardıroba, salona kadar her şeyi o yaptı. Ve burada benimle birlikte olabilmek ve yaralandığım için beni kontrol edebilmek için ipleri çekiyor. Kalbim göğsümde tekliyor. Onun sıcak, karanlık gözlerine bakıyorum ve göğsümde zevk patlıyor. Bunu sorgulamıyorum. Killian O'Leary'ye geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum anın tam olarak bu olduğunu biliyorum.

Ona söyleyemem tabii ki. Bir eş istemesinin nedenleri ve aşka ve bu tür duygulara nasıl inanmadığı hakkındaki konuşmamız

çoktan hafızama yerleşti. Her gün kendime Killian'ın bana ilişkimize neler katacağını ve sınırlarının neler olduğunu söylediğini hatırlatıyorum. Yine de burada bana sarılması, önemliymişim gibi dokunması bana umut veriyor.

Belki bir gün fikrini değiştirir.

"Benim yüzümden yaralandın. Elbette burada olacağım," diyor Killian ve elini yüzüme götürüp yanağımdaki ve gözümün etrafındaki çürüklere hafifçe dokunuyor. Eğiliyor ve öpüyor. "Çok özür dilerim, Belle."

"Özür dilemene gerek yok. Bunu sen yapmadın. İyi misin?" E-Z'nin her şeyi anlattığını umarak sordum.

"Hastaneye giden sendin Belle," diye karşılık veriyor, dudaklarında gözlerine ulaşan küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Cehennemi yaşadın ve yine de iyi olup olmadığımı soruyorsun. Nasıl bir kadınla evlendim ben?" diye soruyor başını sallayarak.

Karısı olmamdan hoşnutsuz görünmüyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Evlendiğin kişi olduğum için mutluyum," diye cevap veriyorum. Hiç sormamıştım,

Ama içten içe biliyorum ki Killian yaptığımız bu anlaşma için her türlü kadına yaklaşabilirdi. Elinde başka bir kadının olduğunu ilan eden bir yüzük olabileceği düşüncesi korkunç bir düşünce.

"İster inan ister inanma küçüğüm, ben de öyleyim. Yine de tüm bunların benim hatam olduğunu bilmelisin. Benim yüzümden incindin ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Sana daha iyi bakmalıydım. Korkmanı istemiyorum. Bunun bir daha asla başına gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Lütfen kendini suçlu hissetmeyi bırak, Killian. Bunu sen yapmadın."

Beni tekrar öpüyor ve neredeyse inleyeceğim. Son ziyaretle şimdi arasında sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Beni taburcu etmedikleri için Cumartesi günkü ziyareti kaçırmak zorunda kaldığımda perişan olmuşum. E-Z ve Ryan'ın görmesini umursamadan ağladım. Tekrar Killian'ın kollarında olmak istiyordum.

Tıpkı şimdiki gibi.

Ağrılığını bana vermemeye dikkat ederek nazikçe üzerime eğiliyor. Sonra, yüzümün ve yanağımın yan tarafında zar zor öpücüklerden oluşan bir yol açıyor. Boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru devam ediyor. Beni ateşe veriyormuş gibi hissettirecek kadar tenimi ısıtan bir yol yaratıyor. Çekiyor

Gömleğimi yukarı kaldırıyor, çürük kaburgalarıma nazık öpücükler konduruyor. O giderken parmaklarımı saçlarına doluyorum, Killian'ın dokunuşuna tekrar sahip olmanın tadını çıkarıyorum.

"Eğer rüya görüyorsam, uyanmak istemiyorum," diye fısıldıyorum. Bana bakana kadar yan tarafımdan karnıma doğru öperken dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyorum.

"Rüya görmüyorsun," diye nefes alıyor, yüzü benimkinin önüne gelene ve birbirimize bakana kadar aynı izi tekrar öpüyor.

"Benimle ne kadar kalacaksın?" diye sordum. Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Cevabı istiyorum ama yine de bilmiyorum.

"Henüz emin değilim. En az üç gün."

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Üç gün bir şey değil. Boğazımda acı veren bir yumru var. Kırıldığım için mi yoksa kocama aşık olduğumu yeni keşfettiğim için mi duygusalım bilmiyorum. İkisinin karışımı olduğundan şüpheleniyorum. Tek bildiğim, bencilce Killian'la daha fazla zaman geçirmek istediğim.

"Babamın sana kaybettirdikleri için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, daha yüksek sesle konuşsam sesimin kesileceğini biliyorum. Alnımdan öpmeden önce bir saniye bana bakıyor.

"Dur, Belle. Seni kim olduğun için aradığımı biliyorum, ama başka hiçbir şeye inanmıyorsan, lütfen *baban* gibi olmadığını bildiğime inan, ona hiç benzemiyorsun. Olanlar onun suçu, senin değil. Sen baban değilsin, tatlım. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Tıpkı Orla'nın yeğenlerini haydut olarak göndermesinden dolayı üzgün olmanızı gerektirecek bir şey olmadığı gibi."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz," diyor başını sallayarak. "Killian-"

"Kullanacağınız nefesi hak etmeyen insanlar hakkında konuşarak zaman kaybetmek mi istersiniz, yoksa kocanızla kahvaltı etmek mi?"

Burada onunla birlikte yaşayacağım onca şeyi neden düşünmedim? Üç kısa günlüğüne de olsa onu burada göreceğim. Onun evinde olacağız... birlikte.

"Kulağa cennet gibi geliyor."

BÖLÜM 35

BELLE

"Yüzündeki bu gülümseme de neyin nesi güzelim?" Killian kahvaltımızı bitirirken beni izleyerek soruyor.

Kendimden utanarak uzanıp yüzümdeki morlukların en kötüsüne dokunuyorum. "Şu anda beni tanımlamak için güzel kelimesini kullanacağımdan emin değilim, Killian-ya da aslında herhangi bir zamanda."

"Sen gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Belle O'Leary. Sakın aksini düşünmeye cüret etme." Evlilik ismini kullanması içimi ısıtıyor ve yüzümün kızarmasına neden olduğunu biliyorum. "Ne?" diye soruyor, belli ki yüzümde titreşen duyguyu görmüş.

"Bana O'Leary demen hoşuma gitti. Artık senin adını taşıdığım için mutluyum, Killian."

"Ben de seviyorum bebeğim," diye karşılık veriyor.

"Öyle mi?" Zorlukla nefes alabiliyormuşum gibi hissederek soruyorum. Gözleri parlıyor ve bu yüzündeki ifadeyle birleşince bana değer verdiğini düşünüyorum. Benim ona aşık olduğum gibi Killian'ın da bana aşık olması mümkün olabilir mi? *Bunu ummak çok mu fazla?*

"İstiyorum ama dikkatimi dağıtıyorsun. Bir dakika önce ne düşünüyordun?"

"Oh, sadece heyecanlıydım çünkü bir gün birlikte olacağız. Yani, evden çıkamayacağını varsayıyorum ama birlikte olacağız. İstersen Mavis'e bu akşam bize özel bir yemek hazırlamasını söyleyebilirim. Ya da herkesi gönderebiliriz ve sen ve ben biraz takılıp eski filmleri izleyebiliriz..." Çok fazla şey anlatmış olabileceğimden endişelenerek sözümü kesiyorum. İçten içe bu iki seçenekten ikincisini seçmesini umuyorum. Killian'la evde yalnız kalmak istiyorum - gerçi onunla televizyon seyretmek de istemiyorum. Killian'la onun yatağında, *bizim yatağımızda* olduğumuzu bilerek sevişmek istiyorum. Onun kollarında uyumak, onları bütün gece etrafımda hissetmek ve benden alınmayacaklarını bilerek uyanmak istiyorum - en azından hemen değil.

"Bu sabah ilgilenmem gereken bazı işler var, tatlım. Ryan gelecek. Ondan sonra, bütün akşam seninim."

"Yani, siz ofisinizde çalışabilirsiniz, ben de sizi rahatsız etmemeye özen gösteririm. İkiniz için her zaman yemek yapabilirim-"

"Biz burada olmayacağız, tatlım. Ama ben yokken burada korumalarınız olacak. Güvende olacaksın."

"Evden çıkmama izin var mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Belli bir mesafe içinde olabilirim," diyor belli belirsiz. Gözlerimin içine de bakmıyor, bu da bana hemen dürüst olmadığını düşündürüyor - en azından tamamen değil. Geçmesine izin vermeye karar veriyorum. Killian'ı seviyorum ama yaptığı işin ne anlama geldiğini bilmeden yaşamaya karar verdim. Onun kim olduğunu ya da Ryan O'Leary'nin oğlu olduğunu değiştiremem. Onun her şeyini sevmek zorundayım.

-Sadece sevmediğim kısımları değil. Doğrusu, sevdiğim kısımlar sevmediklerimden çok daha ağır basıyor.

"Ah," diye yanıtlıyorum sonunda, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Yakında döneceğime söz veriyorum," diye yemin ediyor ve ben de başımı sallıyorum. Tereddüt etmeye başladım. Belki de duyguları işin içinde değildir. Bunun onun için bir anlaşma olduğunu ve beni koruyacağını söylemişti, ama aşk yapmadı. Birden, boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissetmeye başladım. Benimle kalması için ona yalvaramam. Bu muhtemelen onu üzecektir ve neden yalvaracağımı bile bilmiyorum. Umutsuzca muhtaç olduğum ve o buradayken tüm zamanını istediğim için olabilir mi? Eğer bunu itiraf edersem, ona aşık olduğumu hemen anlayacaktır. Belki de başının belaya girmesinden ya da incinmesinden korktuğum içindir. Her ne işle ilgileniyorsa muhtemelen Orla ve yeğenleriyle ilgili olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Benim yüzümden misilleme yapacak. "Belle, bana bak," diye emrediyor, sesi daha derin ve sertleşiyor.

"Öyle mi?" Kafam her zamankinden daha karışık bir şekilde ona bakarak soruyorum.

"Söz veriyorum bu nispeten hızlı bir şekilde bitecek ve sonra tüm zamanımı seninle geçirmek için buraya geri döneceğim."

Başımı sallıyorum, bunun beklemem gerekenden fazlası olduğunu biliyorum. Minnettarım ama yine de yanlış hissediyorum. Tüm bunları elimden geldiğince saklıyorum ve dudaklarımı ıslatıp birbirine sürtüyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak ve yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırarak. "Kulağa hoş geliyor. Bizim için bir akşam yemeği planlayacağım. Sadece her ne yapıyorsan dikkatli olacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Benim için endişeleniyor musun ufaklık?"

"Elbette öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Sana değer veriyorum," diye itiraf ediyorum, çok dikkatli davranarak ve aşk kelimesini kullanmayarak. "Ve senin incinmeni istemiyorum."

ya da beni savunmak için tepki vermeniz gerektiğini düşündüğünüz için başınız belaya girebilir..."

Ugh. Sanki yanlış söylüyormuşum gibi geliyor. Sanki onun yaptığı her şeyin benim etrafımda döndüğünü varsayıyormuşum gibi geliyor. Bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum ve ağzımı açtığıma hemen pişman oluyorum. Utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Sonra Killian'ın elini boynumun kenarında hissediyorum ve yavaşça açıyorum -neredeyse nefes almaktan korkuyorum.

"Sana zarar görmeden döneceğime söz veriyorum Belle. Daha dikkatli olacağım çünkü artık eve dönmem gereken özel bir şey var."

Sözleri kalbimin hızlanmasına neden oldu. Bir dakika boyunca birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, başı eğiliyor ve dudakları hayatımda yaşadığım en tatlı öpücükle dudaklarıma değiyor. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama sanırım Killian'a daha da derinden aşık oldum.

BÖLÜM 36

KILLIAN

Bir an için hayatım normale dönmüş gibi hissettim. İntikam peşinde koşmak hiçbir zaman hayatımın en sevdiğim kısmı olmadı. Daha çok bir zorunluluk ve bu terk edilmiş bira fabrikasında itiraf etmek istediğimden daha fazla zaman geçirdim. Nemli odun ve mayalanmış viski kokuları yıllar içinde kemiklerime kadar işlemiş gibi görünüyor; tıpkı bu eski, terk edilmiş içki fabrikası gibi.

Ellerimi eski bir bez parçasına siliyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum. Parlak kırmızı kan yapış yapıştı ve metalik kokuyordu. O ve kardeşinin Belle'e yaptıklarından sonra Sergei'den çıkarabileceğim tüm öfkeyi çıkardım. Onu öldürmekte acele ettiğim için bir gram bile pişmanlık duymuyorum. E-Z'nin botlarının merdivenlerde çıkardığı gumbürtü beni onun varlığından haberdar ediyor. Sergei'nin cesedine ve göğsünden çıkan bıçağa bakarken yanıma geliyor.

"Hâlâ nefes alıyor mu?" E-Z kesin bir dille sorar.

Öyle ya da böyle umurunda değil. Belle bu karmaşanın içine çekildiği için o da benim kadar suçlu hissediyor. Onlar içeri girdiğinde E-Z dışarıdaydı, ben ise onu karım yapmaya zorladım. Şimdi ikimiz de onu korumak zorunda hissediyoruz. Belle'de bunu gerektiren bir şey var. O özel biri, bu dünyada nadir bulunan biri, E-Z ve benim asla göremeyeceğimiz biri.

Dünyamız Belle gibiler için çok karanlık.

"Zar zor," diye omuz silkerek mırıldanıyorum. Bu gece yatağa karım hiç pişmanlık duymadan girecek. Demetri ve Sergei onun dükkânına girdikleri anda ölüm fermanlarını imzalamışlardı. Bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapabilmeyi seviyorum. Belle'imle aynı havayı solumalarını istemiyorum.

Benim Belle'im.

O tam olarak böyle biri oldu. *Benimki.*

"Cesetleri ne yapacağımıza karar verdiniz mi? Bunu Bratva'nın tepkisini en aza indirecek şekilde yapmamız gerekiyor. Demetri derin dondurucuda olabilir, ama bunu er ya da geç çözmemiz gerekeceğinden eminim."

Ben E-Z.'ye cevap veremeden Ryan aşağı inip bize katılıyor. Bana doğru bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

"Onlara bir mesaj ileteceğiz," diye sakince cevap veriyorum. Ryan ve ben bugün kafa kafaya verdik ve birlikte iyi çalıştığımızı söylemeliyim. Verdiğimiz karardan memnunum. Bu hamle her şeyi küçük bir fiyonkla bağlayacak. Ayrıca bu süreçte annemin ve Belle'in intikamını almamı da sağlayacak.

"Yok artık," diyor E-Z, Ryan'la bana bakarak. "Rus mafyasına savaş mı açacaksın? Orla ne olacak? Yeğenlerinin başına bir şey geldiğini öğrenecek."

"Orla artık hiçbir şey bilmeyecek," diyor Ryan. Yaşadığım şokun E-Z'nin tepkisine yansıdığını görebiliyorum. Ryan'la bu konuyu daha önce konuştuğumuzda ikimiz de Orla'yı kontrol altında tutması gerektiği konusunda hemfikirdik. Yeğenleri zaman zaman onu korumaya yardım ettikleri için, bunun bir şekilde çapraz ateşe yakalandıklarını düşünmelerini sağlayacağı anlamına geldiğini varsaymıştım. Ancak Ryan'ın yüzündeki ifade ne demek istediğine dair hiçbir soru işareti bırakmıyor.

şok oldum. Orla aldattı ve Ryan'ın arkasından iş çevirdi. Ona güvenmesinin imkanı yok. Yine de, zaman zaman ondan nefret etse de, o onun karısı. Ryan her zaman kadınların korunup kollanması gerektiğini söylemiştir.

"Sen..." E-Z sözünü bitirmiyor. Sanırım yanılma ve yaşlı adamı kızdırma ihtimaline karşı bunu söylemekten korkuyor. Belki de bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Bu kirli bir iş. Bu iş sevdiğim bir şey değil ama halledilmesi gerekiyordu. Orla bunu kendi üzerine yıktı ve halledilmesi gerekiyordu. Bu hassas bir durum. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Ayrıca, bu başkasına devredeceğim bir şey değildi. Geri tepme riski alınamaz, özellikle de onlar tarafından, ama gelininin hayatının tehlikeye girmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca Orla'nın ölümü planı güzel, siyah bir fiyonkla mühürleyecek," diyerek omuz silkiyor.

"İkinizden biri planın ne olduğunu biliyor mu?" E-Z, Ryan "ın az önce söylediği her Ğeyi sindirmeye çalışırken bağını sallayarak soruyor. Bütün bunlar olmadan önce Orla "nın Ryan için iÇ dığındaki en önemli Ğey olduğunu düğünürdüm. Hemen sonuca varmışım. Artık Belle hayatımda olduğu için Ryan'ın yapmak zorunda kaldığı bazı seçimleri anlayabiliyorum. Yaşlı adama neredeyse bir gecede saygı duymaya başladım. şimdi ona bakıyorum ve o da başını sallayarak E-Z'ye planımızı anlatmam için bana izin veriyor.

"Ryan ve ben mafyanın bizden şüphelenmemesini sağlamanın en kolay yolunun onlara yeğenlerin ve şimdi de Orla'nın ölümünün başka bir kişiden kaynaklandığına dair kanıt sunmak olduğuna karar verdik," diye sessizce cevap veriyorum, planımızın kapsamının anlaşılıp anlaşılmadığını görmek için bekliyorum.

"Kulağa harika geliyor ama bir sorun var. Bunu nasıl yapacağız? Kurban etmek ve katil olarak tuzağa düşürmek için zavallı bir aptal bulmamız gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Kimi seçeceğinize dair bir fikriniz var mı? Tanrım," diye yakınıyor, açıkça mutlu değil ve noktaları tam olarak birleştiremiyor.

"Mükemmel bir günah keçim var," diye sırtıyorum.

"Eğer düşünürseniz, Belle ve ailesini güvende tutmak için halletmem gereken birini bulabileceğinizden eminim. Bratva için mükemmel bir hedef olacaktır."

"Kim?" diye soruyor, şaşkınlığı hızla anlayışa dönüşürken tekrar aramıza bakıyor. "Vay anasını! Yavaşlıyor olmalıyım. Bu çok akıllıca bir hareket. Yani, o adamlar Bones'u izliyordu. Aptal herif yara almadan kurtulduğunu sanıyor. Phoenix'teki kulübüne bile geri döndü."

"Bu dahice bir hareket. Oğlum çok zeki biri. Aileye liderlik edecek ve bizi her zamankinden daha büyük ve güçlü yapacak." Ryan beni sırtımdan alkışlıyor.

"Bu emekli olacağın anlamına mı geliyor?" E-Z açıkça afallamış bir halde soruyor. Ben de şaşıyorum ama Ryan bana baktığında gerçeği görüyorum.

"Evet. Şimdi arkama yaslanıp ailemin tadını çıkarma zamanı. Umarım buna torunlarım da dahil olur-eğer oğlum bu konuda çalışmaya başlayabilirse."

Çocuklardan bahsedildiğinde göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Çocukları bir zamanlar şartlı tahliye kurulunun evlilikte mutlu olduğumu ve bir aile babası olduğumu düşünmesini sağlamanın bir yolu olarak düşünmüştüm. Onlar yeni bir başlangıç için bir araçtı. Şimdi Belle'den çocuk sahibi olmak istediğim bir şey ve bunun Belle'e daha fazla bağlanmak istememden başka bir şeyle ilgisi yok. Onun bana bağlı olmasına ihtiyacım var. Çocuğumun yüzüne baktığımda Belle'in yüz hatlarının benimkilerle karıştığını görmek istiyorum. Ailemizi istiyorum.

Tanrım, bu nasıl oldu?

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye mırıldanıyorum, duygularımı saklamaya çalışarak.

Ryan'ın yüzündeki sırıtışa bakılırsa, başarısız olduğuma eminim.

37. BÖLÜM

BELLE

Killian çok kısa sürmesi gereken bir günden tüm güne dönmeyince surat asmaya başladığımı itiraf etmeliyim. Sanırım tüm günün Killian'la nasıl geçeceği konusunda kendi kendime umutlanmışım. Bunun gerçekleşmemiş olması duygularımı incitti. Killian'ın benimle birlikte olması için olağanüstü koşullar gerektiğini biliyorum ve bunun bir daha olmayabileceğini de biliyorum. Bencilce, sahip olduğumuz tüm zamanı birlikte geçirmek istedim. Onun da aynı şeyi hissetmesi güzel olurdu. Aptalca biliyorum ama yine de doğru.

İş.

İşin Killian için ne anlama gelebileceğini biliyorum. Bana öyle olmadığına dair söz vermesine rağmen bunun tehlikeli bir şey anlamına gelebileceğinden endişeleniyorum. Sözüne güvenmek zorundayım ama ona karşı hislerime rağmen gerçek şu ki birbirimizi henüz o kadar iyi tanımıyoruz. Yine de söz verdi ve ben de endişelenmemeye ve buna tutunmaya çalıştım. Yine de bütün gün yoktu. Akşam yemeği geçtikten sonra hala eve gelmemiştii, kendimi incinmişliğime bıraktım.

Biraz uyumam lazım. Canım yanıyor ve huzursuzum. Vücudumu şımartırsam beni ödüllendireceğini umarak banyo yapmaya karar verdim. Buharlı suya lavanta köpüğü banyosu ekledikten sonra yumuşak bir müzik açtım. Odanın her yerinde yanan mumlar banyoyu şımartıcı ve spa gibi hissettiriyor. Duvardaki delik dairede küvet tamir edilemeyecek durumdaydı ve giderini tıkasanız bile su sızdırıyordu. Küveti tamir etmeye çalıştıktan sonra bile hala düzgün çalışmıyordu. Ayrıca hiçbir temizlik ya da el emeği de işe yaramıyordu, bu yüzden duş almaya devam ettim. Bu dev küvet evin en güzel şeylerinden biri, en sevdiklerimden biri. Soyunup kendimi köpüklerin altına bırakıyorum, sıcak su kaslarımdaki gerginliği azaltmaya başladığında uzun bir iç çekiyorum. Arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve süregelen hayal kırıklığımı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Killian'ın derin sesi, "İşte eve dönmek için bir manzara," diyor. Bir çılgılık attığımda beni ürkütüyor. Vücudumu saklamak için köpükleri kullanmaya çalışarak küvetin içine daha da batıyorum. Onları kendime doğru çekmek için elimden geleni yapıyorum. Kaşlarımı çattığımda gülüyor.

"Döndüğünü bana haber vermeliydin," diye yakınıyorum. Korkudan kalbim hala hızlı atıyor.

"Az önce yaptım." Yarı omuz silkiyor, hala ısı dolu gözlerini suyun üzerinde gezdiriyor ve hiçbir şeyin görünüp görünmediğini kontrol etmemi sağlıyor.

"Beni ölümüne korkutmadan önce haber vermeliydin demek istedim," diye açıklıyorum.

Kaşlarını hafifçe çatarak bana bakıyor, anladığını belli ediyor. "Belki de bunu göz önünde bulundurmalıydım."

"Vay be, öyle mi düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde cevap veriyorum. Sırıttırıyor, bakışları beni olduğum yere mıhlıyor. Gözlerindeki sıcaklık küvetteki sudan daha sıcak.

"Bilmesem, o küstah ağzınla seni dizime yatırıp tokatlamamı istediğini düşüneneceğim."

Dudaklarım soluk soluğa kalıyor ve bir saniye cevap veremiyorum. Bu seksî tehdit karşısında içim sıkıştı. "Şaplak yemek için biraz yaşlıyım."

"Öyle bir şey yok. Sana şaplak atmam için asla çok büyük olmayacaksın bebeğim." Onun tam da bunu yaptığını hayal ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Bakışlarımı kaçırıp dönen baloncuklara indiriyorum.

"Benimle şakalaşmayı bırakmalısın," diye mırıldandım. "Şaka yapmıyorum."

"Bu iyi çünkü hiç komik değilsin," diyorum sonunda başımı kaldırıp, "Senin çıkman gerekiyor ki ben de işimi bitirip buradan gidebileyim."

"Kollarını o kadar yükseğe kaldırmak acı verirken saçlarını yıkamayı nasıl başaracaksın?" Killian beni şaşırtarak soruyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kollarını kullanırken yüzünü buruşturuyorsun, bebeğim."

"Hâlâ biraz hassasım," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Şu anda saçlarım iyi durumda. Mavis hastaneden çıkmadan önce yıkamama yardım etti, eve geldiğimde de E- Z yardım etti."

"E-Z lanet saçını yıkamana yardım mı etti?" diye homurdanıyor.

"Evet," diye yavaşça cevap veriyorum, öfkesini sanki fiziksel bir şeymiş gibi hissediyorum. Görünüşe göre, arkadaşının saçımı yıkamak gibi sıkıcı bir konuda bana yardım etme fikri bile onu kızdırıyor.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyor Killian nefesinin altında. "Böyle bir şey yapmayacaksın.

E-Z'yi severim."

"Sen benim lanet karımsın! E-Z'nin değil." "Bunu biliyorum!"

"Görünüşe göre değil, yoksa E-Z'nin lanet saçlarını yıkamasına izin vermezdin."

"Mantıksız davranıyorsun. E-Z benim arkadaşım ve yardıma ihtiyacım vardı, o da yardım etti," diye açıklıyorum, ona aklını kaçırmış gibi bakarak - ki öyle olduğundan oldukça eminim. Öfkeden titriyor. Bu beni biraz kızdırıyor, ben de ayıyı dürtüyorum. "E-Z'nin bu kadar büyük ve kaslı birine göre oldukça nazik elleri var."

"Onun hakkında bir şey fark etmeni yasaklıyorum!" "Yasaklıyor musun?"
Gülüyorum.

"Evet, özellikle de kasları ya da elleriyle ilgili her şey. Ve bilgin olsun, insanları kolayca öldüren eller nazik değildir, lanet olsun!" Sıkılmış dişlerinin arasından hırlıyor. Bir dakika onu izliyorum, sonra cesaretimi kaybetmeden itmeye devam ediyorum.

"Kıskanıyorsun," diye mırıldanıyorum, bunun bende neden böyle bir sevinç yarattığını merak ederek.

"Aynen öyle." Gülümsüyorum, bunun bana verdiği zevki gizleyemiyorum ve bu bir hataydı. Bu Killian'ı daha da sinirlendiriyor. Öfke ve bastırılmış saldırganlıkla titreşiyor gibi görünüyor. Nazik eller ifadesiyle biraz fazla ileri gitmiş olabilirim - doğru olsa bile. Killian'ın kollarını kavuşturmasını ve karanlık gözlerini bana dikmesini izliyorum. "Yüzündeki o gülümsemeyi hemen silsen iyi edersin çünkü muhtemelen E-Z'nin ölüm fermanını imzaladın."

"Saçımı yıkadığı için mi? Delirmişsin sen! Onu öldüremezsın!" Bunun çok hızlı bir şekilde tırmandığını fark ettim. Kıskançlığı bana karşı bir şeyler hissettiğini gösteriyor ve ben de bundan keyif alıyorum ama içimde şaka yapmadığına dair bir his var. Şimdi sevincim yavaş yavaş panik bölgesine doğru kayıyor.

"Haklısın. Ellerini keseceğim."

"Şimdi de benimle oyun oynuyorsun. Ciddi olmana imkân yok," diye homurdanıyorum.

"Ben. Seni benden başka kimse çıplak görmemeli!"

"Kimse yapmadı, Killian," diye iç geçiriyorum, her şeyi yanlış anladığını fark ederek. Bu muhtemelen kıskançlıkla ilgili değil. Duygularla değil, sahiplikle ilgili.

"Kıyafetlerin üzerindeyken duş aldığına inanmamı mı bekliyorsun?" diye şakayla karışık gülüyor. Mantığını anlamaya çalışırken bir an için kafam karışıyor.

"Aptallık ediyorsun," diyorum ona başımı sallayarak. "Kimse beni kıyafetsiz görmedi. E-Z saçımı mutfak lavabosunda yıkadı."

"Şu andan itibaren, ben hapisten çıkıp seninle bizzat ilgilenene kadar sadece kadın gardiyanların olacak," diye homurdanıyor ve aniden durana kadar söylediklerini geçiriyor. "Bekle. Saçını mutfak lavabosunda mı yıkadı?" Başımı sallıyorum, sözlü olarak cevap vermiyorum çünkü onu daha fazla üzme istemiyorum. "Yani kıyafetlerin üzerinde miydi?" diye soruyor.

"Tanrı aşkına, Killian. Mutfakta çıplak olmak gibi bir alışkanlığım yok, o yüzden evet, üzerimde kıyafetlerim vardı," diyerek başımı sallıyorum.

"Seni mutfakta çıplak soymayı hedefliyorum," diye cevap veriyor, sırıtarak, öfkesi tamamen unutulmuş bir halde.

"Sen delisin," diye yakınıyorum gözlerimi devirerek.

"Evet, olabilirim, ama beni böyle yaptığın için." Küvete doğru yürüyüp yanına diz çöküyor. Aniden geri çekildiğimde su etrafa saçılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Küvetin kenarına tünediğim fincana uzandı. Musluğu açıyor, sıcaklığı ayarlarken fincanı tatlı suyla dolduruyor.

"Saçını yıkayacağım," diyor. "Ama ben çıplağım."

"Ne kadar çıplak olduğunun farkındayım ufaklık." "Killian-"

"Merak etme tatlım. Sana hayatımda hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duyuyor olabilirim ama şu anda benim istediğim şekilde bana sahip olacak durumda değilsin." Onun sözleriyle gözlerim doldu.

"Gerçekten dikkatli olursan belki," diye öneriyorum çünkü onunla birlikte olmak istiyorum. Hapishaneden uzakta bir yatağı tekrar paylaşma şansını ne zaman yakalayacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Gerçek şu ki beklemek istemiyorum.

"Yapamam, Belle. Sana zarar vermektense ellerimi kesmeyi tercih ederim. Bekleyebilirim."

"İstemiyorum," diye mırıldanıyorum inatla ve onu güldürüyorum. "Ayrıca el kesmeye karşı garip bir hayranlığın var. Endişelenmeli miyim diye merak ediyorum."

"Yaralı olduğunu unutup bana meydan okumaya çalıştığın için seni tokatlamadan önce sustur şu güzel ağzını."

İçim sıkıştı. Sözleri içimde heyecandan karıncalanmalara yol açıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, saçlarımı yıkamaya başlaması için yeterince alçak olan küvete yerleşiyorum. Parmakları kafa derime masaj yapmaya başladığında zevkle inliyorum.

"E-Z'den daha mı iyi, Belle?" diye sorarak beni kıkırdatıyor.

"Egonu tatmin etme riskini göze alarak söylüyorum, o seninle aynı seviyede bile değil," diye itiraf ediyorum.

Gülüşündeki neşe, ihtiyacım olan tek ödül.

BÖLÜM 38

KILLIAN

Belle kollarımın arasında yatarken, kendimi onun yumuşak saçlarıyla oynamaktan alıkoyamıyorum. Hindistan cevizi şampuanının kokusu duyularımı dolduruyor. Saçlarını yıkamanın her saniyesini sevdim. Bu başka biriyle hiç paylaşmadığım bir şey ve bundan memnunum. Belle'e paylaşmayı hiç düşünmediğim parçalarımı vermek hoşuma gidiyor ve eğer Belle'e dokunmayı da içeriyorsa, buna fazlasıyla hazırım. Tek yapmak istediğim bu. Hal böyleyken, kendime sürekli onun incindiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Şu anda onu almaya çalışırsam bencil bir pislik olurum. Geçmişte olsa bu beni rahatsız etmezdi ama o zamanlar kimse Belle kadar önemli değildi. Hiçbir şekilde duygusal bir adam değilim ama bunu rahatça itiraf edebilirim. Sağlıklı olana kadar beklemek zorundayım, hapishane ziyareti sırasında olsa bile.

Onun yanımda olması, benim yüzümden yaralandığı gerçeğini gözler önüne seriyor. Onun için yeterince önlem almadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve korumadım. Acı çekmesini engelleyebilirdim, hatta bundan daha fazlasını yapabilirdim.

-Korkusunu engelleyebilirdim. Banyoya girip onu korkuttuğumda, bunun en ufak bir görüntüsünü gördüm. O anda, Orla'nın yeğenlerini hayata döndürüp onları tekrar öldürebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Morarmış güzel yüzü, onu her gördüğümde kalbimi ele geçiriyor. Kaburgaları daha da kötü. Çirkin mor ve mavi izler, Sergei'ye daha fazla acı çektirmem gerektiğini anlamamı sağlıyor. İçinde yaşadığım dünyanın onu nasıl etkileyeceğini fark ettiğimi sanmıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bu gece ona bakarken bunun bir daha asla olmayacağına yemin ediyorum.

"Yaralandığın için çok üzgünüm Belle," diye fısıldıyorum ona. Bir süredir uyuduğunu biliyorum. Uykuya daldıkça nefes alış verişinin yumuşadığını ve eşitlendiğini dinliyordum. "Yaralanman benim hatam ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Kollarımda kıvrınmaya başladı, ta ki yan tarafına dönene kadar. Bir iniltiyi bastırıyorum. Çok güzel, ama belki de bunun farkında olmadığı için daha da güzel.

Onu uyandırdığımı düşünerek hemen sustum. İtiraflarımı duymuş olabileceği konusunda biraz endişeliyim. Hiçbir şey söylemediğinde ve

Hareket etmeyi bıraktığında hâlâ kendinde olmadığını fark ediyorum. Onu kendime doğru yerleştiriyorum, içine bastırıyorum, kaşıklıyorum. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı aynı anda hem cennet hem de cehennem gibi. Yüksek sesle inlememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Rahat ol küçüğüm," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "Kimse sana zarar vermeyecek. Seni izliyorum. Benimle güvendesin." Ensesine bir öpücük konduruyorum, burnumu saçlarında gezdiriyorum ve onu içime çekiyorum.

"Killian," diye fısıldıyor yumuşak bir iniltiyle. Adımın bu kadar tatlı söylenişi içimin derinliklerine yerleşiyor. Kalbimin etrafını sardığını ve ciğerlerimdeki havayı ağırlaştırdığını hissediyorum.

"Çok aptalca davrandım. Seni kullanıyormuşum gibi gösterdim ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Seni ilk gördüğüm anda seni istedim Belle. Sürekli seni düşündüm ve itiraf etmeliyim ki bu beni korkuttu, muhtemelen bu yüzden bunu sadece sen uyurken söylüyorum. Bu beni hala korkutuyor. Beni hazırlıksız yakaladın ve itiraf etmeliyim ki bu beni huzursuz eden bir duygu. Bu gerçekten hoşuma gitmiyor. Ben her zaman hazırlıklı bir adam oldum. Her zaman kontrolü elinde tutan bir adamım ve yine de, hayal bile edemeyeceğim bu kadın beni her fırsatta şaşırtmaya devam ediyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Seni elde etmek için her bahaneye sarıldım ve bu yüzden incindin. Bilmen gerek, ben iyi bir adam değilim. Şu anda zamanda geriye gidebilseydim, sana zarar vereceğini bile bile, ne pahasına olursa olsun sana sahip olmayı seçerdim. Hayatımı daha iyi, daha az kasvetli yapıyorsun. Bensiz daha iyi ve güvende olsan bile seni yanımda tutacağım Belle. Yine de senden vazgeçemem. Yine de seni daha iyi koruyacağıma yemin ederim. Mutlu olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Nefes alışını dinliyorum, onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Aptal gibi saçmalıyorum ama o bunu bilmeyecek, bu yüzden devam ediyorum. Muhtemelen aptalca ama ona anlatmak hoşuma gidiyor. Gerçi uyanık olsaydı aynı şeyi hissedeceğimden şüpheliyim.

"Senden uzakta hapiste olmak beni öldürüyor, Belle. İlk başta, hücre kapımın çarparak kapanması sonsuza dek kapana kısılmışım gibi hissettirdi. İşlevimi yerine getiremeyecekmişim gibi hissediyordum. Şimdi, bu bile değişti. Yeni bir normal haline geldi, ama paniğim artık bir hücrede kilitli olduğum için değil, seninle olamadığım ve olmaya ihtiyacım olduğu için. *Sana ihtiyacım var.* Bu sefer geri döndüğümde ayrılmanın beni öldüreceğini biliyorum. Hayatta kalacağımdan bile emin değilim. Bana ne yaptığını bilmiyorum ama nefes almak için sana ihtiyacım var."

BÖLÜM 39

BELLE

Killian'ın sözleri gece boyunca kafamın içinde yankılandı ve bu sabah gözlerimi açtığımda hala benimle birlikteydi.

Beni kullanmıyor.

Uyuduğumu düşünürken söylediği her şeyi düşünerek yatağa uzandım. Başta uyuyordum ama adını fısıldamadan hemen önce uyandım. Bunu yüksek sesle söylemek bile istememiştim ama sözleri beni o kadar etkilemişti ki neredeyse kendimi ele verecektim.

Nefes almanı istiyorum.

İhtiyaçlarımı karşıladığı ama karşılığında beni sevmediği hakkındaki konuşmamızdan sonra, bunu yapıp yapamayacağımı ve hatta yapmak isteyip istemediğimi merak ettim. Şimdi, Killian'ın bana itirafının yakın olduğundan eminim. Bana aşık olmayabilir ama benim için hissettikleri isteyebileceğimden çok daha fazlası. İhtiyacım olan tek şey bu. Aramızdaki her şeyi sağlamlaştırıyor. Birlikte iyi bir evliliğimiz ve iyi bir hayatımız olacak. Bunu başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum.

Şimdi tek yapmam gereken Killian'a onun benim için yapmaya çalıştığı gibi baktığımdan emin olmak. Daha önce böyle bir şey yaşadığından emin değilim ve bunu ilk yapan ben olmak istiyorum. Ona ne kadar özel olduğunu göstereceğim.

Bornozumu giydikten sonra aşağıya indim. Kocama günaydın öpücüğü vermeyi umuyordum ama Killian'ın gittiğini hemen fark ediyorum. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor, ama Ryan'ı gördüğümde onu uzaklaştırıyorum. Killian'ın büyük meşe masasında oturuyor ve ben ortaya çıkınca bana gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun?" Masada bir sandalye çekerek soruyorum. Tam karşısına oturuyorum ve parmaklarımı birleştiriyorum. Sanki bir iş toplantısındaymışım gibi hissediyorum ama üzerimde bornozum var ve eminim saçlarım berbat durumda.

"Kahvaltı mı ediyorsun?" diye cevap veriyor. Bu bir ifadeden çok bir soruydu. Yüzünde şaşkınlık ifadesi var.

"Hayır, demek istediğim, Killian'ı hapisten kalıcı olarak çıkarmak için ne yapıyorsun?" Ciddi bir şekilde soruyorum. Orada nefes alamıyor. Kapana kısılmış gibi hissediyor. Bunu bilmek beni endişelendiriyor. Onu oradan çıkarmak zorundayım. Bunu yaşamasının başlıca nedeni babam ve yapacağım son şey olsa da bu yanlış düzelteceğim. Tek sorun şu ki, ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Nereden başlayacağımı. Şanslıyım ki yeni kayınpederim başlamak için iyi bir yer.

"Bu bir iş ve senin dahil olman gereken bir şey değil," diyor ve bunun sıradan bir kahvaltı sohbeti olmadığını fark ederek tabağından uzaklaşıyor. Sanki hissettiklerimin hiçbir önemi yokmuş gibi endişelerimi geçiştiriyor. Bunu yapmasına izin veremem. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ona kızgın olduğumu gizleme zahmetine girmiyorum.

"Ben zaten işin içindeyim çünkü sevdiğim adam mutsuz. Oraya geri dönmek zorunda kalmak ona acı veriyor. Onun daha fazla acı çekmesine izin vermeyeceğim, Ryan."

Görmeyi beklediğim savunmacı tavır yerine Ryan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.
yüz.

"Oğlumu seviyor musun?" diye sorar, açıkça şaşırmıştır. "Sanırım bu E-Z'nin saçını temizlemene yardım ettiği için minnettar olduğu ama bunu bir daha yaparsa ölüm tehditleri savurduğu garip konuşmayı açıkla."

"Tanrım, bunu o mu yaptı?"

"Evet," diyor Ryan sırtarak.

"Onu seviyorum Ryan. Onu varlığımın her zerresiyle seviyorum." Bu kadar cesurca itiraf etmek istememiştim ama doğru olduğunu hissediyorum.

"Güzel. Bunu oğlum için istiyorum. Aşkını hatırlıyorum ve onu özledim," diye itiraf ediyor hatırlamak acı vericiymiş gibi. "Killian'ın annesini severdim. Kalbimi hızlandırdı ve o öldükten sonra kalbim sanki bir daha çözülmemek üzere dondu."

Sözleri karşısında yumuşadım, yüzündeki acıyı gördüm. Bunu yaşadığınızı ve tüm bu süreçte tek oğlunuzu yalnız bıraktığınızı hayal bile edemiyorum.

"Böyle bir acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm" diye mırıldandım, uzanıp elini okşadım, "Ama artık daha fazla sevgiye sahipsin. Oğluna sahipsin."

"Aslında oğlumla sonunda yakın olabileceğimize dair bir umut varmış gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor.

"Yapacaksın. Ayrıca, acele edip onu hapisten çıkarırsanız, sevip şımartacağınız torunlarınız olacak."

"Öyle mi?" diye soruyor sevgi dolu bir sırıtişla.

"Evet, çünkü şu anda Killian'ın dünyasını mutlulukla doldurmaya ve onu seven insanlarla çevrelemeye kararlıyım."

"Bunun üzerinde daha çok çalışacağım," diyor başını sallayarak.

"Üzerinde çalışmak yeterince iyi değil Ryan. Bu işi bitirmelisin."

"Killian ve benim gibi konuşmaya başladın."

"Öyle yapmalıyım. Artık adım O'Leary."

Ryan ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geliyor ve eğilip alnımdan öpüyor. "Bir şeyi unuttun." Ben bunun ne olabileceğini düşünmeye çalışırken o bana gülümsüyor. "Artık seni de sevebileceğimi unuttun, Belle. Sen mükemmel bir kızsın ve ben daha fazlasını isteyemezdim."

Ayağa kalkıp ona sarılırken gözlerimden sıcak yaşlar aktığını hissediyorum. "Eğer bir baba seçme şansım olsaydı, eminim ki seni seçerdim."

"Oldukça emin, ha?" diye soruyor, sarılmaktan vazgeçip bana bakıyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor.

"Evet, bu kocamı hapisten ne kadar çabuk çıkarabileceğine bağlı." Kahkahası odayı dolduruyor.

"Gel biraz kahvaltı yap." Tabağını yaklaştırarak koltuğuna geri oturur. "Killian ve E-Z yokken bir plan yapacağız."

Mavis elinde bir tabak waffle, pastırma ve yanında şurupla içeri girmek için o anı seçti. İş yerimdeki saldırıdan beri beni şımartıyor.

"Madem mantıklı konuşuyorsun, yardım edeceğim çünkü ben de oğlumun eve dönmesini istiyorum," diyor.

Ryan Mavis'e baktı, "Oğlun mu?"

"Hatırlayabildiğimden çok daha uzun süredir onunla ilgileniyorum. Killian benim ailem."

Ryan ona kocaman bir sırıtış atıyor, "Görünüşe göre oğlumun hayatına iyi kadınları çekmek gibi bir huyu var. Benim de biraz ders almam gerekebilir." Bu iltifat karşısında Mavis'in yanakları kıpkırmızı oluyor. Sanırım aralarında bir kıvılcım görüyorum ve bunu daha sonra çöpçatanlık yapmak üzere bir kenara koyuyorum. Ryan'ın gözlerine o ışıltıyı getirecek birine ihtiyacı var.

BÖLÜM 40

KILLIAN

Neredeyse yirmi dört saattir evden uzaktayım ve bu durum beni kesinlikle geriyor. Hapisten çıktıktan sonra zamanımı böyle bir şey yaparak geçirmeyi beklemiyordum. Evde, *karımın* yanında olmayı planlamıştım. Granite döşenmiş küçük bir mutfığı ve kral yataklı bir yatak odası olan pahalı daireye bakıyorum, neredeyse kurulumunu bitirdiğimizi biliyorum. Çok gösterişli bir şey almamız gerekiyordu. Bones'un kaçtığı parayı harcıyormuş gibi görünmesini istedik. Kira kontratında onun adı olunca, Orla'nın ailesinin gözünde onu günah keçisi yapma planına mükemmel bir katkı olacaktı.

E-Z ve ben aile jetiyle Phoenix'e uçtuk; sadece biz, bir pilot ve üç ceset. Bones yüzünü gösterdiğinde burada bir daire kiraladık. Her zamanki uğrak yerinin yanında. Gerçekten her şeyden kurtulduğunu sanıyordu. Planımız, burayı soygundan kalan her şeyi, eşyalar da dahil olmak üzere kendine saklıyormuş ve Orla ile yeğenleri de başından beri bu işin içindeymiş gibi göstermek.

"İşin bitti mi?" E-Z düşüncelerimi bölerek soruyor.

Yaptığım işe baktım. Benim işim, bir itiş kakış olmuş ve Bones Orla'yı öldürmüş, sonra da yeğenleriyle çatışmaya ve kavgaya girmiş gibi göstermekti. Orla'dan birkaç aşk mektubu bile yerleştirdim. Ryan onları Orla'nın eşyaları arasında bulmuş, kocasına ihanet etmekten ve hayatını gerçekten sevdiği adamla geçirmek için nasıl sabırsızlandığından bahsediyordu. Uygun bir şekilde, onları yazmış ama henüz Donovan'a vermemişti. Adından bahsetmemiş olması da bir bonus. Böylece her şeyi Bones'un üzerine yıkmak çok daha kolay olacak. Bones'la yatıyormuş gibi görünecek. Bu arada, bunların hepsi gülünç. Orla tanıdığım en soğuk kalpli kadındı. Kendinden başka kimseyi sevdiğini bir an bile düşünmedim.

"Evet, adamların ne zaman geliyor?" diye sordum. Duvardaki pahalı saate bakmasını izliyorum.

"Her an burada olabilirler."

"Ve sen onlara güveniyor musun?" Onları bu işe bulaştırdığından beri bu soruyu en az yüz kere sorduğumu bilerek soruyorum.

"Killian, rahatla. Sana daha önce de söyledim, onlardan daha çok güvendiğim tek bir adam var, o da sensin," diye mırıldandı omuz silkerek. Kapı çalındığında ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık, elim anında silahıma gitti. İlk vuruştan sonra bir sessizlik oluyor ve ardından iki vuruş daha. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra iki kez daha vuruluyor, sonra yine sessizlik ve dört kez daha vuruluyor. Bu E-Z'nin onlara verdiği işaretti ve bunu duyduğumuzda birbirimize başımızı salladık. Bir eli silahında, kapıya doğru yürüyor. Ben de benimkini çekmeye hazır tutuyorum. Asla çok tedbirli olamazsın. Hayat bana bunu fazlasıyla öğretti. Soygunu planlarken dinlememiş olmam çok kötü. E-Z kapıyı açtığında, iki ağır dövme adam orada duruyordu. Kolay kolay gözümü korkutamam ama itiraf etmeliyim ki bu adamlardan birinin kötü tarafında olmak istemezdim.

Biri büyük, rulo haline getirilmiş bir kilim tutarken diğeri de omzunda siyah bir el çantası taşıyor.

"Seni gören oldu mu?" E-Z kapıyı arkalarından kapatarak sorar.

Onları dikkatle izliyorum. Muhtemelen E-Z'yi delirttiğimi biliyorum ama elimde değil. Her şey Bratva'nın tüm bunlara inanmasına bağlı. Aksine tek bir tanık olursa, elimizde tam anlamıyla bir savaş olacak.

İçlerinden biri, halıyı ağır bir gümbürtüyle yere bırakırken, "Bu palyaço gibi amatörlerle uğraşamazsınız," diye homurdanıyor.

E-Z ellerini çırparak ve sırtına vurarak selam veriyor. Bu adamların herhangi biri olmadığını söyleyebilirim. E-Z, takma adıyla bile olsa, güven çemberine öyle herkesi almaz.

Halıyı açmaya başladılar ve Bones'un nefes aldığını görünce şaşırdım. Belli ki vücudu nefes almak için çabalıyor ama yine de yaşıyor. Onu çoktan öldürdüklerini düşünmüştüm. Aksini gördüğüm için rahatlardım, böylece ondan ihtiyacımız olanı almak için zamanımız olacak. Onu bir sandalyeye oturtup bantlamışlar. Bilinci yerinde değil, ki yüzüne bakınca bu şaşırtıcı değil. Ağzı şişmiş, köşesinden kan akıyor ve bir gözü şişerek kapanmış. Koyu morluklar yüzünü karmakarışık bir hale getiriyor. Bencilce keşke onları ben yapmış olsaydım diyorum.

E-Z'ye cebinde taşıdığı o karışımla onu uyandırmasını işaret ediyorum. Tuz kokusu gibi bir şey ama kesinlikle daha güçlü. Sanki söylediklerimi kanıtlarcasına, Bones neredeyse anında uyandı. Sağlam gözleri odanın içinde gezinirken cesetleri görünce duraksıyor. O, onun karşı çeker

Bağlar. Yüzünde ölümün geldiğini bildiğini görebiliyorum. Bu beni gülümsetmeye yetiyor. E-Z telefonuyla çekmeye başladı.

Kameranın görüş alanına girmemeye büyük özen gösteriyorum. Daha sonra geri dönüp kıcımlı ısırabilecek herhangi bir şeyin ortaya çıkmasını istemiyorum. E-Z bunu kullanacak ve daha sonra sesimi manipüle edecek. Bones'un ağzına yumruk atarak başladım. Muhtemelen yapmamalıydım ama yapmam gerekiyordu. Adam acı içinde inerken başı yana düştü. İçinde biraz mücadele kalmış olsaydı daha tatmin edici olurdu, ama alabildiğimi alacağım.

"Uyan, pislik. Hayatına son verdiğimde gözlerimin içine bakmanı istiyorum," diye gürliyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyor Bones, elleri ve ayak bileklerindeki iplere karşı zorlanıyor.

"Orla ve yeğenleriyle birlikte çalışarak O'Leary ailesini mahvetmekten kurtulabileceğini mi sandın gerçekten?" diye soruyorum. Konuşmayı ben yönlendiriyorum ama onların ihanetini düşünmek bile öfkemi o kadar çabuk ön plana çıkarıyor ki ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bu şerefsiz, kendisi dışarıda lüks hayat yaşarken beni içeri attırdı. Ona yapacağım şey, hapishane hücremde her gece onu öldürmeyi düşündüğümün yanında tatil gibi kalacak. Bones sorularına sadece homurdanarak cevap veriyor, bu da beni çok sinirlendiriyor. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Videoya çekmesini istiyorum. "Bize ihanet ettiğin için peşine düşüleceğini biliyor olmalıydın. Orla'nın istediğini yaptığın için bunun seni koruyacağını mı düşündün? Biz O'Leary'leriz, orospu çocuğu. Bize ihanet ettiğinde intikam kasırğa gibi üzerine yağar."

"Öldür beni artık. Orla bir kaltaktı ve yeğenleri de aptaldı. Başlarına geleni hak ettiler. O'Leary sadece kızgın çünkü bir sik için gecekonduya gitti."

E-Z ve ben bilmiş bir gülümsemeyi paylaştık. Bu yanıt Orla'nın ailesiyle olan planımızı sağlamlaştırmaya yardımcı olacak.

"Hayatın için yalvarmaya başlasan iyi edersin."

"Ya beni öldür ya da zamanımı harcadığıma değmesi için sikimi yalamaya başla," diye cevap veriyor. Ya çok ukala ya da kaderini çoktan kabullenmiş. Benim için fark etmez. İhtiyacım olan şeyi aldım.

"Peki," diye cevap veriyorum, eğilip masadaki bıçağı alıyorum. Sergei'nin göğsüne saplanmış olan bıçağı. "Sergei'nin hayatına son vermek için kullandığın bıçakla seni öldüreceğim." Bıçağı hızla göğsüne saplıyorum, gömleğinin üzerinde kırmızı bir çiçek açıyor.

E-Z kaydı keser ve tam zamanında Bones bir cevap mırıldanır.

"Onu ben öldürmedim."

"Sen ve ben bunu biliyoruz ama Bratva bilmeyecek. İyi haber şu ki ölmüş olacaksın, böylece ödeşme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Bıçağı yavaşça çıkarıp boynunun yan tarafına saplayıp acısına son vermeden önce acı dolu iniltisini tutmaya çalışarak irkilmesini izliyorum.

"Bunu bizim için çok kolaylaştırdı," diyor E-Z, orada durmuş Bones'un cesedine bakarken.

"Çünkü beyni bok gibi," diye mırıldanıyorum, kan yavaşça vücudundan aşağı süzülürken pisliğe tekrar bakıyorum. Eldivenlerimi çıkarıp halının üzerine bırakıyorum.

"Bratva ile ne zaman buluşacağız?" E-Z soruyor.

"Bratva'nın temsilcisi ve Orla'nın ailesinin reisi olan erkek kardeşiyle buluşmak üzere Harabe'nin kurduğu güvenli eve gitmek için cesetlerle birlikte buradan ayrılıyoruz. Bu yüzden fotoğrafları çekip uçağa yüklememiz ve bunu insanlar bizi görmek için etrafta dolaşmıyorken yapmamız gerekiyor."

"Fotoğrafları ve yedekleri çoktan aldım. Siz işinizi yaparken adamlarım bunu benim için yaptı. Cesetleri minibüse koyup Bones'un icabına bakacaklar. Biz de yola çıkacağız. Zaten kendine nefes alacak zaman bile bırakmıyorsun," diye cevap veriyor E-Z, beni şaşırtarak. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağımı bilmeliydim.

"Hapse geri dönmeden önce tüm bunların bitmesi gerekiyor. Ayrıca bundan önce karımla bir gün geçirmek istiyorum." Kaşlarımı çattım. Normalde bu tür şeylerle uğraşmayı sevmem ama şu anda karımla yatakta olmam gerektiğini bilmek durumu daha da kötüleştiriyor.

E-Z sırtımı sıvazlıyor, "Acele etsek iyi olur o zaman."

"Seni kardeşim gibi seviyorum ve benim için tüm bu işlerle uğraştığın için sana minnettarım, E-Z," diye nefes alıyorum. Düşündüklerini kolayca söyleyen bir adam değilim ama ona borçluyum.

"Senin de benim için aynısını yapacağını çok iyi biliyorum."

"Evet, bu doğru. Yine de göt herif, bir daha karımın saçına dokunursan seni öldürürüm," diye mırıldanırken E-Z gülmeye başlıyor.

"Bu saçmalığı ne zaman bırakacaksın?" E-Z başını sallayarak soruyor.

"Muhtemelen asla." Ben kapıdan çıkarken bu sadece onu daha çok güldürüyor.

Kapı. E-Z adamlarını ortalığı temizlemeleri için bırakarak peşinden gider.

BÖLÜM 41

KILLIAN

Bu masaya oturduğunuzda saygı duymanız gerekir. Ruin bu mülkün sahibi, yani örgütümüzdeki gruplar bu toprakları bir Katolik'in kutsal toprakları gördüğü gibi görüyor. Burası kutsaldır, savaşmanın ve öldürmenin yasak olduğu bir sığınaktır. Tüm aileler ve örgütler kurallara uymak zorundadır. Hepimizi birleştirmek iyi oldu. Eski günlere göre çok daha az kavga var. Kaybedilen hayatları sınırlayan her şey benim kitabımda daha iyidir.

İçinde bulunduğumuz oda, büyük bir taş şömine ve düştüklerinde bir adamı ezebilecek raflarla eski bir mimari havaya sahip. Raflar kitaplarla dolu - o kadar eski kitaplar ki bazıları ilk baskı ve her birinin değeri yarım milyon doların üzerinde. Bin beş yüzlü yıllardan kalma bir Coverdale İncil'inin sadece yedi yüz bin dolar değerinde olduğuna dair söylentiler var.

Bu konferans masası granittir ve odanın ortasına oturur. En iyi İtalyan derisiyle kaplı yedi pelüş koltukla çerçevelenmiş. Yanan ateş ve üzerimizde titreyen ışık, zaten eski olan odaya yaşlılık hissi katıyor. Sıcaklık iyi hissettiriyor ama rahatlayamayacak kadar gerginim. Bu ya başaracağım ya da başaramayacağım bir an. Hiçbirimiz insanların uğraşmak isteyeceği adamlar değiliz. Burada iyileştirilemeyecek bir çatlağın ciddi yansımaları olacaktır - en çok da O'Leary'ler için, çünkü ateş gücümüzün Bratva'nınkinden daha ağır basmasına imkân yok. Yine de Bratva'nın canını yakabiliriz, bu yüzden bizi düşman olarak görmek istediklerinden şüpheliyim. Bu hikayeye inanmazlarsa ölmüş sayılırız.

Kapı ve pencerelerde siyah takım elbiseli adamlar var ama onlar bizim adamlarımız değil. Ruin'in adamları barışı korumak için buradalar. Yönetilmesi ve idare edilmesi gereken suç örgütleri için Birleşmiş Milletler gibi. Bu organizasyonda yer alan herkesin kendi ailesinin çıkarlarını temsil etme şansı vardır. Bu gibi toplantılarda Ruin'in kurallarına uymayanlar kendi ölüm fermanlarını imzalamış olurlar.

Dört adam içeri giriyor ve Ryan onları selamlamak için ayağa kalkıyor. Birkaçını Orla'nın ailesi olarak tanıyorum. Birinin elini tutuşunu izliyorum ama tam olarak

Tokalaşırlar; sadece birbirlerini kavrar ve tutarlar. Bu bir selamlaşma ve saygı işaretidir.

"Seni tekrar görmek güzel Aleksandr," diyor Ryan saygıyla, "ama bu durumda değil." İlkinin yanındaki adamı selamlamak için dönüyor ve ben onu hemen Orla'nın kardeşi olarak tanıyorum. "Kirill." Ryan daha mesafeli ama yine de saygılı. Adamın üzgün olduğu fark ediliyor.

"Kız kardeşimin başına böyle bir şeyin gelmesine nasıl izin verdiğini bilmek istiyorum. Ailenle ilgilenemeyecek kadar zayıf mısınız?" Kirill havlıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Kirill. Orla "yı ailesini rezil etmekten çok uzun süre korudum," diye hırlıyor Ryan dişlerini sıkarak.

"Bize kendinizi açıklamanızı talep ediyorum."

"*Açıklayacak* bir şeyim yok. Ancak size söyleyecek çok şeyim var. Bunu medeni bir şekilde yapmamızı tercih ederim. Bu yüzden burada değil miyiz? Belki de oturmalıyız ki her şeyi konuşabilelim."

Ryan'ın hitap etmediği iki kişi de dahil olmak üzere tüm adamlar oturuyor.

Boğazımı temizliyorum. Bu gece aynı zamanda O'Leary organizasyonunun dizginlerini devraldığımı dünyaya gösterme süreci de başlıyor. Bu nedenle konuşmayı ben yöneteceğim. "Orla, Sergei ve Demetri, O'Leary'lere ihanet eden ve bana tuzak kuran iki adamla çalışıyorlardı," diye cevap veriyorum, nezaketle uğraşmadan. Aleksandr ve Kirill'e birer klasör uzatarak, "İşte bulduklarımız," diye ekliyorum. Klasörlerde Bones'un adına kayıtlı dairenin kira kontratının bir kopyası var. Dairenin, Orla'nın cesedi ve yeğenleri de dahil olmak üzere, ayarladığımız kavgadan sonraki resimleri var. Ayrıca Orla'nın Bones'a yazdığını düşüncelerini sağlayacak bir mektup da var. Kirill'in onun el yazısı olduğuna kefil olacağına eminim.

Kirill ve diğer iki adamın mırıldandıklarını ve nefeslerinin altında küfrettiklerini duyuyorum, ama onları engelliyorum. Şu anda önemli olan tek adam Aleksandr. Dosyayı incelerken vücudum gergin bir şekilde onu izliyorum. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ama sonunda başını kaldırıp babama bakıyor.

"Orla ve Kirill'in oğullarından neden kendin intikam almadın?" Aleksandr ona dikkatle bakarak sorar.

"Birincisi, bu olayı birkaç gün önce öğrendim. İkincisi, bilseydim Orla benim karımdı. Onu zapteder ve yeğenleri sana gönderirdim," diyor Ryan, hor görülen koca rolünü son derece iyi oynayarak.

Belki de onun yalanlarından dolayı hâlâ acı çeken bir yanı vardır. Kirill onun hikâyesine inanmayarak homurdanır.

"Bunu söylüyorsunuz ama size neden inanalım? Kâğıt kâğıttır, üzerinde oynanabilir," diyor elini dosyanın üzerinde sallayarak.

"Benim şerefimi mi sorguluyorsun Kirill? Kendi kız kardeşinin el yazısını teşhis edemiyor musun?"

"O'Leary'ler-"

"Affedilemez bulacağım bir şey söylemeden önce, belki de Bratva ile her zaman onurlu bir şekilde ilgilendiğimi hatırlamıyorsun. Buna otuz yıl önce seninkini kurtarmak için hayatımı riske atmam da dâhil Kirill." Kirill omuz silerken rahatsız görünme nezaketini gösteriyor.

Kirill savunmacı bir tavırla, "Bones'u sorgulamam ve kız kardeşimin intikamını almam için bana teslim etmeliydin," diyor.

"Normal durumlarda ben de tam olarak bunu yapardım ama bu normal değil. Demetri ve Sergei'nin Orla ile birlikte yaptıkları yüzünden oğlum elektrikli sandalyeye mahkum oldu. Şimdi bile oğullarının ihaneti yüzünden tekrar hapse girmesi gerekecek Kirill. Bu konuda intikam alabilecek biri varsa o da odur," diye çıkışıyor Ryan.

"Kız kardeşimle evliyken sahip olduğun piç oğlun mu?" Kirill alaycı bir tavırla soruyor. Hırlıyorum, ama Ryan uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Garip bir his -elini elime koymas. Yine de, aynı zamanda, iyi hissettiriyor.

"Söyle bana Kirill, beş çocuğun nasıl? Sevgili karının sana vermedikleri?" Ryan küçümseyerek cevap verir. Kirill ona pis bir bakış atıyor ama Aleksandr kısık bir kahkaha atarken ağzını kapatıyor.

Aleksandr, "Erkek erkektir," diye cevap veriyor ama ben bir şey söylemiyorum. Belle'e bu kadar zalimce davranmayı hayal bile edemezdim. Bunu yapamazdım, asla yapmazdım.

Kirill'in yanındaki adamlardan biri bana bakıp nefretini gizleme zahmetine girmeden, "Killian hapiste gibi görünmüyor," diyor.

"Killian'ın karısı, gelinim, Sergei ve Demetri tarafından dövüldükten sonra onu geçici olarak dışarı çıkardım." Elinde olduğunu bile bilmediğim küçük bir dosya çıkardı. Masanın ortasına koyuyor ve açıyor. Anında içimde bir öfke kabarıyor. Bunlar bana hiç gösterilmeyen resimler. E-Z'nin bana hapishanede gösterdiklerinin temizlendikten ve tedavi edildikten sonra olduğunu artık biliyorum. Bunlar ham - bir suçun kanıtı olarak hastaneye girişte yaptıkları türden. Titreyen bir elle bir tanesini aldım. Onlara yeterince acı çektirmedim, hiçbirine.

Ryan, ikisi de şüpheli görünen Aleksandr ve Kirill'e bakarak, "Belle'imiz Orla'nın ihanetini keşfetti ve onu iş yerinde yakaladıklarında bana söylemeye geliyordu," diyor.

"Kanıtınız nedir?" Kirill sorar.

"Size iki klasör dolusu kanıt sundum ve size söz veriyorum. Eğer bu yeterli değilse, toplantımız bitmiştir. Bratva'ya karşı dürüstlükten başka bir şey yapmadım. Hayatınızı karşılık beklemeden kurtardım ve yıllar boyunca bir kez bile işaretçiyi çağırmadım, ancak Bratva'ya mümkün olan her şekilde yardım etmek için her zaman hazır oldum. Her zaman güçlü bir müttefik oldum. Oğluma ve yasal varisime sahip çıkmayarak bana ihanet eden bir eşi bile onurlandırdım."

Adımın geçmesiyle gerildim ve rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Babamın karımı ve beni bu toplantıya getirmesini dinledim ki bu planlanmış bir şey değildi. Kafasını koparmaya hazırım ve çoktan koparmış da olabilirim ama bu toplantıya çok şey bağlı.

"Onun başka bir adamın elinde ölmesine izin verdiğin için korkağın tekisin," diye hırılıyor Kirill, "Hak eden bir korkak-"

"Bu kadar yeter!" Aleksandr Ryan "a dönmeden önce onu tersliyor. "Özür dilerim. Sen güçlü bir müttefik oldun. Kirill de bunun farkında. Şu anda duygular çok yüksek. İnsanlarımıza uygun bir cenaze töreni yapmak istiyoruz."

"Harabe onları ele geçirdi ve senin onları almanı bekliyorlar," diye cevap veriyor Ryan, yaşlı beyefendi el sıkışmadan önce ayağa kalkarken. Bu seferki daha az gergin.

Aleksandr bunu söylerken Ryan'ın elini tutarak, "Umarım bu aksiliğe rağmen gelecekte yakın bir şekilde çalışacağız," diyor.

"Orla'yı kaybetmenin ve onun ihanetinin beni sarstığını kabul ediyorum. İstifa edeceğim. Bundan sonrasını oğlum Killian devralacak. Onu bu durumdan kurtarmak için bir yol bulmam gerekiyor. Belki bu konuda yardım etmek istersiniz? Gelecekteki anlaşmalar için iyi niyet göstergesi olarak? Vali gelecek yıl başkanlığa adaylığını koyacağını açıkladığında Bratva'nın kampanya fonlarının en büyük kaynağı olduğunu biliyorum."

Aleksandr alaycı bir mizahı ele veren bir sırıtış attı. Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdim.

"Sanırım bu, iş anlaşmalarımızın bozulmaması için doğru yönde atılmış bir adım olacaktır," diyerek izin veriyor.

"Öyle olurdu," diye kabul ediyor Ryan.

Aleksandr, "Oğlunuzun affedilmesi için ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verir.

"Babamın ittifaklarını onurlandırmayı planlıyorum. Bratva bize karşı her zaman onurlu davrandı."

Aleksandr dönüp sessizce beni onaylıyor. Ona elimi uzatıyorum ve o da Kirill'inkiyle birlikte elimi sıkıyor. Azarlandıktan sonra sakinleşmiş görünüyor.

"Orla ailemize utanç getirdiği için üzgünüm." Aleksandr Ryan "a bakmadan önce Kirill "e bakıyor ve sessizce bu ortaklığı kaybetmenin ne kadar büyük bir sorun olacağını ima ediyor. Kirill hâlâ şüpheli görünüyor ama bunu dile getirecek kadar değil.

"Bu utanç Orla'nın, ailenin değil," diyor Ryan Aleksandr'a. Gözlerimi devirmek istiyorum ama hâlâ Ryan'ın benim için af çıkarma talebini sindirmeye çalışıyorum. Eve, karımın yanına düşündüğümünden daha erken dönme şansım var. Belli ki yaşlı adamın benim göremediğim birkaç sürprizi varmış.

BÖLÜM 42

BELLE

Uyandığımda Killian'ı yanımda uyurken buluyorum. Evde olduğunu bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kaslarım ve vücudum saldırıdan dolayı hâlâ ağrıyor. Yine de yanıma uzandığını bile hissetmedim, bu yüzden eve ne zaman geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Uyumasına izin verdim. Yataktan kalkıp parmak uçlarımda dolabıma doğru ilerleyerek birkaç giysi alıyorum ve koridorun karşısındaki yatak odasına gidiyorum. Misafir banyosunda zaten banyo malzemeleri var. Mavis bu evde her şeyin dolu ve hazır olmasını sağlar. İnanılmaz biri.

Evde çoğu gün sadece Mavis'le yalnız kalınca, onunla çok yakınlaştık. Evin karşısındaki misafir odasında bir adamın kaldığını bu şekilde öğrendim. Killian'ın başı belaya girmesin diye elektronik bileklik takıyor. Kazara ağzından kaçırды, ben de sırrını saklayacağıma söz verdim. Bu yüzden Killian'a bahsetmedim. Ayrıca, bana kendisi söylemeliydi.

Sessizce misafir süitine ulaşıyorum ve banyoya gidiyorum. Büyük ayaklı küvet davetkâr ama onun yerine duşu ayarlayıp içine giriyorum. Bugün için planlarım var ve ağrıyan bedenimi ıslatmak için zaman ayırmak bunlardan biri değil.

Düşüncelerim Killian'a geri dönüyor. Dikkatli olmasına seviniyorum ama dışarıda olduğu süre boyunca onu neredeyse hiç görmediğim için biraz sinirleniyorum. Ryan onu dışarı çıkaracağı konusunda ısrar ediyor ama o zaman ne olacak? O evdeyken yalnız mı kalacağım? Bu sadece gelecek yılların bir önizlemesi mi? Onu seviyorum, doğal olarak onunla birlikte olmak istiyorum. Ama bu onun da aynı şeyi hissettiği anlamına gelmiyor. İsteyeceğim son şey yalnızlıktan öleceğim bir evlilikte olmak. Bu konuda mutluymuşum gibi davranamam çünkü değilim. Çoğunlukla mutsuzum. Kendimi kötü hissediyorum. Killian burada ve mutlu olmalıyım ama istediğim bu değil.

Hafif bir makyaj yapıyorum, sonunda çirkin morlukları saklamak zorunda kalmıyorum çünkü büyük ölçüde iyileşmişler. Saçımı sadece havluyla kurutuyorum. Evden çıkmak için sabırsızlanıyorum. Düşüncelerime hapsolmuş hissediyorum. Depresyonuma gömülmek yerine işe gideceğim ve bir süreliğine kafamı dağıtacağım. Belki bu bana biraz perspektif kazandırır.

Mutfağa gittiğimde E-Z'yi tezgâhta oturmuş kahve içerken buluyorum. Yorgun görünüyor ya da üç gündür alem yapıyormuş gibi.

"Neden uyumuyorsun?" Dün gece Killian'la birlikte olduğunu bildiğim için mırıldanıyorum. Tamamen dağınıktı, saçları zar zor taranmıştı. Genelde o kadar derli topludur ki bu biraz şaşırtıcı.

"Yapacak işlerim var," diye homurdanıyor ve kahveden bir yudum daha alıyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan kurtulmak için tüm cezveye ihtiyacı olacak.

"Sen ve Killian ne zaman geldiniz?" diye sordum. Kaşlarını çatarak bana bakarken onu izliyorum.

"Beş," diye mırıldanıyor E-Z. Başımı sallıyorum, buzdolabına gidip biraz portakal suyu alıyorum. Meyve suyunun her kahvaltıyı güzelleştiren bir yanı var.

Ekmeği alıp iki dilimi tost makinesine koyuyorum. Tezgâha yaslanıp bekliyorum ve E-Z'yi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Kahvaltıda sadece bunu yersen Mavis kışını tekmeleyecek."

"Bugün kişisel işlerini halledecek olması iyi bir şey o zaman," diye mırıldanıyorum.

"Bugün ne planladın?" diye soruyor. Görünüşe göre, en iyi kıyafetlerimden birini giydiğimi ve makyaj yaptığımı anlayamayacak kadar uykulu değil. Bugünlerde bu kesinlikle benim normalim değil.

"Ben işe gidiyorum." Bir tartışma çıkacağını bildiğim için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Buna hazır mısın?" Düşünmeye başladığında kaşları çatılır. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Bir ara içeri girmek zorundayım. Bu benim işim ve ben vardiyaalarımı diğer kızlara yüklemeye devam edemem."

"En azından Killian evdeyken evde kalacağını düşünmüştüm."

"Ne anlamı var ki? O da hiç eve gelmiyor," diye mırıldanıyorum, sinirlendiğimi saklamadan.

E-Z, "Fırsatı varken işleri halletmesi gerekiyordu," diyor ama ben şu anda bunu duymak istemiyorum.

"Biliyorum."

Tostları alıp iki küçük tabağa koyuyorum, her iki dilime de tereyağı sürdükten sonra birini E-Z'nin önüne koyuyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor, bir ısırtık alıyor ve sorusunun içine işlemesine izin veriyor.

"Hiçbir şey. Her şey yolunda." Homurdanıyorum, sesimin tonu söylediklerimle çelişiyor.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, kafasının karıştığı belli. Bir ısırık daha alıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bugün kaputunda bir arı olduğunu söyleyebilirim."

"Bu imkânsız çünkü ben bone takmıyorum," diye alaycı bir şekilde söylenirken o bana kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Gitsem iyi olacak." Boş tabağımı lavaboya koyuyorum ve koridora doğru bir bakış atıyorum. E-Z, Killian'ı uyandırma konusundaki kararsız düşüncelerimi yarıda kesiyor.

"Güvenlik olmadan oraya gidemezsiniz."

"Dün gece burada beni koruyan adamlar zaten garajda bekliyorlardı."

"Killian bundan hiç memnun olmayacak."

"Herkesin mutsuz olacağı çok şey var gibi görünüyor" diye cevap veriyorum.

Nefesinin altında bir küfür mırıldanırken cevaplarım sadece kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"İşte bu yüzden bir kadın istemiyorum," diyerek kahvesini yudumladı ve tostun son parçasını büyük bir ısırıkta bitirdi. "Sanırım Killian uyanıp seni gitmiş bulana kadar ben de geleceğim." Ancak o zaman bir gülümseme patlatıyor ve ben içerideki şakayı kaçırılmışım gibi hissediyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Sadece Killian senin gittiğini öğrendiğinde büyük bir gösteri olacağını düşünüyorum.

"Muhtemelen gittiğimi fark etmeyecektir bile," diye mırıldanıyorum.

"Bu şüpheli," diye gülüyor E-Z. "Gittiğini kesinlikle anlayacaktır." Ben de öyle olmasını umuyorum. Killian ve benim kavgamız umurumda değil. Neredeyse dört gözle bekliyorum.

BÖLÜM 43

KILLIAN

Limuzinle Belle'in salonuna giderken öfkeliydim. Karıma çok kızgıyım. Yatakta yanımda ya da evin herhangi bir yerinde olmadığını görünce panik içinde uyandım. Geride kalan güvenlik görevlilerinden biri bana diğerlerinin onu birkaç saat önce işe götürdüğünü söyledi. Şimdi onu ararken şehirde görülme riskini göze alıyorum. Onu bulduğumda, teknik olarak hala iyileşiyor olması umurumda değil - kışını parlak pembeye çevireceğim.

Salona girmeden önce limuzinin kaldırımı yanaşmasını zar zor bekledim. Öfkemi serbest bırakarak ön kapıyı itiyorum. "Belle!" Kızgın bir ayı gibi hırlıyorum. Onun adını bağıryorum, kendimi sakinleştirmeye bile çalışmıyorum. Müşterilerin hepsi başlarını çeviriyor ve soluk soluğa kalıyorlar. Bana deliymişim gibi bakıyorlar ve öyle olduğumu biliyorum. Beni bu hale o getirdi. *Tanrım!* Belle'den önce sakin ve kontrollü biriydim. Çoğu insan benden soğuk bir orospu çocuğu olarak bahsederdi. Hiç duygularım olup olmadığını merak ederlerdi. Belle beni mahvetti.

Ama Tanrım, onu istiyorum.

Arka odadan çıktığında kalbim nihayet sakinleşmeye başlıyor.

"Killian? Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Hâlâ iyileşme sürecindeyken işe gitmeye karar veren karımın izini sürüyorum," diye çıkışıyorum.

"Yaptığın şey delice davranmak," diye azarlıyor. "Şimdi iyiyim.

Benim hiçbir sorunum yok!" "Bunu

bana söylememelisin." "Ne?"

"Eğer gerçekten iyiyisen, seni o süslü tezgâhının üzerine yatıracağım ve evden çıkacağını bana söylemediğin için kışına bir şaplak atacağım," diye mırıldanarak ona doğru bir adım attım.

Sinirlenmeye başladığını görebiliyorum çünkü müşterileri gülmekten çıldırıyor ve birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Bazıları ona test etmesini bile söylüyor.

Ben. Diğerleri hâlâ aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Ellerini kalçalarına koyuyor ve ben öfkemi tutmak için savaşıyorum.

Bundan zevk alıyorum.

"Beni müşterilerimin önünde utandırıyorsun, Killian."

"Bunun utanç verici olduğunu düşünüyorsan, seni soyup bana haber vermeden evden çıkmamayı öğretene kadar bekle."

"Ben mahkum değilim!"

"Hayır, ama senin için endişelendiğimi biliyorsun Belle. Bunu göz önünde bulundurmalıydın."

"Uyuyordun ve ne zaman ya da ne kadar süreliğine gideceğini bana söyleyemediğin için sana bir şey söylemeye gerek duymadım," diye cevap veriyor sesini yükselterek.

"Sen söyle kızım!" diye bağıyor bir müşteri. Ona hırlamak için dönüyorum, etkili bir şekilde onu susturuyorum.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili? Bana kızgınsın, bu yüzden beni korkutmaya mı karar verdin?"

"Kızgın değilim, Killian. İncindim. Arada fark var." "Neden incindin?" diye sordum. Anlaşılan bir şeyi gözden kaçırmışım. "Eğer bilmiyorsan, önemli değil."

Duymakta zorlandığım titrek bir nefes veriyor. Kızgınlıktan yenilmişliğe geçti ve bunun sebebinin ben olmamdan hoşlanmıyorum.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, bu önemli." Bana doğru yürümeye başladı ve ben de onunla dükkânın ortasında buluştum.

"Kırıldım çünkü tüm zamanını benden uzakta geçirdin ve bana ne zaman gideceğini ve ne zaman döneceğini bile söyleyemedin."

"Sonsuza kadar böyle olmayacak," diye cevap veriyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Yakında tam zamanlı olarak evde olacağım ve-"

"Peki sonra ne olacak? Her gece yatağında mı olacaksın? Yoksa ortadan kaybolacak mısın? Yalnız kalacağım bir evlilik istemiyorum."

"Bu evlilikten ayrılmana imkan yok. Buna izin vermeyeceğim, Belle."

"Ryan bir şey üzerinde çalışıyor. Artık bana ihtiyacın bile olmayacak. Özgür olacak ve hayatınızı eskisi gibi yaşayabileceksiniz."

"Sorun da bu zaten. Seni seviyorum Belle. Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum. Karımı istiyorum. Sana her zaman zaman ayıracağıma söz veriyorum ve ne zaman ayrılacağımı sana söyleme konusunda daha iyi olmaya çalışacağım."

"Aşka inanmadığını söylemiştin," diyor sessizce. Bana şüpheyle yaklaştığını görebiliyorum ve sanırım onu suçlayamam.

"Bu kıızıl saçlı, yeşil gözlü kadınla tanışıp hayatıma girene ve içime girene kadar pek çok şeye inanmıyordum. O benim bir parçam oldu ve ondan asla kurtulamayacağım."

"Killian-" Konuşmaya başladı ama ben sözünü kestim.

"Senden asla kurtulmak istemiyorum, Belle. Seni seviyorum. Sen benim hayatımsın."

Orada durup bana bakarken ve az önce söylediklerimi düşünürken nefes aldığımı sanmıyorum. Sonra, neredeyse bir anda kollarıma yığılıyor. Etrafımızdaki herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı.

Belle'i kollarımla sarıyorum ve sanki ağzıma almayalı yüz yıl olmuş gibi öpüyorum. Sonunda ayrıldığımızda onu kollarımda tutuyor, yerden kaldırıyor ve sıkıca sarılıyorum. Odanın diğer ucundan E-Z'nin gözlerini yakalıyorum. Yüzündeki kıskançlığı görebiliyorum. Ona gülümsüyorum. Herkes bana gıpta etmeli.

Belle'im var ve o her şeyim.

BÖLÜM 44

KILLIAN

Böylesine duygusal bir günün ardından Belle ile bu konuşmayı yapmak zorunda olmak berbat bir şey. Babasıyla olan anlaşmadan çekilmediği için onu suçlamaktan nefes almasına ihtiyaç duymaya geçmem bana çok vahşi geliyor. Öfkemi ondan çıkarmak istedim. Babasından daha fazla intikam alamazdım, bu yüzden o olacaktı. Her nasılsa, bu karmaşanın bana hayatımda alabileceğim en iyi hediyeği verdiğini fark ettim.

"Sorun ne?" diye soruyor, bana bakmak için sırt üstü dönüyor. "Ne demek istiyorsun?" Blöf yapıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece hazır değilim gelecek olan konuşma.

"O kadar gerginsin ki titriyorsun, Killian," diye fısıldıyor, bana bakıyor, yüzü yumuşacık.

Tanrım, onu seviyorum.

"Yarın hapishaneye geri dönüyorum ufaklık." Sadece bunu söylemeye karar verdim. Ama sesimdeki pişmanlığı ve acıyı saklayamıyorum. Yapmak istediğim son şeyin onu terk etmek olduğunu bilmesi gerekiyor. Belle gözyaşlarına engel olamayınca yüzünü benden saklamaya çalışıyor. "Lütfen ağlama Belle," diye fısıldıyorum, üzüntüsü canımı acıtıyor. Gözyaşlarını nazikçe siliyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Ryan valinin ona affın gerçekleşeceğine dair söz verdiğini söyledi, Bratva'nın baskısı için içine girmeden önce bile. Yakında gerçekleşecek ve asla arkamıza bakmayacağız."

"Gitmene izin vermek istemiyorum. Sana ihtiyacım var." Sesi küçük ve yenik geliyor.

"Seni terk etmek yapmak istediğim son şey, ama bunun bir aksaklık olmadan gerçekleştiğinden emin olmam gerekiyor. Hapishanede cezamı çekmezsem affım gerçekleşemez tatlım."

"Peki. Madem öyle, o zaman benimle sevişmelisin, Killian," diye kararlı bir şekilde talepte bulunur ve gözyaşlarını elinin tersiyle siler.

İnatla reddediyorum, başımı hemen hayır anlamında sallıyorum.

"Daha tam olarak iyileşmedin bile. Sana zarar verebilirim," diye açıklıyorum. Bu beni öldürüyor çünkü onu deli gibi istiyorum. Yine de ona zarar verme riskini almayı reddediyorum.

"Ben iyiyim. Sadece biraz ağrım var. Nazik olabilirsin ve eminim yaratıcısıdır. Sana güveniyorum," diyerek yumuşak ve seksi bedenini benimkine doğru kıvrıyor. Bu neredeyse benim felaketim olacak. Yanımdayken ve benim onu istediğim kadar onun da beni istediği konusunda kararlıyken ona direnmek çok zor.

"Sen hâlâ bakiresin, bebeğim. Yaratıcılık hakkında ne biliyorsun ki?" Ona sırtarak şaka yapıyorum. Çok güzel ve bana gülümsüyor. Gözlerinde hâlâ parlayan yaşlar yerine buna konsantre oluyorum.

"Olmayabilir ama bana yol gösterecek bir kocam var," diye mırıldandı. Ve işte tam o anda, kendime olan hakimiyetim gergin bir lastik bant gibi koptu.

Onu sertçe öpüyorum, dilim onunkeye karışıyor ve hakimiyetimi ilan ediyorum. Belle beni takip ediyor, hemen bana teslim oluyor ve ihtiyacım olan kontrolü bana veriyor. Açlık ve ihtiyaç yaşayan bir şey haline geliyor, tek düşünebildiğim ona sahip olmak olana kadar içimde dalgalanıyor. Vücuduna ağırlık vermemeye dikkat ederek onun üzerinde hareket ediyorum. Bunun ona zarar verebileceği fikrinden hoşlanmıyorum. Bekâretini kaybetmesi biraz rahatsız edici olacak ama iyileşmediği için acı çektirirsem kendimi pislik gibi hissedeceğim. Teslim olduğum için zayıfım ama onun ihtiyacı yüzünden okunuyor.

Bu işte birlikteyiz.

Bacaklarının arasına yerleşip ona bakıyorum. Ellerimi yavaşça yanlarında gezdiriyorum, pijamasının üstünü de alıp fırlatıyorum. Serin hava tenini öperken koyu renk meme uçları titriyor. Eğilip birini ağzıma alıyorum. İnlemesi ve tatlı parmaklarının saçlarıma dolanarak beni kendisine çekmesiyle anında ödüllendiriliyorum. Diğerini avuçluyorum, sıcak, fildişi eti elimi şimdiye kadar bildiğim en yumuşak ağırlıkla dolduruyor. Ona masaj yapıyorum, nazıkçe sıkıyorum, içimde bir şeylerin yerleştiğini hissediyorum. Sanki son bir parça yerine oturuyor.

Bu sonsuza dek sürecek.

Şişmiş meme ucunu daha sert emerken inliyorum, dikkatimi diğerine çevirmeden önce onu ağlatıyorum.

"Killian," diye nefes alıyor ve beni gülümsetiyor.

Yatağın ayak ucunda kayıyorum, giydiği pijama şortunu dikkatlice çekip çıkarıyorum. Sinirle yutkunuyor. Güzel yeşil gözleri sıvı havuzları gibi parlıyor. Kalbim göğsümde neredeyse acıyla sıkışıyor. O mükemmel, benim için fazla mükemmel - ama ondan vazgeçebilmemin hiçbir yolu yok.

O benim için yaratılmış. Dokunuşlarıma verdiği tepkiler bunu bana başka hiçbir şey kanıtlayamazken kanıtlıyor. Bacaklarından birini elimde gevşekçe tutuyorum. Yapmak istediğim son şey onu inciterek bunu mahvetmek. Dudaklarımın teninde gezinmesine izin vermeye başlıyorum. Sıcak, hafif tuzlu ve çok tatlı. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Hayatımın geri kalanında dudaklarımı onun vücudunda gezdirmek için can atacağımı biliyorum. Bacağını öpmeye başladım. Bir yol ya da yön yok, sadece nefis vücudunun her santimini öpmek için derinden gelen bir ihtiyaç var. Dilimin az önce öptüğüm tene doğru kaymasına izin veriyorum, o fark etmese bile onu benim olarak işaretliyorum. Yavaşça yatağa geri dönüyorum, bir elimi yatakta yatan bacağının üzerinde tutuyorum, diğer elimi ise birkaç santim kaldırarak dikkatimi ona veriyorum. Diz kapağının arkasını öperek biraz daha kaldırıyorum. Vücudu sarsılıyor ve sesli bir şekilde nefesi kesiliyor.

"İyi misin tatlım?" Hareket etmeden soruyorum çünkü zaten acı çekiyor olmasından korkuyorum. "Ben... bu iyi hissettirdi," diye açıklıyor, sesi kesinlikle şaşırmışa benziyor. Sırf yapabildiğim için, onun için bariz olan zevk noktasını tekrar yalıyor ve öpüyorum. Daha da yukarı çıkmama izin veriyorum, külotuna ulaşana kadar durmuyorum. Eğilip karnının yumuşak, savunmasız etini öpüyorum, dişlerimin alaycı bir şekilde kemirmesine izin veriyorum çünkü bir kez daha tenini işaretleme, etini bir marka, başka hiçbir erkeğin inkar edemeyeceği bir sahiplik işareti olarak puanlama dürtüsüyle savaşıyorum. Ona bakarken bacağını kalçama yaslıyorum. Sonra başımı bacaklarının arasına götürüyorum, ıslak seksinin kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve ne kadar güzel koktuğuna bakarak dudaklarımı yalıyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor titrerken. Parmaklarımı külotuna bastırıyorum, orada bulduğum ıslaklık inkar edilemez - yumuşak, ipeksi kumaştan bile. Tekrar eğiliyorum, burnum merkezine doğru bastırıyor, ıslak, aç etine doğru itiyor. Külotunun onun tatlı amına engel olmasından hem zevk alıyorum hem de lanetliyorum. "Bana işkence ediyorsun, Killian," diye inliyor, düşüncelerimi yankılıyor. İnkâr etme zahmetine girmiyorum. Yapıyorum. İkimize de olabilecek en iyi şekilde işkence ediyorum.

"Merak etme küçüğüm. İhtiyacın olanı, ikimizin de ihtiyacı olanı sana yakında vereceğim," diye söz veriyorum. Parmaklarımı külotunun bel bandının her iki yanına kaydırıyorum. Ona sırttıktan sonra kumaşı yırtmaya başlıyorum. Şaşkınlıkla nefesi kesiliyor, gözleri şok içinde dönüyor. Yıkık kumaşı yüzüme götürüp içime çekerken bile göz temasını kesmiyorum. Anında, kadınının arzusunun kokusu içimi dolduruyor. Yanaklarının rengi derinleşiyor. Onu utandırmak istemiyorum. Acaba içgüdülerime yenik düşüp onları ağızma alsam tepkisi ne olurdu?

Onun yerine uzanıp komodinin üzerine koyuyorum. Kumaş bekleyebilir. Benim ilgilenmem gereken gerçek bir şey var. Yüzümü onun tatlı amına bastırmaya, şişmiş, ıslak dudaklarını öpmeye ve orada bulduğum suları toplamaya geri dönüyorum. Tanrım, tadı umut ve hayat gibi...

Sonsuza kadar.

Dilimin ucunu girişinin her yerinde gezdirirken burnumun köprüsü girişine doğru bastırıyor. Parmaklarımı kullanarak dudaklarını birbirinden ayırıyorum ve onu bana tamamen açıyorum. Vücudunun dokunuşumla titrediğini hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla o kadar ıslandığını görebiliyorum ki, sanki onu kaplayan küçük bir pre-cum şelalesi gibi. Klitorisinin minik düğmesi beni çağırıyor ve parmaklarımı amının içine kaydırırken dudaklarımın arasına sıkıca bastırarak ağzıma alıyorum. Derinlere inmiyorum, henüz değil.

Ama bu kesinlikle geliyor.

"Oh Tanrım, Killian, bu çok iyi hissettiriyor," diye haykırıyor, klitorisini yalamaya ve parmaklarımı sıkı açıklığına sallamaya devam ederken vücudu altımda sarsılıyor.

Ondan gelen her ses, doğrudan sikime giden bir sıcaklık dalgası. Onun tadının ne kadar tatlı olduğunu ya da benim için ne kadar aç olduğunu bilecek ilk ve tek erkek olduğumu bilmek, asla hafife almayacağım değerli bir hediye. Şu anda ona sahip çıkmamak için elimden gelen tek şey, onun dar amının sikimi sıkıttığını hissetmek istemek - onun bakire kanıyla lekelenmiş ve benim bir parçam haline gelen bir sik.

O kadar ıslak ki parmaklarımın derinliklerine doğru kaydığını duyabiliyorum, hatta kulaklarımda çarpan kalbimin sesini bile duyabiliyorum. Parmaklarımı her seferinde biraz daha derine sokuyorum ve şimdi onun masumiyetinin kanıtını hissedebiliyorum. Durmak ve onun tatlı cennetinden çıkmak için her şeyimi harcıyorum.

Tekrar ayağa kalkıyorum ve boksörlerimi bacaklarımdan aşağı itiyorum. Sikim o kadar sert ki fiziksel olarak acı veriyor. Belle'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve elimi sikimin etrafına sararken ona bakıyorum. Kendimi okşuyorum, ona olan ihtiyacım o kadar yoğun ki dizlerimin bağı çözülüyor.

"Belle, bana bak," diye emrediyorum, sesim kendi kulaklarım için bile neredeyse tanınmaz halde.

"Killian," diye nefes alıyor.

"Seni şimdi alacağım. Muhtemelen canın yanacak ama söz veriyorum senin için iyi olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yaralarından dolayı acı hissedersen bana söylemeni istiyorum. Sana gerekenden fazla acı çektirmeyeceğim. Eğer

Böyle bir şey olursa, iyileşene kadar dururuz. Anladın mı ufaklık?"

"Endişelenmeyi bırak, Killian. Benimle sevişmene ihtiyacım var," diyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Umarım kendimi tutmayı başarabilirim. Onu o kadar çok istiyorum ki, yapamayacağımdan endişeleniyorum.

Pozisyonuma geri dönüyorum ve sikimin başını ıslak amına doğru kaydırarak şişmiş klitorisine sürtünmesine izin veriyorum. Kremi elimde topluyorum ve shaftımın üzerine sürüyorum, kendimi onunla mastürbasyon yapıyorum, horozumun onun boşalmasıyla ıslandığından emin olmak istiyorum.

Belle yatakta kıvrılırken kalçaları benimle buluşmak için sallanıyor. O da geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmişti. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve kadınıma bakıyorum. Başını geriye atılmış, boynu kavisli ve gözleri zevkle kapalı. Güzel kumral saçları beyaz çarşaflara yayılmış ve bu hayatımda yaşadığım en güzel sahne.

"Belle, bana bak. Bedenini benim olarak sahiplendiğimde gözlerini görmek istiyorum." İlk başta bana itaat etmiyor. "Belle," diye homurdanıyorum, bu sefer daha sert. "Bana bak." Gözleri açılıyor, gözlerindeki açlık neredeyse şaşırtıcı. Kendimi kral gibi hissediyorum. "Sen benimsin," diye iddia ediyorum, sonra ona doğru itiyorum, aletim bekaretini kırıyor ve daha fazla gidemeyene kadar vücudunun derinliklerine kayıyor. Kabzasına kadar gömüldüğümde, hareket etmeyi bırakıyorum. Kadınıma bakıyorum ve bana alışmasını bekliyorum. Elimi yüzünün yan tarafına doğru kaydırıyorum, ona daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bağlı hissediyorum. Başka bir insanın bu kadar parçası gibi hissetmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. "İyi misin ufaklık?" Onu incitmediğimi teyit etmek için soruyorum.

"Bu, seninle çok güzel," diyor, sesi hayrete düşmüş gibi çıkıyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Onunla birlikte olmak daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak onun denenmemiş bedenine binmeye, onu becermeye başladım. Bacaklarını etrafıma sarıyor ve parmakları sırtımı ısırarak etimi oyuyor. O zaman kontrolü elimde tutmak imkânsız. İçimdeki ihtiyaca boyun eğerek onu daha sert beceriyorum. Vücuduna girip çıkıyorum ve tüm bu süre boyunca gözlerim ona kilitleniyor. O çok güzel. Vücudu açlıktan titrediğinde ağlamamak için alt dudağını ısırışını hayatımın sonuna kadar unutmayacağım.

Çok çabuk oluyor. İçimde hareket eden ısı ve elektriği hissedebiliyorum. Taşaklarım o kadar dölle dolu ki acı veriyor. Patlamak üzereyim, ama neyse ki, onun nabzını etrafımda hissetmeye başladım. Belle tam yanımda.

"Killian!" diye haykırıyor, ismim etrafımızdaki seks lekeli havada yankılanıyor. Sonra onun ağzını alıyorum. Öpücük aynı anda hem aç hem de fethedici.

"Boşalacağım," diye inliyorum dudaklarına karşı, ciğerlerimize çok ihtiyaç duyduğumuz havayı çekerken. İçinde o kadar derindeyim ki beni haftalarca hissedebilecek ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyorum.

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..." diye inliyor altımda.

"Söyle bana," diye homurdanıyorum, içine giriyorum.

"Sen, Killian. Sana ihtiyacım var. Sana her zaman ihtiyacım olacak," diyor orgazmı onu ele geçirirken. Belle sikimi sıkıca kavırıyor, aç amcığıyla boğuyor ve onu tohumlarımla dolduruyor. Sıcak, yapışkan jetler vücuduna boşalıyor. Daha fazlası için sikimi sağarken hepsini alıyor.

İşim bittiğinde, hareket edecek enerjim olmuyor. Olduğum yerde kalıyorum. Alnımı Belle'inkine bastırıyorum, tamamen ve tamamen doymuş hissediyorum - bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

BÖLÜM 45

BELLE

Ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Hapishaneye dönerken arabada giderken Killian'ın elini tutuyorum. Dün gece iki kez daha seviştik ve pek çok yerim lezzetli bir şekilde ağrıyor. Neyse ki kaburgalarım bunların en azı. Hissettiğim rahatsızlık ne olursa olsun, dün gece kesinlikle buna fazlasıyla değdi.

Diğer yandan Killian kendini suçlu hissediyor. Bütün sabah benim için endişelendi. İşleri çok erken zorladığımızdan korkuyor. Yaralarımı daha da kötüleştirdiğinden endişeleniyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor ve tekrar soruyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Sesi endişe dolu ve o kadar yumuşak ki kalbimi sızlatıyor. Uzanıp yüzünün yan tarafına dokunuyorum, yüzümde çiçek açtığını hissettiğim derin kızarıklıkla savaşıyorum. Ona gülümsüyorum, yüzümde sevgimi ve zevkten başka bir şey görmediğinden emin oluyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ben de yalan söylemiyorum. O gidiyor ve ben bundan nefret ediyor olsam da, dün gece birbirimizle sevişme şeklimiz tekrar bir araya gelene kadar beni idare edecek.

Eğiliyor, dudaklarımı usulca yakalıyor ama araba o anda hapishanenin kontrol noktasına dönüyor. Beni kendine doğru çekiyor. Sonunda yavaşça ilerleyip belirlenen yere park ettiğimizde nefesimi tutuyorum.

"Kahretsin, Belle. Seni bırakmak istemiyorum," diyor Killian, dudakları saçlarıma değiyor. Sallanmaması için dudağımı ısırıyorum. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Ben de aynısını hissediyorum. Seni seviyorum." Boğazımdaki yumrudan kelimeleri güçlkle çıkarıyorum. Onun için güçlü olmaya çalışıyorum. Bana bir öpücük daha vermek için çenemi yukarı çekiyor. "Seni bekliyor olacağım. Af çıkana kadar izin verilen her zaman burada olacağım," diye söz veriyorum.

"Af çıkmazsa ne olacak?" diye soruyor. Kocam güçlü ve kendine güvenen biridir. Hiçbir şeyin onu sarsmasına izin vermez. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde onun hakkında bunu öğrendim. Yine de şu anda yüzündeki korkuyu görebiliyorum ve bu beni öldürüyor. Aynı korku bende de var.

umutlarımızı boşa harcadığımızı düşünüyorum ama bunu bilmesini istemiyorum. Ona bir yuva vermekten başka bir şey istemiyorum. Elimizdeki tek plan bu ve Ryan da ben de elimizdeki her şeyi buna yatırıyoruz.

"Olacak, Killian. Buna gerçekten inanıyorum. Vali çok iyi biri," diye mırıldanarak ona doğru eğildim ama bana bakmak için geri çekildi.

"Vali ile ne zaman konuştunuz?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Siz iş için gitmişken Ryan bir telefon ayarladı," diye itiraf ediyorum. "Vali sizi neden aradı?" Şaşkınlık yüzüne kazınmıştı.

parçaları bir araya getirmeye çalışıyor.

"Çünkü sana ilaç verip tuzak kuran babamdı. Hatta bana bununla övündü ve sonra kız arkadaşı ve parasıyla ülke dışına kaçtı," diye basitçe cevap veriyorum. Ona zaten çoğunu anlatmıştım, o yüzden hepsini de anlatabilirim. "Gerçi Ryan babamın lakabının Bones olduğunu söylemem ve çekmeceleri nasıl sahte kimliklerle doldurduğunu anlatmam gerektiğini söyledi."

"Tanrım," diye
tıslıyor. Yanıt olarak
omuz silkiyorum.

"Tanrım, valiye babanın neden beni seçtiğini söyledin mi?" Killian alaycı bir şekilde sorar.

"Babam kocamdan nefret ediyordu çünkü evlenmemizi istemiyordu. Ayrıca, bana vurduğu için ona dava açacaktınız. Babam herhangi bir soruşturmanın tüm sırlarını ortaya çıkaracağından korkuyordu," diye cevap veriyorum ve Killian'ın yüzündeki ifadeye kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana vurduğunu bilseydim onu öldürürdüm," diye mırıldanıyor, elini boynumun kenarına dayıyor. Başparmağı yanağıma sürtünmek için uzanıyor.

"O zaman daha kötü durumda olurduk. Hakkınızda bu suçlamadan daha fazlası olsaydı valinin affı bu kadar kolay kabul edeceğinden şüpheliyim."

Beni başka bir öpücüğün içine çekti. Arabadan inerken onu takip ediyorum ama beni limuzinin yanında durduruyor.

"Senden en fazla bu kadar ileri gitmeni istiyorum," diyor, ciddi bir ifadeyle. Tartışmak istiyorum ama başkalarının yanında taktığı maskenin tekrar yerine oturduğunu görebiliyorum. Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Hayatta kalmak için buna ihtiyacı var.

"Seni içeri alayım," diye yalvarırcasına elini tutuyorum. Bu neden bu kadar nihai hissettiriyor?

"Hayır, burada kalmaya ihtiyacım var. Gardiyanların beni tekrar zincirlediğini görmeyi istemiyorum. Senden uzaklaşmak ve aramızdaki kapıların çarpışını duymak çok acı verecek. Güçlü olmana ihtiyacım var."

"Söz veriyorum olacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Yakında birlikte olacağız." Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor, bu seferki daha acil hissettiriyor.

Her iki yanında birer gardiyanla hapishaneye girerken onu izliyorum. Kapıya varmadan hemen önce omzunun üzerinden bana gülümseyerek bakıyor. Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama bunun titrek bir gülümseme olduğunu biliyorum. Üzüntümü zor zapt ediyorum. Limuzine binmeden önce kapının kapanmasını bekliyorum. Otoparktan çıkana kadar kendimi tutabildiğime bile şaşıyorum ama lastikler yola çıkar çıkmaz gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve hıçkırıklarına izin veriyorum- sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyorum.

BÖLÜM 46

KILLIAN

İki Ay Sonra

Son belgeleri imzalarken affın çıktığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Penceredeki nöbetçi, tutuklandığımda sahip olduğum tüm eşyaları bana vermeye başlayana kadar bunun gerçekleştiğini gerçekten anlamıyorum. Yine de bir bedel ödmeden gelmedi.

Son iki ay çok zor geçti. Belle'i her gördüğümde, özellikle de eş ziyaretlerini reddetmeye devam ettiğim için, içimde onunla birlikte gitme arzusu oluşuyordu. Onu yatağıma aldktan ve bekaretini bozduktan sonra, bu hapishanenin yakınında olmasını istemediğimi biliyordum. O çok özel, çok tatlı ve iyi biri. Bu hapishanenin kötülüğünün ve karanlığının ona dokunmasını istemedim. Birlikte geçirdiğimiz anıların lekelenmesini istemedim. Eğer af çıkmasaydı, karımla birlikte olmak için çaresizce önlemler alacaktım. Bunu Ryan'la çoktan konuşmuştum.

Bugün özgür bir adam olarak dışarı çıkacağıma inanmakta güçlük çekiyorum. Bunun gerçekleşmesini sağlayan kişinin babam olduğu da gözümünden kaçmıyor. Sanırım alaycı davranıp tüm suçu onun ayaklarına atabilirdim ama hissettiğim bu değil. Gerçek şu ki, bu sayede nihayet babamın beni önemsedğini görüyorum. Bunu daha önce fark etmemiştim. Hatta ona kızıyordum. Son birkaç ay içinde Ryan hayatımda olmak için büyük adımlar attı, sürekli iletişim halindeyiz ve buna saygı duyuyorum. Bana karşı büyüdü ve ona değer veriyorum, henüz ona söylemedim. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Hayatımda şu anda iyi olan her şeyin Belle sayesinde olduğunu tüm kalbimle biliyorum. Beni dışarı çıkarmak için uğraşan, hatta Ryan'ı bile ateşleyen oydu - ki o zaten çok uğraşıyordu. Belle bana bir aile verdi.

-Annemi kaybettiğimden beri hissetmediğim bir aidiyet duygusu. Eskiden lüks bir hayat yaşadığımı ve dünyada hiçbir şey istemediğimi düşünürdüm. Şimdi ne kadar yanıldığımı biliyorum. Belle hayatımı yaşamaya değer kılıyor.

Gardiyan beni ön kapıya doğru götürüyor ve duruyor. İçgüdüsel olarak, yürümeye devam etmem için başını sallayana kadar ben de onunla birlikte duruyorum.

Bu doğru. *Ben özgür bir adamım.*

Dışarı çıktığımda yaptığım ilk şey, temiz havayı ciğerlerim yanana kadar ciğerlerime çekmek oluyor. Arkamda bıraktığım cehennemın pis kokusunun içimde kalmasını istemiyorum. Nefesimi dışarı vermeden önce birkaç adım yürüyorum. Bu işlemi tekrarlayamadan Belle aniden kollarıma atılıyor ve beni birkaç adım geriye atıyor. Kollarımı ona doluyorum ve ona tekrar sarılmanın verdiği hisle yüksek sesle inlemekten kendimi alamıyorum - arada pranga yok.

Ağladığını fark edene kadar dudaklarını usulca, tekrar tekrar öpüyorum. Yüzünü yumuşakça tutmak için geri çekiliyorum ve sadece ona bakıyorum, onu içime çekiyorum.

"Ağlama. Güzel yüzünde gözyaşı görmekten hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum güzel yüzüne bakarak.

Saçları daha koyu renkli görünüyor ve yüzü biraz kızarmış. Gözleri ıslık ıslık ama ağlamaktan da olabilir. Onu daha bir hafta önce gördüm ama her şeyi eskisinden daha güzel. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim. Onu tanımak için biraz geri çekiliyorum; zaten tatlı olan kıvrımlarını daha da güzelleştiren bir şey var. Son iki ayda mükemmel bir şekilde dolgunlaştı ve vücuduyla yeniden tanışırken her santimini öpmek istiyorum.

"Sorun değil. Bunlar mutluluk gözyaşları," diyor Belle ve beni bir öpücüğün daha içine çekiyor.

Limuzine kadar yürüyüp arkasına geçiyorum ve karımı eve götürecek kadar uzun süre ellerimi kendime saklamaya çalışıyorum. Şoföre nereye gideceğimizi söylüyorum ve onu tekrar öpmeden önce gizlilik camını kapatıyorum. Bu kez dudakları dudaklarıma değdiğinde, onun açlığının benimkini yansıttığını hissediyorum.

Yüzündeki soru ifadesiyle pencereye bakıyor.

"Bizi duyamaz ya da göremez," diye onaylıyorum, kontrol paneline doğru eğilip müziğin sesini biraz açıyorum. Bu işin nereye varacağını biliyorum ve içim içime sığmıyor. "Ben de seni eve götürmek için beklemek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, aramızda asılı kalan söylenmemiş soruyu yanıtlayarak. Sesim derinden geliyor ve içimdeki şehveti ele veriyor.

"Ben de senin böyle hissedeceğini umuyordum," diye cevap veriyor seksi bir ifadeyle.

Sırt.

"Öyleydin, değil mi?" Gülüyorum. Tanrım, bende yaptığı değişiklikler Hayatta sayılamayacak kadar çok şey var. Bazen tüm bunların farkına bile varmadığım oluyor, ta ki her şey yüzüme çarpana kadar. Sadece Belle beni cehennemde kapana kısıldıktan kısa bir süre sonra dünyada umurumda değilmiş gibi güldürebilir.

"Evet, bu yüzden elbisemin altında külotum yok," diye itiraf ediyor.

Sözleri karşısında anında sertleştim.

Kahretsin, nasıl oluyor da gittikçe mükemmelleşiyor?

"Pantolonumun kemerini çöz ve sikimi çıkar," diye homurdanıyorum, elbisesinin altında seksi vücudunun nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Bunu daha sonra göreceğim, şimdilik teklif ettiği şeyi kabul edeceğim. Ona ihtiyacım var. Bunu onun planladığını bildiğim halde beklemek mümkün değil.

Belle yavaşça çözüyor ve pantolonumu çekerek boxer'ımın içinden süzülen sikimi gösteriyor. Eli sikimin etrafını sıkıca sarıyor ve beni dışarı çekerken yanaklarının rengi kızarıyor. Beni okşarken attığı ateşli bakış beni inletiyor. Eli kaya gibi sertleşmiş sikime doğru sıkılaşıyor ve neredeyse o anda boşalmama neden oluyor.

Elimi çıplak kalçasından yukarı kaydırıyorum, elbisesinin altından amının çıplak dudaklarını zaten ıslak ve benim için hazır buluyorum.

"Kucağıma tırman ve beni içine al, küçüğüm," diye emrediyorum dişlerimi sıkarak. Onun içinde olmam gerekiyor. Durmamın hiçbir yolu yok.

Belle cevap olarak açlık ve ihtiyaç dolu bir inilti çıkarıyor. *Taşaklarımı ağrıtıyor.*

Bana sarılacak şekilde manevra yapıyor ve omuzlarımdan tutarak kendini sabitliyor. Aramıza uzanıyor ve elini tekrar sikimin tabanının etrafına sarıyor. Gözlerimiz birbirini buluyor ve o yavaşça sikimin üzerine inerken bu teması sürdürüyoruz. Onun sıcak derinliklerine her seferinde bir inç batıyorum ve sanki aramızdaki bu an kutsalmış gibi hissediyorum. Bu kadar uzun süre onsuz kaldıktan sonra, sanki birbirimize yeniden söz vermiş gibiyiz. Bu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Yemyeşil kalçalarını kavrayıp tüm kontrolü ona bıraktığımda bana binmeye başlıyor. Başımı arkaya yaslıyorum ve uzun yavaş hareketlerle başladığını, doğal bir şekilde horozumun üzerinde yukarı ve aşağı sürdüğünü izliyorum. Açlık ve sıcaklık omurgamı pençeliyor. Kontrolü ele almamak için elimden geleni yapıyorum ama reddediyorum. Bu çok iyi.

Belle'in ağzı sessiz bir iniltiyle aralanıyor ve ben taşaklarımı onun küçük dar amcığının derinliklerine soktuğumda kalçalarını döndürüyor. Çılgınca hareketlerinde onunla buluşmaya başlıyorum, parmaklarım kalçalarını morartıcı bir güçle ısıtıyor. İkimizin de ihtiyacı olan hızı buluyorum ve Belle hızla hızlanıyor. Onu izliyorum, beni hızlı ve sert bir şekilde becerirken göğüsleri elbisesinin altında hareket ediyor.

Kahretsin, o gerçekten mükemmel.

Onu sıkıca tutmaya devam ediyorum. Amının etrafımda çırpındığını hissettiğimde, aşağı uzanıp klitorisini buluyorum ve parmaklarımı ona sürüyorum. Paramparça olduğunda, beni de kendisiyle birlikte götürüyor. İçine derinlemesine boşalıyorum, tohumumun her bir damlasını ona veriyorum ve kök salması için dua ediyorum.

Belle'den çocuk istiyorum. Onunla her şeyi istiyorum.

EPILOG

KILLIAN

İki Ay Sonra

Belle'in Ryan ve Mavis konusunda bu kadar haklı çıkmasına şaşırdığımı söylemeliyim. Nişanlarını kutlamak için bir aile yemeğinde otururken, bana aralarında kıvılcımlar gördüğünü söylediği zamanı hatırlayarak başımı sallıyorum. Belle'in delirdiğini düşünmüştüm. Ona rüya gördüğünü söyledim ve önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdim. Yine de burada Mavis ve babam birbirlerine gülümsüyorlardı.

Ryan bana birkaç farklı vesileyle bunun annemle paylaştığından farklı bir sevgi olduğunu söylemişti. Ne demek istediğini anlıyorum, ama kendini açıklamak zorunda değil. Sanırım alınacağımdan endişeleniyordu ama ben kimim ki onların aşkının nasıl olduğunu yargılayayım? Belle'den önce aşka inanmazdım bile ama şimdi bu kadına sırlısıklam aşığım.

Ona bakmak ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Onu şımartmak için elimden geleni yapıyorum, bunun için bana kızsız bile. Şu anki kavgamız Mavis'in yerini doldurmak üzerine. Karıma yeni bir aşçı tutacağımı söylüyorum ama o işbirliği yapmıyor. Varmayı başardığımız tek uzlaşma, bizimle aynı evde yaşamayan yarı zamanlı bir aşçı.

Belle ise güzellik uzmanlığı lisansını koruyor ama bir müdür işe alma sürecinde. Bu nedenle, daha sık evde olacağını ve herkes için yemek pişireceğini ve kendi deyimiyle bir ev tanrıçası olmanın tadını çıkaracağını söylüyor. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama o kesinlikle bir tanrıça. Elimi karnına koymak için eğildim, eli anında benimkini kapladı ve bir gülümseme paylaştık.

Onun bu kadar çok yemek yapması ve ayakta kalması fikrinden hoşlanmıyorum. Neyse ki, hepimiz bu akşam yemeğini hazırlatmaya karar verdik. Mavis'e kendi partisi için yemek yaptırmayacaktık ve Belle de biraz fazla yoruldu. Konuklar, yemekçiler yemekleri getirmeye başlayana kadar etrafta dolanıyorlardı. İnsanların yarısı sadece Ryan'ın kim olduğu için davet edilmişti, ama aile ve E-Z burada ve asıl önemli olan da bu.

Garsonlar tabakları masanın ortasına yerleştirdi ve gümüş örtüleri kaldırarak kızarmış ekmek üzerinde ızgara istakoz **ordövrlerini** ortaya çıkardı. Belle

Anında elini ağzına götürüp sandalyesini geri itiyor. Banyoya doğru koşarken beti benzi attı. Onu takip etmek için ayağa kalktım ama Mavis elini omzuma koydu.

"Onu yakaladım," diye fısıldıyor.

Ryan anında yanıma geliyor. Bana doğru eğildi ve hırladı.

"Belle'i doktora götürmelisin. Hemen gitmesi gerekiyor. Bir aydır hasta ve bu hiç hoşuma gitmiyor," diyor. Belle'e olan sevgisi giderek artıyor ve ona karşı çok korumacı. Onun böyle olmasına bayılıyorum. Belle'in hiçbir zaman gerçek bir babası olmadı ve onun karımla olan ilişkisinin geliştiğini görmeye bayılıyorum. "Ona daha iyi bakmadığın için hayal kırıklığına uğradım. Sana daha çok güveniyordum Killian. Kör müsün sen? Kızımın tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunu herkes görebilir."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, "Karım iyi. Onu daha geçen hafta doktora götürdüm."

"Öyle mi? Yani haklıyım, o hasta. Bana söylemediğine inanamıyorum. Benim de onu sevdiğimi biliyorsun-"

"Baba, sakın ol," diye araya girerek gülüyorum, "Belle iyi. O hamile. Sabah bulantıları." Ryan konuşmak için ağzını açıyor ama sonra kapatıyor. Bana öyle şaşkın bakıyor ki gülüyorum. "Dede olacaksın, ihtiyar. Haberlerimizi paylaşmadan önce nişan partisinin bitmesini bekliyorduk. Belle bu hafta sonunun sen ve Mavis hakkında olmasını istedi."

"Bu harika, Killian," diye fısıldıyor neredeyse. Bana bakmaya devam ediyor, ifadesi tamamen okunamaz halde.

"O zaman neden mutlu görünmüyorsun?" Garip tepkisi karşısında kaşlarımı çatarak sordum. Evi kahkahalarla dolduracak torunları için sabırsızlandığını söyleyen oydu. Hatta küçükken benimle yaptığı gibi Pazar akşam yemeklerinde onlara İrlanda böreği pişirmeyi öğretmeyi bile planlıyordu.

"Öyle, evlat. Var. Sadece..." durdu ve başını salladı. "Ne?" Neler olduğunu merak ederek ona bakıyorum.

"Az önce bana baba dedin. Küçüklüğünden beri bana baba dememiştin."

"Sana Ryan demeye devam edebilirim."

"Bunu yaparsan sana bu yaşlı adamın hala biraz ateşi olduğunu gösteririm. Bana baba demeye devam etsen iyi olur çünkü böyle bir hediye verip sonra da onu geri alamazsın." Eğildi ve bana tam bir ayı gibi sarıldı.

"Seni seviyorum baba," diye fısıldarken buluyorum kendimi bana sarılırken. Çekildiğinde gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu görebiliyorum.

"Gelinim mucizeler yaratıyor," diye cevap veriyor ve sırtımı bir kez daha sıvazlıyor.

Hiç itiraz edemem. Belle kesinlikle benim için mucizeler yarattı. Hayatıma o kadar çok iyilik getirdi ki, değişikliklere kendim bile inanamıyorum. Odaya geri döndüğünde hemen yanına gidiyorum. Bana doğru eğiliyor, hâlâ biraz titriyor. Ryan dikkat çekmek için boğazını temizliyor ve bardağını bıçakla tokuşturuyor. Sonra Mavis'i yanına çekiyor.

"Herkes bir duyurum var," diye sesleniyor oda sakinleştğinde. "Oğlum ve gelinim bize şimdiye kadarki en güzel düşün hediyesini verdiler. Mavis ve beni büyükanne ve büyükbaba yapıyorlar."

Belle bana daha da sokulurken herkes alkışlıyor. Tezahüratlar arasında dudaklarını hızlı bir öpücükle yakalıyorum.

Ayrıldığımızda kulağıma usulca "Teşekkür ederim," diyor. "Ne için bebeğim?"

"Bana bir aile ve ev verdiğin için ama en önemlisi beni sevdiğin için Killian." Duygularına teslim olurken dudakları titremeye başlar.

"Sana teşekkür etmesi gereken benim, Belle." Onu tekrar öpmek için eğildiğinde itiraf ediyorum. "Sen hayatıma girmeden önce ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim. Sensiz kaybolurdum."

"Bence belki de birbirimiz olmadan kaybolurduk," diye düzeltiyor ve dünyanın en zeki kadını olduğunu kanıtlıyor.

Kahretsin, ben şanslı bir adamım.

İKİNCİ EPİLOG

KILLIAN

Bir Yıl Sonra

Ofis koltuğumda arkama yaslanıp oğluma sırtıyıyorum, bir yandan da uyuması değil içmesi gerektiğini hatırlatmak için biberonu ağzında oynatıyorum. O kadar mükemmel ki. Belle'in bugün bir süreliğine kuaföre gitmesi gerekiyordu, bu yüzden babalık görevini ben üstleniyorum ve bunun her dakikasından keyif alıyorum. Liam Ryan O'Leary benim ve Belle'in hayatını daha da bütünleştirdi. Belle ile tanışmadan önceki halimle şimdiki halimi zorlukla bağdaştırabiliyorum. O ve Liam'dan önceki hayatımı hatırlayamıyorum bile.

Ve asla istemiyorum.

"Dikkatini veriyor musun, Killian?" E-Z beni tekrar konuşmamızın içine çekmeye çalışarak soruyor.

"Seni duydum. Sadece... Kahretsin, E-Z, emin misin?"

Başımı kaldırıp arkadaşşıma baktım. En son ne zaman uzun süre uzak kalmasını gerektiren bir işte çalıştığını hatırlamıyorum. Aile şirketinde çalıştığımndan daha uzun süredir benim sağ kolumdu.

"Evet, dostum. Değişikliğe ihtiyacım var. Batıda olma fikri hoşuma gidiyor. Ayrıca yaşılanıyorum ve oraların çok sıcak olduğunu duydum. Yaşlı kemiklerime iyi gelecektir."

"Ah, evet," diye gülüyorum, oğlumun gazını çıkarmak ve biberonu masanın üzerine koymak için onu kaydırırken gözlerimi deviriyorum. "Sen çok yaşlısın."

E-Z orta parmağını kaldırarak beni daha çok güldürdü.

Gülmek iyi hissettiriyor çünkü E-Z'nin Boston'dan ayrılması gerçekten berbat.

Yine de karar ona ait.

Ruslar misilleme olarak Bones'la ilgili her şeyi yok etti ve buna MC Kulübünü dağıtmak da dahildi. Görünüşe göre Bratva'nın TOH MC ile büyük bir anlaşması vardı. Bones'un ihanetini öğrendikten sonra, Phoenix Bölümünü ve yan kuruluşlarını sistematik olarak yok ettiler. MC'sine bir hediye gönderdiler ve topraklarının ve mülklerinin mülkiyetini devraldılar. Hediyeinin ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Hediyelerden bahsetmişken, O'Leary ailesinin reisliğini üstlendiğim için Aleksandr nedense kulübü bana hediye etmeye karar verdi.

O zamandan beri bu konuda şikayet ediyorum. Motosiklet kulübünün arazileri ve işlerinin bittiğini kabul etmeyi reddeden birkaç inatçı subayla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre altı farklı ama çok önemli eyalette şubeleri var. Tüm bu bağlantılar, silahları ve ailenin uğraştığı diğer varlıkları işletmek için çok işe yarayacak. Sanırım mantıklı ama ben yine de tüm bunları denetleme sorumluluğunu almak istemiyorum. Kulübü E-Z'ye teklif ettim. Bana gülererek odadan kovacağını düşünerek yaptım.

Öyle bir şey olmadı.

Aslında, bana yaklaşacağını ve kulübün dizginlerinin kendisine verilmesini isteyeceğini itiraf etti. Bu beni çok şaşırttı ve hiç de mutlu etmedi. Gerçekten gitmesine izin vermek istemiyorum.

"TOH Arizona, New Mexico ve Nevada'da zaten korkulan bir örgüt. Kaliforniya ve Washington'da da daha küçük charter'ları var. Bundan vazgeçmek delilik olur. Bu sizin avantajınıza kullanılabilir. Dürüst olmak gerekirse, bu bana yeni bir meydan okuma getirecek. Kendime ait olacak bir meydan okuma."

"E-Z, neye bulaştığını bir düşün. Elbette, Ruslar mal ve mülklerine el koyduktan sonra üyelerin çoğu gemiyi terk etti. Hiçbiri Bratva'yla savaştıkları kadar aptal değildi, özellikle de müttefikleri onlara dokunmadıktan sonra. Ama hala ayrılmayı reddedenler var. Bratva ile sıkı bir şekilde çalışacak yeni bir kulübün parçası olmak istiyorlar - ya da öyle diyorlar. Bratva'nın onları gözden çıkardığını öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsunuz? Daha da iyisi, bu adamların Bones kadar aptal ve güvenilmez olmadıklarından nasıl emin olabilirsiniz?"

"Bu benim ilk rodeom değil, Killian. Ben hazırlıklıyım. İyi olacağım ve Bratva ile buluştuğumuz gece tanıştığın adamlarımı da yanıma alıyorum. Arkamı kollayacaklar. Eddie'yi burada kendi yerime koydum. O çok iyidir ve ona güvenebilirsiniz."

"İstediğin her şeyin emrinde olduğunu zaten biliyorsun," diye mırıldanıyorum. Onunla dövüşmeyeceğim, muhtemelen bunun faydasız olacağını hissedebildiğim için. Yine de bu bir veda gibi geliyor. E-Z Boston'dan nefret ediyor ve yeni bir meydan okuma için huzursuz olduğunu biliyorum. Anlıyorum ama hoşuma gitmiyor.

"Öyle," diyor başını sallayarak.

"Rusları mutlu etmek için onlara bir iki iyilik yapmanız gerekecek ama ihtiyacınız olduğunda onların ateş gücüne sahip olacaksınız."

E-Z gözlerini devirerek, "Hediyelerinin bazı koşulları olacağını bilmen gerekirdi," diyor.

"Burada Orla'nın ailesinden bahsediyoruz," diye katılıyorum esprisiz bir kahkaha atarak.

"Lanet olsun, Liam'ın bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyor E-Z oğlumu izlerken. Çok şefkatli bir amca oldu. Bu, E-Z'nin hayatımızdaki varlığını özleyecek olan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor. "Senin adına mutluyum dostum," diye ekliyor.

"Kendine iyi bir kadın bulmalısın," diye karşılık veriyorum. Belle etraftayken gözlerindeki kıskançlığı gördüm. Karımı sevdiğinden değil. E-Z her zaman bir aile istemiştir, sadece bunu hak ettiğini düşünmüyor.

"Evet, doğru. Ben kim oluyorum da bu kadar çok kadını onlara verebileceğim zevkten mahrum bırakıyorum?" E-Z şaka yapıyor ve ben homurdanıyorum. O her zaman bir kadın erkeği olmuştur, dövmelerle kaplı bir model gibi görünür, saçlarından bahsetmiyorum bile. Bu adam saçlarıyla tanıdığım tüm kadınlardan daha fazla uğraşır.

E-Z gitmek için ayağa kalkar ve bu anın kesinliği kafasına dank etmeye başlar.

"Dikkatli olun. Rusların kulübe ne hediye gönderdiğini bilmiyorum ama kalan üyelerin bundan hoşlanmayacağını garanti edebilirim," diye onu uyarıyorum.

"Bu işleri daha da ilginç hale getirecek," diyor E-Z, gülerek uzaklaşmaya başlarken.

"Bu bir veda değil. Ziyarete gelsen iyi olur yoksa Belle'i üzerine salarım. Zaten gittiğin için çok kızgın."

"Geri döneceğim, Killian," diye söz veriyor.

"Güzel, düzenli olarak kontrol etsen iyi olur," diye sesleniyorum arkasından. "Her zaman," diyor E-Z köşeyi dönerken.

Arkasına bakmıyor. Yine de, E-Z asla bakmaz.

Oğluma bakıyorum ve gülümsüyorum. Ona ve Belle ile hayatımda sahip olduğum her şeye odaklanıyorum. E-Z'yi özleyeceğim ama sık sık konuşacağız. Sağ koluma veda etmenin acısını biraz olsun hafifletecek bir ailem var.

Umarım Phoenix'te onu bekleyen şey, Belle'imın bana getirdiği mutluluk kadar ona da mutluluk getirir.

O bunu hak ediyor.

JORDAN'IN ERKEN ERİŞİMİ

Jordan Marie ile ilgili her Şeyi herkesten önce görmenin    yolu olduğunu biliyor muydunuz?

İlk ve en önemlisi benim okuma grubum.  yelerimiz, sevilen serilerden veya yepyeni kitaplardan  n gösterimler, erken kapak açıklamaları, gelecek planları ve gelecek kitapları görecekler!

Eğer Facebook'ta iseniz, bu çok kolay ve tamamen  cretsiz! [Jordan'ın Facebook Grubu](#)

ABD'de yaşıyorsanız **JORDAN yazıp 797979'a mesaj atabilir** ve en yeni kitabımın yayınlandığı gün veya bir indirimim olduğunda bir mesaj alabilirsiniz.

(Standart Kısa Mesaj  cretleri uygulanabilir) Ve son olarak, b ltenime abone olabilirsiniz! [Abone](#)

[Olmak İçin Tıklayın](#)

YAZAR HAKKINDA

Jordan'ı adresinden takip etmeye devam edin ve aşağıdaki bağılantılardan herhangi birini kullanarak yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olun.

[Bülten Aboneliğı Facebook](#)

[Okuma Grubu Facebook](#)

[Sayfası](#)

[Web](#)

[sayfası](#)

[Bookbub](#)

[Instagram](#)

Metin Uyarıları (Yalnızca ABD Aboneleri-Standart Metin Mesajlaşma Ücretleri Uygulanabilir):

Jordan'da bir indirim olduğunda veya yeni bir kitap yayınlandığında ilk öğrenen olmak için **JORDAN** yazıp 797979'a gönderin.

AYRICA JORDAN MARIE

CEHENNEM TITANLARI

Ruthless Arrangment The
Fall (Çok Yakında)

KIRIK AŞK (TAŞ GÖL'ÜN YAN ÜRÜNÜ)

Sana Giden Yolda
Yaptığım Hatalar

TAŞ GÖL SERİSİ

Benim Olduğunda
Gitmene İzin Vermek
Düşmeden Önce
Başladığımız Yer

SAVAGE KARDEŞLER MC-2. NESİL

Onu alışıya etmek
Onu tutmak Onu
kırmak

LUCAS KARDEŞLER

Mükemmel Vuruş
Mutlu Yolda Öfkeli
Kalp Horozlu ve
Yüklü Vuruş Botlar
Home Run

Sıcak Yaz Geceleri

LUCAS KUZENLER

Çok Derine İnmek

Yavaştan Almak

BAY SERİ

(LUCAS KARDEŞLER'IN YAN ÜRÜNÜ)

Bay Kalp Kırın

Noel Şarkısı (Bir Bay Serisi Novellası)

SAVAGE BROTHERS MC

Ejderhayı Kırın

Dansçıyı

Kurtarmak

Nicole'ü Sevmek

Crusher'a Sahip

Çıkmak Bull'a

Güvenmek

Carrie'ye İhtiyaç

Duymak

Savage Brothers Bonus Malzemeli Komple Seri

DEVIL'S BLAZE MC

Yakalandı

Yakıldı

Serbest

Bırakıldı

Şaflı

Sür Beni Tatlım

Devil's Blaze 1-4 Kitapları Kutulu Set Baskısı

ŒEYTANIN ALEVİ DÜETİ

Çirkin

Güzel

SAVAGE BROTHERS MC-TENNESSEE BÖLÜMÜ

Devil

Diesel

Rory

Fury

PIS FLORIDA ALFALARI

Kanunsuz El Koyma

Haksız Talepler Yazılı

Olmayan Kurallar

Muhtemel Kahraman

Pis Florida Alfaları Kutu Seti

EBEDİLER

On Bir Kırık

Eş

ALFA ERKEKLER

Posta Siparişı Gelini

Kiralık Doktor Noel

Sevinci Yayıyor

BAĞIMSIZ ROMANSLAR

Branded By The Mountain Man 525

Cherry Blossom Ln.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
Yazısı İçin	
dekiler	
Tanıtım	
1. Bones	
2. Belle	
3. Killian	
4. Belle	
5. Killian	
6. Killian	
7. Belle	
8. Killian	
9. Belle	
10. Killian	
11. Bones	
12. Killian	
13. Belle	
14. Bones	
15. Killian	
16. Killian	
17. Belle	
18. Killian	
19. Belle	
20. Killian	
21. Belle	
22. Killian	
23. Belle	
24. Killian	
25. Belle	
26. Killian	
27. Belle	
28. Killian	
29. Killian	
30. Belle	

[31. Killian](#)

[32. Belle](#)

[33. Killian](#)

[34. Belle](#)

[35. Belle](#)

[36. Killian](#)

[37. Belle](#)

[38. Killian](#)

[39. Belle](#)

[40. Killian](#)

[41. Killian](#)

[42. Belle](#)

[43. Killian](#)

[44. Killian](#)

[45. Belle](#)

[46. Killian](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog İki Jordan'ın](#)

[Erken Erişimi](#)

[Yazar Ayrıca Jordan](#)

[Marie Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

